

Regula celor două întâlniri

Regula celor
două întâlniri

TAWNA
FENSKE

Regula celor
două întâlniri

**TAWNA
FENSKE**

Regula celor
două întâlniri

**TAWNA
FENSKE**

tawna fenske

Regula celor două întâlniri

The Two-Date Rule

Tawna Fenske

Copyright © 2020 Tawna Fenske

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Regula celor două întâlniri

Tawna Fenske

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea ISBN 978-606-33-8310-6

ISBN EPUB 978-606-33-8437-0

TAWNA FENSKE

Regula celor două întâlniri

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Pentru oricine răspunde la „Ce tricou grozav!” cu „Mulțumesc, l-am luat de la second-hand cu un dolar“. Voi sunteți de-ai mei. Continuați tot așa cu vânătoria de chilipiruri!

capitolul 1

– Asta e nebunie curată!

Willa Frank se întoarce să vadă ce considera prietena ei Kayla o nebunie.

Coadă lungă de un kilometru la toaleta pentru femei?

Faptul că la bar se cereau 12 dolari pentru un gin tonic pe care îl botezaseră „Jos chiloțeei“ și îi adăugaseră un pai sub formă de mädular?

Sau faptul că bărbați în toată firea se tăvăleau pe jos, pe jumătate dezbrăcați, la nici 20 de metri distanță?

Asta nu însemna că Willa nu ar fi putut aprecia frumusețea. Bărbatul care își rotea în momentul acela șoldurile îmbrăcat în uniformă de polițist – oh, tocmai dispăreau pantalonii! – era relaxant de privit, la fel era tipul din partea cealaltă a încăperii, care era îmbrăcat doar cu o pânză cu imprimeu de leopard pe șolduri și se bătea cu pumnii în piept.

Dar ea avea cel puțin 12 milioane de lucruri mai urgente de făcut, începând cu planul de marketing pentru afacerea Cartland și propunerea pentru noul client de la...

– Oh, uite! zise Kayla și își dădu părul lung și întunecat pe spate, arătând spre colțul îndepărtat al încăperii. Tipul acela se pregătește pentru o reprezentație gen cowboy.

Aislin se uită peste umărul Willei, buclele blonde căzându-i pe brațele ei goale.

– La galop!

Willa își înăbuși un oftat.

– Nu-mi vine să cred că m-ați târât aici.

Ea fusese de acord doar pentru că sărbătoreau ziua de naștere a lui Aislin, care de fapt fusese cu trei săptămâni în urmă. Fusese doar vina Willei că amânase să

se ocupe de proiectele clienților afacerii ei de design aflate la început.

Când devenise oare o prietenă așa de groaznică? Nu fusese așa de rău când se cunoscuseră la facultate. Sau, la naiba, poate că fusese! Willa își aminti cum fusese târâtă din cămin când Aislin și Kayla decisese că studiasse destul și avea nevoie de mai multă distracție.

Distracție. La asta ar fi trebuit să se concentreze acum.

Se uită la tipul fără cămașă și cu abdomenul așa de uleios încât sclipea sub luminile de discotecă. Cât timp îi trebuia să se spele în fiecare seară? Și oare trebuia să-și cumpere singur uleiul sau grupul ăsta de stripperi itineranți – The Bone Yard Gang – pfui! – cumpăra și pentru el? Uleiul de măsline era scump, dar poate că era altceva, untură pentru gătit de la...

– Hei, Pământul către Willa!

Ea se întoarse și o văzu pe Aislin imitând dansul oliței pe tocurele kilometrice.

Era mai impresionantă decât orice făcea Abdomen Uns în spatele ei, așa că se concentrează asupra prietenelor ei.

– Jumătate din public stă la coadă pentru toaletă, zise Willa. Asta probabil le cam scade profiturile artiștilor.

– Ah, nu mai pot! făcu Aislin și încercă să-și încrucișeze picioarele, ciocnindu-se de Kayla.

– Încetează, protestă Kayla, mă lovești la vezică!

Willa le înghionti ușor pe amândouă și se uită la ceas.

– Au trecut deja douăzeci de minute.

Ea se ridică pe vârfuri și se uită peste marea de capete de femei care le despărțea de toaleta de la capătul coridorului. Erau probabil cel puțin patru duzini de femei la coadă, iar norul de parfum floral o făcea să lăcrimeze.

– Când ne decidem să mergem în spatele tomberoanelor ca să ne lăsăm pe vine?

Kayla se uită în jurul ei ca să vadă dincolo de o blondă într-o minijupă strâmtă.

– Poate că a murit cineva acolo.

– Ba nu, avansăm!

Aislin își târșai ușor picioarele în față, ceea ce nu era puțin lucru pe tocurile alea.

– În ritmul ăsta vine Crăciunul până ce apucați voi să vă ușurați.

Willa înaintă prin mulțime.

Nu trebuia neapărat să meargă la baie, nu. Dar să stea la coadă cu prietenele ei era mult mai bine decât să stea singură la masă privind cum cei din The Bone Yard Gang își roteau șoldurile ca niște păuni jumuliți și fugăriți.

Oricât de mult lucrau ele trei – bine, oricât de mult lucra Willa –, era greu să

găsești timp pentru o seară doar a fetelor. Cele două îi fuseseră alături la bine și la greu, așa că, da, le datora o seară de distracție în oraș. Ca să fie cinstită, le datora chiar mai mult de atât.

Aislin accelerează dansul oliței.

– Haide, haide, haide!

– Serios acum, dacă nu ajungem în cinci minute în față, se încruntă Willa spre coridor, vă târăsc pe amândouă la spălătoria aflată mai jos. Au toalete, iar barul de alături are gin tonic la cinci dolari.

– Fără paiul în formă de mădular, argumentă Kayla. Și fără peisaj.

În spatele lor aplauzele explodară, iar Willa evită să se întoarcă pentru a vedea cine și ce haine mai dăduse jos. Sau se îmbrăcase. Era mai ciudat să privești pe cineva cum se îmbrăca după un număr de striptease decât să privești cum se dezbrăca.

Asta nu însemna că Willa ar fi avut multă experiență când venea vorba de cluburile de striptease, deși teoretic vorbind nu era un club de striptease. Cine ar fi ghicit că Boyton Ballroom putea găzdui așa ceva? Poate că ar fi trebuit să le spună să-și adapteze pagina de internet ca să reflecte o gamă mai largă de oferte.

Ea putea să creeze un calendar de evenimente pe care ei îl puteau actualiza ușor cu...

„Încetează! Nu ești aici ca să lucrezi.“

Ha! De parcă ar fi fost așa de ușor să se oprească din lucru. Pentru Willa, era nevoie de voința lui Dumnezeu și poate și de o rangă.

– Tip mișto în spatele tău, zise Aislin și o înghionti pe Willa cu cotul. Uită-te!

Kayla se ridică pe vârfuri ca să se uite.

– Oh, probabil pregătește un număr în rol de pompier, zise ea. Delicios!

Willa se întoarse, urându-se deja pentru că o făcea.

Și, da, prietenele ei aveau dreptate. Tipul era al naibii de sexy. Avea aerul acela ușor nearanjat de ora 10.00, completat de pete întunecate pe braț și pe frunte, care făceau să pară că se luptase cu focul. Bună idee! Ea nu putea distinge toate cuvintele de pe tricoul lui strâmt, cenușiu, dar desluși ceva de genul „săritor în foc“ pe pieptul lui așa de lat încât merita să aibă propriul cod poștal. Avea și ochi frumoși. Un fel de cenușiu umbrat de o lumină interioară, așa cum arăta cerul din Central Oregon la răsărit în sezonul incendiilor de vegetație.

Să-l privească pe Smokey dându-și jos toate hainele nu era cel mai rău lucru din lume.

Smokey cel Golaș.

Willa își înăbuși un chicotit la propria glumă.

– Doamnelor!

Smokey trecu de ele, probabil în drum spre toaleta bărbaților, la care nu era deloc coadă. Cât de nedrept!

– Mă scuzați, domnule?

Smokey cel Golaș se uită direct la ea, iar Willa își dădu seama că ea fusese cea care vorbise.

Pfiu, la naiba!

Își dresе glasul și continuă:

– Uite, avem 30 de dolari în bancnote de un dolar pe care fetele astea două m-au pus să le aduc ca să le îndes în tanga cuiva, zise ea, doar că nu putem să facem asta pentru că pierdem vremea aici stând la rând la toaletă.

Smokey se holbă la ea.

– Ăă...

– Așa că hai să încheiem un târg, continuă Willa, conștientă de faptul că

prietenele ei chicoteau lângă ea. Dacă poți să ne ajuți să avem acces la o toaletă

în următoarele două minute...

– Poate o toaletă pentru angajați sau așa ceva? sugerează Kayla.

– Sau o toaletă afară? zise Aislin și-și încrucișă iar picioarele.

– Ori o oală de noapte, adăugă Willa. Nu suntem mofturoase.

– Ăă... uitați... începu el.

Dar Willa insistă:

– Dacă poți să faci asta pentru noi, Smokey, o să-mi îndes tot teancul de bancnote în pantalonii tăi.

„Și ca bonus voi putea ieși de aici mai repede.“ Ea nu rosti partea asta cu voce tare. Nu avea rost să-l jignească pe unul dintre performeri. Tipii munceau din greu și, în afară de asta, Smokey era sexy.

Așa că Willa tăcu, dar nu era singura. Smokey rămăsese mut, holbându-se la ea cu ochii lui cenușii, iar expresia de pe fața lui era un amestec între nedumerire și „aș vrea să ling sirop de caramel de pe corpul tău“.

El își încrucișă brațele la piept, iar Willa simți un ușor miros de fum. La naiba,

tipul chiar își lua rolul în serios!

– Stați să văd dacă am înțeles, zise el. Dacă vă ajut să ajungeți la o toaletă, îmi îndesați 30 de dolari în pantaloni.

– Da.

– Și trebuie să vă duc la o toaletă în următoarele două minute.

– Corect.

Smokey își înclină capul și cumpăni.

– Cum ar fi să renunțăm la fetele astea două și tu iei cina cu mine?

Grady Billman se holbă la bruneta cu ochii verzi și îi așteptă răspunsul.

Venise în Boyton Ballroom pe drumul de întoarcere de la Hart Valley după cinci zile în care se luptase cu incendiile din Siskiyou National Forest. În mod normal, s-ar fi dus direct acasă ca să facă un duș, dar proprietarul clubului lăsase un mesaj, plângându-se că basistul nu venise să ia amplificatoarele după ultima lor reprezentație. Al naibii Nielson! Sau, stai, al naibii Jensen! – era rândul lui să

mute echipamentul de vreme ce Nielson era plecat la incendiul de la Crater Lake. Există oare ceva mai puțin de încredere decât o trupă rock formată din pompieri parașutiști și pompieri de elită, care se luptau cu incendiile de vegetație spontane?

– Cina, repetă el către bruneta care se holba la el cu gura deschisă. Abia aștept să

mănânc ceva bun. Ceva care nu a fost congelat și nu e din conservă. Am auzit lucruri bune despre noul restaurant italianesc. Sau poate ceva mai în centru?

Cinci zile de luptă cu incendiile îl făceau să tânjească după o experiență culinară

și cu siguranță nu l-ar fi deranjat să o împartă cu această brunetă. Era îndrăzneță.

Ea închise gura, apoi o deschise din nou.

– Dacă ies cu tine la cină, ne duci la o toaletă în mai puțin de două minute?

– Da.

– S-a făcut!

Grady dădu să întindă mâna, dar se răzgândi. Chiar ar fi trebuit să se spele înainte să vină acolo. Avea unghiile murdare de cenușă și pământ pe care nu reușise să le dea jos la pompa de apă din tabără. Avea nevoie de un duș de cel puțin douăsprezece ore.

Dar bruneta îl apucă de mână, ridicând din sprâncene la vederea

tricoului mânjit cu cenușă.

– Frumos detaliu, zise ea. Un pic exagerat, poate, dar îmi place atenția la detalii.

– Poftim?

– Nimic. OK, Smokey cel Golaș...

– Cum?

Zâmbetul ei deveni ușor fâstâcit.

– *Golaș... Știi tu, pentru că te dezgolești de toate?*

El se holbă la ea și începu să priceapă încet despre ce era vorba. Cinci nopți de dormit pe pământ îi amortiseră creierul, dar începea să se prindă. Femeia asta chiar credea...

– Crezi că sunt stripper.

El ar fi trebuit să se simtă deranjat, dar nu reuși decât să se simtă flatat.

– Hei, nu judec pe nimeni! zise ea. Evident, eu sunt aici. Și pare să fie o muncă

grea.

Pe fața lui se lăți un rânet, iar Grady abia reuși să nu izbucnească în râs. Oh, la naiba! Era o glumă mult prea bună. Abia aștepta să povestească restului echipei.

Și, la naiba, bruneta era foarte sexy! Un corp fantastic și ochi care îi aminteau de pădure. Un amestec ușor de verde și castaniu, cu pete de ambră.

– Așteaptă aici!

El nu mai așteptă un răspuns. Se întoarse și își croi drum spre toaleta bărbaților.

Deschise ușa și se uită înăuntru ca să se asigure că nu era nimeni. Nu se vedea nici un bărbat în jur, ceea ce nu era o surpriză. Cei mai mulți bărbați nici nu se apropiau de Boyton în seri ca aceea.

Grady se întoarse spre brunetă și prietenele ei și le făcu semn.

– Haide! zise el. Eu stau de pază.

Bruneta ezită, dar prietenele ei i-o luară înainte. În timp ce se grăbeau pe lângă

el, murmurarăperate cuvinte de mulțumire. Le urmarăalte trei femei, dar Grady continuă să se uite la brunetă.

Ce mai aștepta?

– Nu pot să te învinovățesc, zise el. Bărbații sunt scârboși, probabil nici eu nu aș

intra dacă nu aș fi obligat.

Măcar ea se apropie de el, fără să se grăbească, studiindu-l cu o expresie prevăzătoare, care îl făcu să se cocoșeze un pic. La 1,93 metri, era obișnuit ca oamenii mai mici de statură să se simtă agitați în preajma lui, dar ceva îi spunea că pentru femeia asta nu era cazul să își facă griji.

– Eu nu trebuie să mă duc, zise ea și își dădu o șuviță de păr castaniu-auriu după

ureche, iar Grady se întrebă dacă era la fel de moale pe cât părea.

Restul din ea arăta la fel de moale, mai ales rotunjimile de sub bluza roz de mătase.

– Așadar, doar le ajutai pe prietenele tale?

– Cam așa, zise ea.

– Cât de generos din partea ta! zise el. Disponibilitatea ta de a îndesa 30 de dolari în pantalonii unui străin pentru binele altora dovedește un nivel admirabil de sacrificiu.

Asta atrase o tresărire a buzelor ei. Nu chiar un zâmbet, ceea ce era în regulă. El prefera să merite acel zâmbet.

– Mulțumesc, zise ea. Kayla are banii la ea în poșetă, așa că...

– Cum te cheamă?

– Pe mine?

– Da, numele tău, zâmbi Grady. Dacă aleg o întâlnire în loc de 30 de

dolari, mi-ar plăcea să știu cum te cheamă.

– Oh, Willa! zise ea. Willa Frank.

– Willa, repetă el. E frumos.

– Mulțumesc. E prescurtarea de la William.

El își înclină capul spre ea.

– Numele tău adevărat e William?

– E o poveste lungă, scânci ea. Nu întreba!

În regulă, nu avea să o facă. Nu în seara aceea, oricum. Dar avea să o facă la întâlnirea lor. Avea să întrebe multe lucruri la întâlnirea lor dacă asta însemna să

o cunoască. Din cauza muncii lui, era imposibil să aibă o relație, dar să petreacă

timp de calitate cu o femeie frumoasă era un mod grozav de a savura rarele momente între incendii.

– Deci, Willa, zise el și se sprijini de perete în timp ce două femei ieșeau din toaleta bărbaților și alte două intrau. Preferi italiană?

– Mâncarea? Întrebă ea și își mușcă buzele. Sigur că mâncarea. Nu mă întrebi de bărbați, sau pantofi, sau...

– Ești adorabilă.

Ea se îmbujoră.

– Iată un cuvânt care nu a fost niciodată folosit ca să mă descrie.

– Nu? Ce cuvinte folosesc alții?

Ea se încruntă și se uită în sus spre indicatorul de ieșire.

– Eficientă. Muncitoare. Dedicată.

– Asta sună ca un câine de pază, nu ca un om.

Iarăși tresărirea aceea a buzelor, aproape un zâmbet întreg.

– Vinovată, zise ea. Am o mică firmă de web development, așa că sunt căsătorită

cu munca.

– Câtă vreme nu ești căsătorită cu altcineva, e bine.

– Poftim? Oh, nu, nu sunt căsătorită, zise ea și râse ușor surprinsă. Categorie nu sunt căsătorită.

– Astea sunt vești bune.

Asta nu însemna că el credea orice i se spunea, nu după ce ultima femeie cu care se întâlnise se dovedise a avea soț și doi copii.

Dar Willa părea sinceră.

– Deci mâncare italiană, zise el. La restaurantul acela nou de lângă râu sau la Briana e bine întotdeauna. Ești de acord cu o cină târzie?

Ea ridică din sprâncenele castanii-aurii.

– Doar nu vrei în seara asta?

Da. El ar trebui să se ducă acasă și să facă un duș. Și să doarmă. Cinci nopți în cort pe jos îi făcuseră spatele praf.

– Presupun că ar trebui să mă spăl pentru prima noastră întâlnire. El ridică

marginea tricoului și o mirosi. Îmbrăcase un tricou curat când ajunsese la punctul de întâlnire, dar tot mirosea a fum. Tot ce avea în rucsac probabil mirosea a fum.

Se uită la Willa tocmai când ea își desprindea privirea de abdomenul lui.

Minunat! Foarte bine, nu e nici o grabă, zise el. Cum ar fi mâine-seară?

Willa se încruntă.

– Cât timp rămâi în oraș?

– Câteva zile, zise el, deși asta se putea schimba dacă erau chemați la alt incendiu.

– În mijlocul sezonului, ca acum, nu prea ai timp de odihnă.

– Există un sezon pentru... Oh, Dumnezeuule, ce face tipul ăla cu

pălăria?

Uimit, Grady îi urmări privirea spre unul dintre artiști, care făcea un fel de număr de cowboy. Ei bine, presupunând că un cowboy obișnuia să devină

senzual cu pălăria.

El se uită iar la Willa, preferând imaginea asta.

– Nu am cel mai regulat program din lume pe timpul verii.

Willa își dădu o șuviță de păr după ureche.

– La ce oră intri pe scenă?

– Pe scenă?

Oh, da! Ea continua să creadă că el era stripper. Oricât de amuzant era, el probabil ar fi trebuit să o lămurească.

– Trupa cântă vinerea viitoare, presupunând că sunt destui dintre noi în oraș.

– Poftim?

El se desprinsese de perete și își băgă mâna în buzunar. Scoase o carte de vizită și o lăsă să alunece în palma ei, retrăgându-și mâna abia după câteva secunde.

– Atunci va cânta aici trupa mea. The Smoky Blues Boys?

– Trupa ta. Ea se holbă la el și apoi la cartea de vizită. Vrei să spui că ești și...

– Sunt și pompier parașutist la Hart Valley Air Center, zise el. Eu și alți câțiva am format o trupă și cântăm aici când nu sărim din avioane în incendii de pădure.

Ea se holbă la cartea de vizită, care avea număr de telefon, e-mail, website...

– Grady Billman, zise și îl privi cu o expresie confuză. Solist și chitarist.

– Mai sunt montator-șef, ceea ce sună ușor a stripper acum, când spun asta cu voce tare. Rânji, sperând că ea nu era prea dezamăgită că avea

o întâlnire cu un muzician-pompier și nu cu un stripper. Deci cum rămâne pentru mâine-seară?

Pot să te iau pe la 19.00.

Ea se holbă la el cu o pădure întreagă de culori în ochii aceia pe care el nu reușea să-i deslușească. El nu râsuflă, nu se mișcă deloc, întrebându-se dacă ea se pregătea să fugă.

– Așa rămâne, zise ea și îi oferi un mic zâmbet care luminează întreg coridorul.

capitolul 2

Willa se uită la ceas în timp ce își parca Toyota sedan în fața restaurantului Briana's Fine Dining de la marginea centrului din Hart Valley. Ea aproape că își pierduse răsuflarea când Smokey – adică Grady – sugerase cel mai frumos restaurant din oraș ca scenă pentru prima lor întâlnire.

Prima și a doua, dar și ultima întâlnire, pentru că nu aveau să facă asta decât de două ori. Sau doar o dată dacă lucrurile nu mergeau bine, deși Willa se simțea optimistă. Grady părea drăguț. Și amuzant. Și sexy. Aproape că era păcat că

decisese să renunțe la relații ca să se poată concentra asupra afacerii.

Așadar, două întâlniri. Asta spera că avea să se întâmple în seara aceea. Nimic mai mult și nimic mai puțin.

Aislin și Kayla o numeau „regula celor două întâlniri“.

Willa se uită pe fereastră la fațada elegantă și scumpă și își mușcă buza. Poate că

fusesse o idee proastă.

– E mult prea scump, protestase ea la telefon când el stabilise locul și ora.

După o pauză lungă, Grady își dresese glasul.

– Consideră-mă demodat, zisese el, dar acolo de unde sunt eu, când inviți pe cineva în oraș, tot tu plătești.

Încă îngrijorată în privința banilor, Willa verificase recenziile de pe Yelp.

– Are patru stele, ceea ce înseamnă că antreurile costă mai mult de 60 de dolari de persoană.

– Mi-am petrecut ultimele patru zile mâncând șuncă de porc din cutie și tocană

de vită rehidratată, zisese Grady. Asta nu înseamnă că nu aş aprecia un burger cu

șuncă, dar când sunt în oraș îmi place să mănânc bine.

Iar el voia ca ea să i se alăture. Dumnezeuule, ea încă se simțea jenată din pricina încurcăturii, când îl confundase cu un stripper! El râsesse, dar Willa își ceruse scuze de atâtea ori încât el îi spusese să înceteze.

După ce renunțase să se scuze și să își facă griji pentru prețurile de la restaurant, ea căutase prin dulap ceva potrivit de îmbrăcat. Puținele haine elegante pe care le avea erau costume business și o singură rochie elegantă pe care o purtase la bancă în ziua în care semnase contractele pentru împrumutul cu care își lansase afacerea.

Cum asta fusese cu șase ani în urmă, Kayla îi interzisese să poarte rochia și venise cu un braț de rochițe negre din care Willa să-și aleagă. Dar nici una nu părea potrivită și avea senzația că le primea din milă. Până la urmă, cercetă

rafturile magazinului ei favorit second-hand până când găsi o rochie verde, cambrată, cu bretele și o mică înfloritură la tiv.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Willa trase de decolteu, întrebându-se dacă

era prea adânc. Era prea târziu pentru a face ceva în privința asta. Își șterse o mică pată de mascara de sub un ochi, apoi se uită la ceas.

Era 18.45. Să fii punctual era una, dar altceva era să fii ridicol.

Era mai bine decât să întârzie. Dumnezeuule, ura să întârzie undeva! Ea încă

simțea gustul rușinii când intrase în clasa a treia în blugi la mâna a doua și cu ghiozdanul ei cu Minnie Mouse lipit cu bandă adezivă. Toată lumea se întorsese să se holbeze în timp ce ea mormăia ceva despre mașina care nu voise să

pornească.

– Willa pute! şuierase Ashley Deek în timp ce Willa îşi târşâise picioarele pe lângă ea. Pute a brânză veche şi a ȱigări.

Pe Willa o ardeau lacrimile în ochi, dar îşi ȱinuse capul sus în timp ce trecea de profesoara care oftase şi îi scrisese alt bilet de întârziere.

Chiar şi acum, după atâȱia ani, Willa îşi amintea de valul de umilinȱă. Felul în care îl implorase pe tatăl ei să îi cumpere o bicicletă sau un abonament la autobuz ca să poată parcurge mai repede cei cinci kilometri până la şcoală. Sau dacă ar fi avut o maşină care funcȱiona bine...

Dar tatăl ei iar era în ceaȱa provocată de alcool şi nu avea rost să discute cu el. În schimb, se închisese în baie şi stătuse în cadă până când se răcise apa şi pielea i se scofălcise toată. Îşi spălase şi hainele acolo, pentru că nu avea monede pentru spălătorie.

După aceea îşi strânsese părul în prosop şi se acoperise cu pudră pentru copii, disperată să ascundă mirosul de haine la mâna a doua, cartofi prăjiȱi şi sărăcie.

Se privise în oglindă timp îndelungat, rostind în gând cuvintele care i se întipăriseră în minte.

„Poȱi să scapi de aici. Poȱi să devii cineva.“

Repetase cuvintele iar şi iar până când tatăl ei bubuise în uşă şi întrebase dacă

mai trăia, dacă voia să meargă să se uite la stele cu el, ceea ce, desigur, voia întotdeauna.

Bum-bum-bum!

Willa tresări, smulsă din amintiri de o intruziune în viaȱa reală. Se uită pe geam şi-l văzu pe Grady stând lângă maşina ei. Purta blugi cenuşii care i se potriveau minunat şi afişa un zămbet prin care îi cerea scuze.

– Scuze! strigă el, ridicând mâna ca şi cum s-ar fi predat. Nu am vrut să te sperii.

Willa îşi scoase cheile din contact, le băgă în poşetă şi deschise portiera.

– Te-am văzut aşteptând să treacă timpul, zise el. M-am gândit că am putea să îl petrecem împreună.

– Ai venit și tu mai devreme?

– Am avut ceva de rezolvat în oraș, zise el. Am calculat greșit și am ajuns mult mai devreme decât intenționam.

Interesant. Willa nu știa dacă trebuia să considere asta o recunoaștere a faptului că îi plăcea să ajungă mai devreme – o problemă pe care o avea și ea – sau dacă

el era doar împrăștiat. În orice caz, nu conta foarte mult. Asta nu avea să se transforme într-o relație.

Nici măcar cu un tip sexy precum Grady.

Ea studie versiunea curată a bărbatului și nu se putu abține să nu observe ceasul scump și pantofii frumoși. Era oare un Rolex? Ea nu avea habar cum arăta unul, dar părea foarte elegant.

„Nu e de tine“, șoptea o voce în capul ei. Poate era și cheltuitor.
„Oricum ar fi, nu e de tine.“

Willa își netezi părul și se uită spre restaurant.

– Am ajuns prea devreme?

– Am rezervat deja o masă, zâmbi el, iar ea simți cum i se încorda ceva în abdomen. M-am gândit că, dacă tot sunt aici, să beau ceva.

Ea se sprijini de mașină, savurând soarele de apus care îi încălzea umerii goi cu mici raze de căldură.

– Nu stai în Hart Valley?

– Nu, stau la 24 de kilometri spre est, dincolo de baza aeriană.

Baza aeriană, desigur. El era pompier parașutist, nu stripper.

– Îmi pare rău din nou pentru neînțelegerea din Boyton, zise ea. Ce am spus despre...

– Dacă te mai scuzi o dată că m-ai crezut stripper, o să mă apuc să mă dezbrac aici în parcare în timp ce cânt „Un pitic atât de mic...“ cât pot de tare.

Willa îndrăzni să se uite la pieptul lui sculptat și lat de sub tricoul gri fără guler, asortat cu ochii.

Sincer, un striptease nu ar fi fost așa de rău... dacă ar fi fost în privat.

– De ce zâmbești? întrebă el. Am observat că nu zâmbești prea ușor, așa că

încerc să rețin care glume funcționează.

– Haide! zise ea, întrebându-se dacă el știa că nu era vorba de vreo glumă. Hai să

ne ocupăm masa!

El îi oferă brațul, iar Willa acceptă, simțindu-se un pic ridicolă. În timp ce se

îndreptau spre restaurant, ea încercă să îl miroasă cât se putea de discret. El amintise că băuse ceva mai devreme, dar nu mirosea ca și cum ar fi făcut baie într-o cutie de bere, așa cum mirosea tatăl ei după ce fusese la bar.

Grady mirosea a săpun și a lemn. Miroșuri proaspete, plăcute, nu miroș de țigări sau de băutură, ci doar miroșuri de bărbat curat, bine îmbrăcat.

– Sper că nu te deranjează că am cerut o masă afară, zise el în timp ce o conduse pe terasă, spre o masă din colț, cu un buchet vesel de margarete și o lumânare care pâlpâia într-un pahar de sticlă.

– E perfect, mulțumesc.

– Au radiatoare dacă se face mai frig.

– Am un pulover în mașină.

Ea părea tulburată și neexperimentată, chiar dacă nu era așa. Nu cu adevărat.

Avusese destule prima și a doua întâlnire. Nu era nimic diferit la asta.

Își puse geanta sub scaun și își încrucișă brațele pe masă. Aerul nu sugera că

urma să se răcorească. Lumina de vară păta fața de masă albă, făcând argintăria să sclipească.

Terminând de studiat farfuriile, Willa se uită la Grady. Chiar se uită cu adevărat de data asta, nu prin geamul unei mașini sau în lumina

tulbure de discotecă și în aburi de parfum sau dintr-o parte în timp ce mergeau.

– Uau! făcu ea. Ești mult mai chipeș decât credeam.

– Ăăă... mulțumesc.

La naiba! Asta nu sunase bine.

– Voiam doar să spun...

– Hai să încerc să ghicesc, zise Grady rânjind în timp ce lua un pahar aburit cu apă rece. Ai obiceiul de a spune primul lucru care îți trece prin cap fără să te gândești mai întâi.

– Eu... Ea se gândi să protesteze, dar ce rost avea? Așa e.

– Cred că e adorabil.

Willa își dădu ochii peste cap.

– Iar cuvântul ăsta. Adorabil. Încerci să îmi vorbești de sus?

– Poftim? Sigur că nu. El clătină din cap, nedumerit. Îmi place că spui ce gândești și nu trebuie să ghicesc ce vrei să spui de fapt.

Willa îl privi o secundă și decise că era sincer.

– Adevărat.

Luă lista de vinuri și se prefăcu a o studia.

– Și cum rămâne cu tine? Care e defectul tău?

El râse, iar tonul lui cald, baritonal îi făcu pielea de găină pe brațe.

– Să știi că apreciez faptul că ești de părere că aș avea doar unul.

– Atunci top trei.

El luă o înghițitură de apă, cumpănind.

– Țasta e cumva un interviu pentru o slujbă unde te întreabă de defecte și tu trebuie să răspunzi ceva de genul „Oh, sunt dependent de muncă!“ sau „Sunt foarte hotărât“?

Willa zâmbi și puse jos lista cu vinuri, iar umerii începură să i se relaxeze.

– Care e echivalentul pentru întâlniri?

– Hm... Poate ceva de genul „Sunt prea deschis în comunicarea sentimentelor și mi-ar plăcea să stau treaz toată noaptea doar ca să vorbim“. Cum ți se pare?

Willa se strâmbă.

– Sună îngrozitor.

El își înclină capul într-o parte.

– Nu vrei să stai trează toată noaptea și să vorbești despre sentimente?

– La naiba, nu!

– Am demonstrat ce era de demonstrat.

Willa luă o înghițitură de apă și îl studie peste marginea paharului.

El chiar era bine făcut, cu brațe groase, musculoase și umeri lați. Cum s-ar fi simțit sub palmele ei? Lați, solizi și...

– Știi ce vrei?

Ea clipi spre el.

– Poftim?

El bătu cu degetul pe lista de vinuri.

– Ai ales ceva sau vrei să te mai uiți o dată?

– Oh, apa e de ajuns.

– Serios?

Foarte bine, poate că era naivă. Nu era ca și cum nu ar fi obișnuit să bea, iar un pahar rece de vin ar fi fost bun.

– Atunci un Pinot Gris al casei.

El îi aruncă o privire stranie.

– Pentru că vrei într-adevăr un Pinot Gris al casei sau îl vrei doar pentru că e cel mai ieftin din meniu?

Willa simți cum i se ridică bărbia și se îmbățosează.

– Ce contează?

– Aș vrea să comanzi ce îți dorești, zise el. Ai făcut atâta tevatură cu privire la prețurile de aici și am crezut...

– Pinot Gris e doar șapte dolari paharul.

– Ceea ce e minunat dacă de asta ai poftă, zise el. Dar te rog să nu-ți faci griji în privința prețului. Ia ce-ți dorești!

Dar oare ce dorea ea? Willa își mușcă buza. Nu avea obiceiul de a gândi în felul acesta, nici măcar când plătea altcineva. Ceva rezonabil ca preț era practic, desigur, dar ce voia?

Grady îi susținu privirea. Ochii lui albaștri-cenușii erau onești și prietenoși, nu exista nimic amenințător în privirea lui.

– Vreau... Simțea că gura îi era uscată, iar finalul acelei propoziții căpăta variante absurde în mintea ei.

„Vreau să știu cum arăți fără cămașă.“

Acum de unde venise asta? Probabil încă avea în minte stripperii aceia, asta era tot.

Își impuse să se concentreze, jucându-se cu lăntișorul de la gât.

– Ce vreau, zise ea încet, este să fiu sigură că întâlnirea asta nu va face pe cineva să ia o a doua ipotecă pe casă doar ca să o plătească.

El rânji.

– Cred că pot să-mi permit un pahar de vin de 10 dolari. Sau chiar de 20 de dolari, dar o s-o las baltă.

Zâmbetul lui era deschis și cald, iar Willa simți că se relaxă din nou.

– E un lăntișor drăguț, zise el din nou.

Ea se uită în jos și constată că încă îl atingea.

– Mulțumesc, zise ea. Mi l-a dat tata cu ani în urmă, cred că aveam vreo 11 ani.

– Îmi place. Nu-mi dau seama dacă sunt stele sau flori...

– Stele, răspunse ea un pic prea iute.

Tatăl ei nu era cel mai bun subiect de conversație, așa că luă din nou lista de vinuri.

Se încruntă și alege a doua variantă, al doilea cel mai ieftin vin.

– Pinot Blanc e destul de rezonabil. Este 9 dolari paharul.

– Duci conștiințiozitatea în privința bugetului la un nou nivel.

Când ea ridică privirea, nu văzu nici o urmă de judecată în ochii lui. Doar curiozitate.

– Adevărat, zise ea. Fii bucuros că nu ți-am cerut să folosești cupoane când m-am oferit să-ți îndes bani în pantaloni.

El izbucni în râs și își trecu mâna peste bărbie.

– Bună replica asta! Încă aștept, în treacăt fie zis.

– Ai ales cina în locul banilor, dacă îți amintești.

– În continuare o alegere teribil de bună.

Willa își încrucișă brațele pe masă.

– Nu sunt sigură dacă e un avantaj sau nu, dar putem pune zgârcenia pe lista defectelor mele dacă vrei.

– Poftim?

El părea cu adevărat nedumerit.

– Cele trei defecte pe care te-am rugat să mi le spui... Nu mi-ai spus nici unul, iar eu deja ți-am împărtășit două.

– Treaba cu banii și...

– Lipsa diplomației, îl lămurii ea. Ceea ce îmi permite să subliniez că târăgănezi lucrurile în privința asta.

Grady izbucni în râs.

– Asta se dovedește a fi o întâlnire foarte stranie.

Ea s-ar fi zbârlit la vorbele lui dacă el nu ar fi părut fermecat și n-ar fi continuat să vorbească, astfel încât ea nu avu ocazia să-l întrerupă.

– Deocamdată, la întâlnirea asta m-ai mirosit să te asiguri că am făcut

duș – da, mi-am dat seama, zise el când ea deschise gura să protesteze. Ai sugerat că sunt falit, continuă el înainte ca ea să argumenteze, și ai vrut să vorbim despre tot ce e în neregulă cu noi. Dacă asta e ideea ta despre o primă întâlnire, mor de curiozitate să știu cum va fi a doua întâlnire.

Cel mai ciudat lucru era că nu părea deranjat. Părea mai degrabă... fascinat?

Willa sorbi din apă.

– Avem doar două întâlniri, așa că ar fi bine să le facem să merite.

Grady părea uluit, dar, înainte să apuce să întrebe ceva, chelnerița veni grăbită

spre ei.

– Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați, zise ea. Pot să vă aduc ceva de băut?

Grady îi făcu semn să comande prima.

Willa ezită. Luă lista de vinuri.

– Ce îmi puteți spune despre Gruner Veltliner de la cramele Illahe?

– Foarte fresh, zise chelnerița. Note de piersică și de măr. E fermentat parțial în butoaie de acacia, așa că din pricina asta are note florale plăcute și un gust foarte îndrăzneț.

Ea nu înțelese nici jumătate din asta, dar vinul era nouă dolari paharul, așa că

aprobă din cap.

– O să-l încerc.

– Iar dumneavoastră, domnule?

Grady luă lista de vinuri.

– Grunerul acela sună bine, zise el. Tindeam spre un vin roșu, dar nu am mai băut de mult un vin alb bun. Nu ai vrea să împărțim o sticlă?

– Nu vreau decât un pahar, zise Willa. Mai trebuie să termin ceva de lucru în seara asta.

Grady aprobă din cap, dar nu comentă, ceea ce Willa aprecie. El comandă un Pinot Noir care suna complicat, iar Willa se străduie să nu observe prețul – 18

dolari paharul! –, în timp ce chelnerița descria specialitățile zilei. Ceva cu somon și un fel cu carne de porc. De ce nu spuneau și prețurile când dădeau detalii despre pește?

„Dacă trebuie să întreb, nu poți să-ți permiți.“

Era mottoul ei, cel puțin unul dintre ele. Willa ascultă politicoasă, apoi comandă

un fel de paste care păreau să fie sățioase și nu prea scumpe.

Grady comandă piept de rață cu dulceață de cireșe și o grămadă de garnituri sofisticate. Îi dădu meniul chelneriței, care se întoarse și se grăbi spre bucătărie.

– Ce ai vrut să spui mai devreme? zise el și își întoarse privirea de culoarea furtunii spre Willa. Când ai zis că nu avem decât două întâlniri?

Ea își lipi picioarele și-și puse șervetul pe genunchi, deși mai era mult până să

primească mâncarea.

– Doar că, zise ea, eu nu merg niciodată la mai mult de două întâlniri. E o preferință personală.

El se holbă la ea așa de mult încât ea nu mai fu sigură că o auzise.

– Cred că glumești.

– Nu. Vorbesc cât se poate de serios.

– Două întâlniri? Asta e tot?

Ea aprobă din cap, surprinsă că lui îi păsa.

De obicei, tipilor cu care ieșise nu le pășase.

– Uneori, e doar o întâlnire dacă nu funcționează chimia, admise ea.

Dar aici exista chimie. Ea observase asta din prima seară și acum părea chiar mai fierbinte.

– Oricum nu contează. Două, asta e limita.

– De ce?

Ea ridică din umeri înainte să se întoarcă pentru a lua paharul de vin de la chelneriță, așteptând până ce femeia se îndepărtă.

– Nu sunt în căutarea unei relații, zise ea. Și mai mult de două întâlniri ar implica o relație, așa că...

Ea ridică din nou din umeri, așteptând ca acesta să fie sfârșitul discuției.

– Tot nu înțeleg, clătină Grady din cap. Ce se întâmplă dacă într-adevăr îți place de cineva?

El nu părea să o judece, părea mai degrabă curios.

Ea ura să admită asta, dar într-un fel îi plăcea interesul lui față de modul ei de gândire.

– În etapa asta a vieții mele, cariera are prioritate, zise ea cu grijă. Am muncit din greu să îmi construiesc compania. Să îmi construiesc o plasă de siguranță și un venit constant. Nu am de gând să arunc asta pe geam pentru un tip oarecare.

„Un tip oarecare.“

Un tip ca tatăl ei, genul de bărbat care o făcuse pe mama ei să renunțe la tot și să

traverseze țara cu un vagabond visător a cărui problemă cu jocurile de noroc însemna că nu aveau niciodată bani. Și mai târziu, mult mai târziu, după ce mama ei plecase...

„Oprește-te!“

Willa își impuse să se concentreze asupra conversației, asupra lui Grady. Putea foarte bine să savureze tot ce era de savurat la această întâlnire care putea fi și singura.

Gândul de a avea doar o singură întâlnire cu el o deranja mai mult decât se așteptase. Era ridicol. Abia dacă îl cunoștea pe tip. Dar avea ceva ce îi stârnea interesul. Ceva ce o făcea să vrea să afle mai multe.

Își înăbuși cercetarea minuțioasă și se concentră asupra lui Grady.

– Dar cu tine cum rămâne? Întrebă ea. Câți ani ai, ai trecut de 35?

– 32, zise el și îi oferi un zâmbet strâmb. Săritul în foc ca meserie tinde să te îmbătrânească. Mulțumesc că ai observat.

– Scuze, spuse ea și trasă cu degetul condensul de pe paharul cu apă. Deci care e povestea ta? Divorțat, necăsătorit?

– Necăsătorit, răspunse el. Și nu intenționez să mă căsătoresc.

– Serios?

„Cât de interesant“, se gândi ea și luă o înghițitură de vin.

– Pot să întreb de ce?

El ridică din umeri și roti vinul în pahar.

– Sunt plecat săptămâni întregi în cea mai mare parte a verii, zise el. Iar când vine iarna, e vară în Australia și de regulă lucrez acolo în sezonul lor.

– Pare că ești foarte ocupat.

Oare ce nu îi spunea?

– Așa pare să fie, zise el. E mai bine acum decât pe vremea când tata făcea aceeași meserie.

– Tatăl tău a fost pompier parașutist?

Grady aprobă din cap.

– Și mai am doi frați care fac asta.

– Pare să fie o afacere de familie.

– Cam așa, zise el și-și drese glasul. Pe vremea tatălui meu, erau plecați toată

vara. Fără zile libere. Era greu pentru mama să crească zece copii.

– Sunteți zece?

Sfinte Dumnezeule! Iar Willa credea că prietena ei, Kayla, avea o familie mare cu patru frați.

Vru să pună o întrebare indiscretă despre anticoncepționale, dar se

opri și se concentrează în schimb asupra lui.

– Nouă frați și surori, zise ea. Cum a fost?

El râse.

– Exact așa cum pare, o nebunie. Nu cred că am dormit singur în cameră până ce nu am împlini 18 ani. Dar tu ai frați sau surori?

Interesant! Willa se gândi la câteva lucruri.

„Nu-i place să vorbească despre el.“

„Încă nu mi-a răspuns la întrebarea despre defecte.“

„Are buze care arată de parcă au fost făcute pentru sărutări, generoase, pline și...”

– Singură la părinți, zise ea. Mi-am pierdut mama când eram mică, așa că am fost doar eu și tata.

Se strădui să mențină un ton relaxat, de parcă nu ar fi umblat pe vârfuri într-un câmp minat de amintiri neplăcute. De parcă nu își amintea tonul încordat al vocii baritonale a bunicului, care îi explica faptul că mama nu avea să mai vină acasă.

De parcă nările nu ar fi gădilat-o din cauza mirosului de bere ieftină și a disperării tatălui ei, însoțitorii ei permanenți în anii care urmaseră pierderii mamei.

Grady o studia cu o asemenea intensitate, încât ea simți că trebuia să-și ferească

privirea.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, îl tachină ea cu cât de multă veselie reuși să

adune. Cea despre defecte.

Acum cine evita să vorbească despre propria persoană?

El zâmbi și luă o gură de vin.

– Nu mă pricep la conversație. Iată unul! Cum e ăsta?

Ea ridică paharul de vin și îl ciocni de al lui. Ceva ce aveau în comun.

– Noroc!

Pe trăsăturile lui chipeșe scăpără iute o expresie scurtă de ușurare.

– Conversațiile de la primele întâlniri sunt mereu puțin ciudate, nu-i așa?

– Da, să știi că așa e. Ea se simți bine când el recunoscu asta. Presupun că ar trebui să ne tot punem întrebări despre noi, nu? Așa ar trebui să funcționeze primele întâlniri.

– Bună idee, răspunse el, părând gânditor. Cum e să ai o meserie în care să sari din avioane?

Willa pufni.

– Păi...

Grady rânji și apucă marginea paharului de vin.

– Cred că amândoi știm întrebările standard pe care ni le pun alții, zise el. E cam obositor și plictisitor. Poate că în schimb ar trebui să inversăm rolurile.

– Ești așa de ciudat!

Ciudat, dar creativ. Asta era în mod clar o premieră.

– Așa că dă ce ai mai bun! zise el. Cum e să sari din avion într-o pădure care

arde în jurul tău? întrebă el. E la sute de kilometri de cel mai apropiat oraș și știi că există posibilitatea ca parașuta să se agațe într-un copac și să fii nevoit să

cobori sute de metri până la pământ înainte să îți pornești motofierăstrăul.

Willa se uită la el – se uită la el cu adevărat, profund – și se întreabă ce fel de individ era. Ce senzație ar fi avut dacă ar fi făcut munca lui?

– A fost terifiant la început, zise ea. Avioanele mă cam sperie. N-am zburat niciodată. Ea își drese glasul și îi oferì un zâmbet sfios. Adică înainte să fiu pompier parașutist.

– Serios?

Ea aprobă din cap, neștiind dacă trebuia să rămână în pielea ei sau să pretindă că

era el.

– Dar m-am obișnuit, zise ea. Să sari din avion e grozav și îmi place să fiu erou.

La un moment dat, a devenit ca o navetă oarecare.

Grady râse. Își luă paharul de vin și sorbi.

– În mod categoric nu sunt erou, dar pentru cineva care abia m-a cunoscut și nu a fost niciodată într-un avion, nu ești prea departe în ce privește restul.

Rânjetul lui era dezarmant și la fel era jocul acela caraghios. Ea probabil ar fi trebuit să-și țină garda sus, dar asta era mult mai interesantă decât oricare primă

întâlnire pe care o avusese... ei bine, vreodată. Iar ea se distra, ceea ce însemna ceva.

– De ce te-ai dus la spectacolul ăla de striptease ieri-seară? întrebă ea.

Era o întrebare ciudată, iar ea observă cum el o procesa. Voia ca el să ghicească

de ce cineva ca ea – modestă, serioasă și nu o tipă petrecăreață – ajunsese într-un bar cu bărbați care își dădeau hainele jos.

– Prietenele mele, zise el, Kayla și Ainslie...

– Aislin, preciză ea, surprinsă că el se apropiase de adevăr.

– Da, Kayla și Aislin, zise el. Suntem foarte apropiate, deși nu ne vedem așa de

des pe cât am vrea. Voiau să meargă, iar mie îmi place să petrec timp cu ele. În plus, îmi place să am grijă să nu le pună cineva ceva în băutură și să le salvez de cine știe ce tip idiot.

– Uau! făcu ea și se holbă la el.

Pentru un bărbat care o cunoștea de mai puțin de o oră, ajunsese destul de aproape de realitate.

– Cum a fost? rânji el.

– Foarte bine, spuse ea și-și dresе glasul, аșteptând următoarea întrebare.

– Am auzit că ai făcut doi ani de armată imediat după liceu, zise el. Cum a fost?

Willа își mușcă buzele și îl analiză сu grijă. Își dăduse seama repede că nu era genul care să vorbească prea mult despre el, iar faptul că el împărtășea asta era remarcabil.

– Toată lumea a presupus că voi fi un pompier parașutist precum tatăl meu. Asta era spusă la întâmplare, dar își dădea seama din felul în care își ridicase el sprâncenele că nu era departe de аdevăr. Eu voiam să încerc ceva diferit. Să trag сu arma și să bat oameni...

– Exact despre asta este vorba în armată.

Ea rânji și continuă:

– În fine, la un moment dat mi-am dat seama că eram făcut pentru asta, să sar din avioane ca să-mi câștig existența. Restul e istorie.

El îi oferi un zâmbet vag, care avea atât o notă de surprindere, cât și de aprobare.

– Foarte bine.

– Mulțumesc. Ea rânji și luă o înghițitură de vin. E rândul meu. Ea răsfoi caietelel сu notițe din mintea ei. Oare ce i-ar fi plăcut ei ca el să ghicească despre ea? Spune-mi ce îți place și ce nu îți place la propria afacere!

Grady răsuci piciorul paharului pe masă, fără să-și ia ochii de la ea.

– E plăcut să deții controlul, zise el. Să fiu stăpânul propriului destin, să iau toate deciziile, să mă pot baza doar pe mine.

Mâna lui mare făcea ca piciorul paharului să arate ca o scobitoare, dar nu mâinile lui îi tăiară răsuflarea. Ci cât de aproape ajunsese el de аdevăr.

– Îmi place să dețin controlul, continuă el. Îmi place meseria mea. Îmi doresc doar să mă pot relaxa din când în când.

Willа își mușcă buzele. Oare el spusese asta la întâmplare sau ea era

chiar așa de transparentă? Apucă paharul cu apă și luă două înghițituri, gândindu-se că era mai bine decât să dea vinul pe gât.

– Dar tu? întrebă el. Înțeleg că îți place să fii patiser. Te-ai gândit ca, atunci când nu o să mai sari din avioane, într-o bună zi să îți deschizi o patiserie?

Willa râse, fermecată de această nouă informație despre viața lui Grady.

– Oh, îmi place să coc prăjituri, zise ea, deși știa la fel de multe despre patiserie pe cât știa despre săritul din avion. Toată făina, untul, zahărul și – ce naiba se mai folosea la copt? – praful de copt, zise ea la întâmplare. Nu mă mai satur de praful de copt.

Grady pufni în paharul cu vin. Ochii lui cenușii sclipeau, iar Willa simți brusc dorința să ceară chelneriței mâncarea la pachet ca să se poată duce la ea acasă și să se facă comozi. Ce senzație ar fi avut dacă l-ar fi sărutat? Sau mai mult poate...

– Poate că, dacă îmi joc cărțile bine, zise Grady ușor, aș putea veni la tine la un moment dat, iar tu ai putea să-mi faci faimoasa ta prăjitură lava cake.

Willei i se adună apă în gură, deși motivul nu era prăjitura. Era gândul de a-l vedea pe Grady în bucătăria ei, pieptul lui lat întinzând partea de sus a unui șorț.

La naiba, bărbatul ăsta îi zăpăcea mintea! Și corpul. Își schimbă poziția picioarelor, conștientă că i se umeziseră palmele.

– Lava cake, spuse ea și înghiți ca să nu saliveze pe masă. Sună minunat!

Ea se uită spre restaurant și se întrebă de ce dura atât să aducă mâncarea. Era așa de greu să recunoască faptul că voia să scape de acolo? Că în realitate voia să-l ia pe Grady la ea acasă și nu doar pentru prăjitură? Asta era problema regulii celor două întâlniri. Dacă decidea la început că voia să se culce cu un tip, nu jucau nici un joc și nu așteptau până la a treia întâlnire. Ea putea să obțină ce dorea de la prima întâlnire fără să se îngrijoreze cum avea să afecteze asta lucrurile pe măsură ce relația progresează.

Ce ar fi spus Grady dacă ea ar fi sugerat asta?

– De fapt, nu locuiesc prea departe de aici, zise ea. Și mă pricep foarte

bine să

îmi pun bucătăria și ingredientele la dispoziție.

Dumnezeule, asta sunase ca o replică proastă cu dublu sens! Nu intenționase să

sune așa, dar Grady zâmbi de parcă ar fi prins sugestia ei.

– Ei bine, spuse el încet. Cred că putem aranja să...

Brusc, se auzi un sunet ascuțit.

Ochii lui se făcură mari și se aprinseră, iar Willa tresări în scaun.

Grady se ridică brusc și scrută restaurantul.

Simțea oare miros de fum?

Grady sări în picioare, răsturnând scaunul.

Willa era cu două secunde în urma lui, încercând să identifice sunetul.

– Alarma de incendiu! strigă el peste umăr, în timp ce se îndrepta hotărât spre restaurant, spre fumul care devenea mai gros cu fiecare minut.

Spre fum, nu departe de fum, iar asta îi spunea foarte multe despre Grady Billman.

capitolul 3

Grady simți fumul înainte să intre, dar îl lovi din plin în față când se năpusti în salon. Ceilalți clienți, vreo două duzini, se ridicaseră și se grăbeau spre ușă, unii dintre ei bombănind peste urletul alarmei de incendiu.

El îi ignoră, concentrat să descopere sursa fumului. Nu avu nevoie de prea mult timp.

Fumul ieșea din salonul privat din dreapta. El cunoștea bine spațiul, pentru că îl ajutase pe un coleg de trupă să o ceară de soție cu o serenadă pe prietena lui. În încăpere părea a nu fi nimic, mai puțin turnul de foc ce izbucnise pe masă. Pe ceea ce fusese o masă. Flăcările dansau pe suprafața ei, trasându-și calea în sus spre perdele.

În dreapta lui Grady, chelnerița se năpusti înăuntru dinspre bucătărie

și scoase o exclamație de groază.

– Oh, Dumnezeu, lumânările! E o cerere în căsătorie și...

– Stingătorul de incendiu! strigă Grady. Trebuia să fie unul în bucătărie. Găsește-l, te rog!

Ea se răsuci pe călcâie și fugi, iar Grady înaintă. Zări două carafe cu apă pe masa de servire și le apucă pe amândouă, îndreptându-se spre masă.

– Grady, ai grijă! se auzi vocea Willei în spatele lui, dar el nu se întoarse și nu-și pierdu concentrarea.

– Stai în spate! îi strigă în timp ce vărsa prima carafă pe o bucată de covor unde focul abia pornise.

Flăcările mici se stinseră cu un fum furios, iar cele mai mari continuă să se ridice.

– Vezi dacă e un mop în bucătărie! îi strigă el peste umăr. Sau o mătură. Orice cu o coadă mai lungă!

El trebuia să dea jos perdelele ca să nu se răspândească flăcările. Dumnezeu, ce miros! La naiba cu fețele de masă din plastic! Prinse de marginea tricoului și și-l trase peste nas și gură. Apoi aruncă a doua carafă cu apă spre masă.

Flăcările șuierară furios și unele se stinseră. Dar cele mai multe nu se stinseră și focul continuă să urce pe perdele, degetele lacome, portocalii îndreptându-se spre tavan. Locul acela nu avea un sistem de incendiu?

– Uite, am găsit o mătură la ușă! strigă Willa din spatele lui.

Grady aruncă din mână carafa goală și întinse mâna.

– Mulțumesc.

Apucă mânerul și îl trase spre el, recunoscător când Willa se retrase în spate, în siguranță.

Ridicând mătura ca pe o extensie a brațului, el încercă să nimerească perdelele.

Rată. Încercă din nou, disperat să oprească flăcările să se răspândească.

– Ce naiba e... Oh, fir-ar să fie!

Grady se uită în spate și îl văzu pe bucătar holbându-se cu gura căscată. Fălciile i se mișcau și bluza albă îi era pătată.

– Extinctorul! strigă bărbatul.

– Uite!

Chelnerița apăru în spatele lui, tușind în timp ce se îndrepta spre Grady.

El întinse mâna exact când una dintre perdele căzu la pământ ca un fluture mort.

Cenușa se răspândi, fugind de la locul crimei.

– Dă-te la o parte, te rog!

Smulse cuiul și rupse sigiliul. Un semn bun că era în stare de funcționare. Multe extinctoare nu erau. Strânse furtunul într-o mână și-l îndreptă spre baza flăcărilor.

– Ai grijă! se auzi vocea Willei din nou, iar Grady simți un straniu sentiment de afecțiune.

Ținti în jos, cu furtunul îndreptat spre grămada de șifon în flăcări care fusese odată o perdea. Apucă furtunul mai tare și apăsă zdravăn.

Flăcărilor scuipară și se încordară în semn de protest, apoi se stinseră. Mișcându-se dintr-o parte în alta, Grady stropi podeaua și apoi masa cu manevre sigure și regulate. Spuma țâșni și umplu masa și peretele. Focul scăpără, șuieră și dispăru sub o perdea de alb. Era ca un pom de Crăciun nins, dacă pomul de Crăciun ar fi fost în flăcări.

Lui Grady i se păru că auzi vocea Willei în spatele lui spunând pompier, dar nu putea fi sigur. Asta nu însemna că ar fi petrecut prea mult timp stingând incendii provocate de lumânări, deși într-un fel asta însemna a fi pompier parașutist – să

fii în linia întâi la declanșarea oricărui incendiu și să te lupți să îl oprești ca să nu devină mai puternic.

El ținti spre ultima perdea, doborând-o într-un morman de material ars și de cărbuni încinși.

Și apoi se termină. Studie dezastrul, căutând să vadă dacă mai erau

cărbuni pe undeva sau flăcări. Nimic. Nu mai era nimic. Focul fusese stins.

Lăsa extingtorul în jos și se întoarse spre publicul lui.

Întâlni prima dată privirea Willei, iar când se uită în adâncimile acelea verzi-căprui simți că îi crește inima. Ea își ridică mâinile și începu să aplaude.

Chelnerița o urmă, la fel bucătarul-șef. Restul clienților începură și ei. Oricât era de caraghios, Grady avea ochi doar pentru Willa. Văzu mirarea din ochii ei, părul care i se revărsa pe umeri, rotunjimea ușoară a sânilor în rochia aceea verde letală.

Nu ar fi putut întrerupe contactul vizual nici dacă cineva i-ar fi smuls pleoapele cu cleștele, așa că fu bucuros când ea o făcu prima. Privirea ei coborî spre pieptul lui și rămase acolo, ochii sclipindu-i cu interes. Vărsase ceva pe el?

– Oh!

Tricoul încă îi servea drept mască și îi lăsa pieptul dezgolit.

Foamea din ochii Willei îl făcu să vrea să lase tricoul așa toată noaptea, dar îl trase în jos de tiv ca să poată arăta ca un domn în acel restaurant elegant. Puse jos extingtorul în timp ce bucătarul se apropia ca să-i strângă mâna.

– Cina e în contul nostru în seara asta, fiule...

Se auzi un țipăt.

Bucătarul-șef se albi la față și apoi își trase repede mâna și goni spre bucătărie.

Grady se uită la chelnerița care devenise cam palidă.

– Am o bănuială, zise el, că cina noastră tocmai s-a făcut scrum.

Chelnerița aprobă din cap.

– Așa e, spuse ea și le oferă un zâmbet în semn de scuze. Îmi pare rău pentru cina voastră romantică.

– E în regulă, zise Willa și se apropie făcându-i cu ochiul lui Grady. Seara încă

nu s-a terminat.

Grady fu nevoit să tragă adânc aer în piept ca să nu explodeze de încântare și de dorință, dar și de o doză sănătoasă de mândrie.

– Cum ar fi dacă m-aș asigura că bucătăria nu e în flăcări? zise el. Apoi ne continuăm întâlnirea în altă parte.

Willa zâmbi, ochii ei verzi-căprui sclipind.

– S-a făcut.

O oră mai târziu, Grady își îndesă o jumătate de felie de pizza în gură. Marginea era cu gust de usturoi și crocantă, cu brânză topită care se prelingea pe margini.

– Cea mai bună idee! zise el cu gura plină de pepperoni.

Willa râse și îi aruncă un șervețel.

– Probabil ar fi trebuit să începem aici.

El își dădea seama că nu era o înțepătură la adresa priceperii lui de a planifica întâlniri, așa că nu o luă ca atare. Cina la Briana nu era o idee proastă, dar asta era mai bună. Tolănit pe canapeaua Willei cu picioarele lor în șosete unele lângă

celelalte pe măsuța de cafea, asta era o metodă foarte bună de a încheia seara.

Televizorul sclipea, emițând reluări din A cui e replica oare?, serialul lui favorit.

Ea fusese cea care îl alesese, butonând telecomanda până ce găsisese canalul potrivit. Îi plăcea că aveau asta în comun.

Grady apucă șervețelul și își șterse degetele unul câte unul.

– Chiar ai fi acceptat dacă aș fi sugerat să stăm tolăniți în pijama în apartamentul tău la prima întâlnire?

Willa mestecă înghițitura de pizza și afișă o expresie gânditoare.

– Poate. I-ar fi oferit lui Stevie o șansă să te verifice și să se asigure că nu ești un criminal.

Auzindu-și numele, corcitura de ogar cu pete albe se ridică din patul

lui de la fereastră și veni spre ei. Câinele arăta ca un amestec dintre o girafă și un urs polar mai slab. Willa îi întinse o bucată de bacon canadian.

– Bun băiat!

Stevie se lovi de marginea măsuței de cafea cu piciorul și mirosi brațul canapelei înainte să localizeze bucata de bacon pe care ea i-o întinsese. O înghiți și apoi îl împunse pe Grady cu nasul în căutare de mai mult.

– Trebuie să fie greu să ai un câine orb.

Grady îl bătu pe Stevie pe fund în timp ce ochii încețoșați ai câinelui erau fixați asupra cutiei de pizza. Nasul lui funcționa foarte bine.

– Cred că poate să vadă forme și lumini, zise ea. Veterinarul spune că vede cam cât s-ar vedea dacă am avea pe nas o pereche de ochelari cu lentilele mânjite cu un strat gros de vaselină.

Grady se întinse să scarpine câinele între urechi.

– Cu toate astea, se deplasează foarte bine.

– A învățat să aibă încredere în mine.

Willa se întinse și ea să-l scarpine pe cealaltă ureche, primind în schimb un geamăt de plăcere de la Stevie.

– Am o lesă specială, scurtă, care e mai ușor de folosit la plimbări, iar el știe că

nu o să-l facă să se lovească de vreun copac sau de vreun stâlp.

– Deștept câine!

Grady abia o cunoscuse pe Willa și putea deja să-și dea seama că era unul dintre cei mai de încredere oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

– Pisica cu trei picioare, pe de altă parte, continuă Willa, a fost o provocare. A avut nevoie de mult timp ca să-și dea seama care e treaba cu litiera. Iar pisica surdă are propriile probleme.

Grady pufni.

– Ai o pisică surdă și una cu trei picioare?

Ea aprobă în timp ce mai mușcă dintr-o bucată de pizza.

– Earmuff și Wheelbarrow, zise ea. Barrow pe scurt. Sunt pe aici, pe undeva.

El clătină din cap uimit și mai luă o felie de pizza.

– Este impresionant, zise el. Deci ești o salvatoare de animale.

Willa ridică din umeri.

– Sunt animale care au cel mai mult nevoie de un cămin, zise ea. S-a întâmpilat să am așa ceva.

Ea era așa de rezonabilă în privința asta, încât Grady ar fi putut să creadă că nu conta. Dar chiar conta. El văzuse felul în care ea îl mângâiasă și îl îmbrățișase pe Stevie când sosiseră, făcându-l să se tolănească la picioarele ei și să mârâie adorator.

Și refuzase să se așeze și să mănânce până ce nu îl hrănise pe Stevie și nu-i dăduse apă și toate medicamentele.

Asta era dragoste. Și văzând asta la Willa, deveni și mai interesat de ea. Era adevărat că incendiul făcuse ca prima parte a întâlnirii să fie ratată. Dar asta...

Era plăcut.

Mai mult decât plăcut.

– Ai și animale care nu au probleme? Întrebă el.

– Un pește betta pe nume Carl, zise ea. Ei bine, e fără probleme acum. Sute de alți betta i-au ros coada, dar s-a vindecat după ce l-am salvat din magazinul de animale. Stă la mine pe birou când lucrez.

– Salvatoare, zise Grady din nou, mult mai hotărât.

– Om, contracară Willa.

Grady ridică din umeri, apoi mușcă din următoarea felie de pizza și studie camera de zi, încercând să-și dea seama ce spunea casa ei despre ea. Micul ei bungalow din centrul orașului era mic, dar imaculat. Mobila își arăta vârsta, deși cineva avusese foarte mare grijă de ea. Fiecare scaun, fiecare măsuță erau lustruite și tapițate cu grijă ca să fie cea mai bună versiune din ce puteau să fie.

Canapeaua de piele pe care stăteau era uzată, dar într-un fel care o făcea moale și netedă. Pernele se înfășurau în jurul lor ca o îmbrățișare, iar Willa aranjase în colțuri perne turcoaz și o pătură portocalie pe spate.

Grady își întoarse atenția spre Willa, care era mult mai interesantă de privit decât mobila. Își schimbase rochia cu colanți bleu și un tricou galben. El nu îi spusese asta, dar arăta mai sexy așa decât în rochia aceea elegantă. Părul îi cădea despletit pe umeri și era foarte posibil ca ea să fi renunțat la sutien când se dusesse în dormitor să se schimbe. El încerca să nu se holbeze.

– Nu pot să spun că am avut vreodată o primă întâlnire care să implice un extincător, zise el și mușcă din felia de pizza. Categorie una dintre cele memorabile.

– Al doilea incendiu provocat de grăsime a fost un detaliu drăguț, zise ea. Păcat de sprâncenele chelneriței!

– Unele pierderi nu pot fi evitate, spuse Grady și își termină pizza, ștergându-și degetele pe șervețel. Deci am meritat a doua întâlnire?

Plictisit de conversație și de lipsa pizzei, Stevie, câinele orb, se îndepărtă și se instalează în patul lui din colț. Willa mai luă o îmbucătură și pretinse a se gândi la întrebare.

– Hm, făcu ea și termină de mestecat. Conversație plăcută: bifat. Masă bună: bifat. Fapte eroice la prima întâlnire: bifat. Aș zice că șansele unei a doua întâlniri sunt bune.

El râse și se întinse după încă o felie.

– Ești o admiratoare a faptelor eroice. E bine de știut.

– Doar când sunt bine executate. Și trebuie să fie în locul potrivit. Dacă te-ai fi bătut pentru un loc bun de parcare, atunci aș fi fost mai puțin impresionată.

Grady aprobă serios din cap.

– Cum ar fi desfăcutul unui borcan cu capacul prea strâns?

Willa clătină din cap cu buzele tresăltând în felul în care o făceau când își reținea un zâmbet.

– Nu.

– Dar să îmi pun un tricou negru fără să las urme de deodorant pe el?

Ea chicoti, iar acela fu sunetul cel mai simpatic pe care îl auzise Grady vreodată.

– Nu e destul de eroic.

Grady se prefăcu încruntat.

– Cum ar fi să înlocuiesc hârtia igienică și să mă asigur că e poziționată corect în suport?

Willa ridică o sprânceană.

– Care poziție, pe deasupra sau pe dedesubt?

– Pe deasupra, desigur, zise el. Crezi cumva că sunt un sălbatic?

Ea râse și clătină din cap.

– Asta e cu siguranță eroic, dar nu, spuse ea. Doar eroismul adevărat contează.

Așa cum ai făcut în seara asta.

Egoul lui nu ar fi trebuit să fie încântat de asta, dar era. La fel tot restul din el.

– Atunci e bine că am plătit-o pe chelneriță să incendieze masa, rosti el gânditor.

Bani bine cheltuiți.

Ea râse și își dădu o șuviță de păr pe după ureche.

– Bună treabă, Smokey! Nu e nevoie să mai faci asta o dată. Prefer mobila neincendiată.

– Am reținut.

El luă o sticlă de bere pe care ea o găsisese în frigider pentru el. Era o IPA, una dintre favoritele lui, dar Willa prefera apa minerală.

Ea făcu semn din cap spre sticla goală.

– Mai vrei una?

– Nu, e suficient.

Mai mult decât bine cu Willa cuibărită lângă el așa de aproape că li se atingeau coapsele. Pe el nu l-ar fi deranjat încă o bere, dar nu voia cu nici un preț să

piardă căldura corpului de lângă el.

Se uită la ceas, recunoscător că nu trebuia să fie a doua zi la bază. Avea trei zile întregi libere. I se păreau un lux. Putea să doarmă până mai târziu.

Când ridică din nou privirea, Willa se uita la el.

Se uita nu era termenul potrivit. Îl studia de parcă ar fi încercat să vadă prin țeasta lui. El își aminti de conversația de la restaurant, cea despre defecte. Nu îi răspunsese niciodată, nu-i așa?

– Nu sunt bun să economisesc bani.

Willa clipi.

– Poftim?

– Țsta e unul dintre defectele mele.

El aruncă șervețelul în cutia goală de pizza și apoi se întoarse pe canapea ca să

stea față în față cu ea.

– Câștig destul de bine făcând ce fac, dar nu sunt bun la economisit, zise el. Știu că ar trebui să pun bani deoparte într-un cont de economii sau ceva de genul ăsta și că ar trebui să am un plan mai bun pentru viitorul meu. Nu pot fi pompier parașutist la nesfârșit.

Willa aprobă din cap. Ochii ei îi susținură privirea, dar acum păreau să aibă o expresie ușor prevăzătoare. La naiba, oare spusese prea multe? El încerca să fie sincer, încercând să își prezinte defectele cât se putea de corect.

– Eu sunt exact opusul, zise ea. Sunt nevrotică în privința asta. Strâng punga mereu.

El așteptă ca ea să spună mai multe, dar nu se întâmplă. Ea își feri privirea și el simți că atinsese un punct nevralgic. Ceva despre care nu vorbea cu multă lume.

De asta voise să comande vinul mai ieftin? Iar el tot insistase, crezând

că ea încerca să fie amabilă pentru că el plătea. Se părea că era ceva mai profund de atât.

„Idiotule, ai reușit să strici atmosfera!”

Dar apoi ea se uită din nou la el cu un zâmbet vag.

– Poate că e bine că avem doar două întâlniri.

– De ce e asta bine?

– Pentru că ne-am certa tot timpul, încercând să ne hotărâm dacă ieșim să

mâncăm ceva scump sau să stăm acasă și să gătim Top Ramen.

– Te rog! pufni Grady. Cea mai mare parte din an mănânc șuncă din cutie și produse congelate când sunt pe teren. Mă descurc cu Top Ramen la fel de bine cum o fac cu o mâncare sofisticată cât timp compania e bună.

– Și este?

Ea îi susținu privirea de parcă ar fi fost o întrebare reală. De parcă ar fi vrut într-adevăr să știe.

– În seara asta? El puse sticla goală pe măsuta de cafea. La mine e înregistrată ca una dintre cele mai bune întâlniri din istorie.

– Serios?

– Da.

Ea păru să ezite, coborându-și privirea o clipă. Când se uită din nou la el, ceva se schimbase.

– La fel și pentru mine, zise ea. Ești o companie bună.

Ei bine, asta era ceva. Un început. Nu era o promisiune pentru ceva mai mult de două întâlniri, dar de ce naiba ar fi vrut asta? Ea era tot ce putea visa un bărbat – șansa de a petrece timp plăcut cu o femeie frumoasă fără să fie tras în jos de ancora promisiunilor.

De câte ori nu își dorise exact ce oferea Willa? Fără obligații, doar câteva întâlniri și apoi gata. Ar fi trebuit să fie extaziat. Ar fi trebuit să fie mai îndrăzneț. Să o cucerească spunându-i povești în care eroul era el și...

– Sunt un ticălos dimineața, răbufni el.

Cam atât despre cuceriri sau eroisme.

Willa ridică o sprânceană.

– Poftim?

– Alt defect, zise el. Dorm adânc și urăsc să mă trezesc. Iar până ce nu beau măcar două cești de cafea sunt ca un urs grizzly care și-a prins piciorul în ușă.

Ea râse și își puse apa minerală pe măsuta de lângă ea.

– E bine de știut.

Ea se foi pe canapea și își aduse genunchiul mai aproape de al lui. El ar fi putut să-l atingă dacă ar fi vrut. Doar să se întindă și să îi cuprindă genunchiul prin materialul subțire de bumbac al colanților. Tânjea să o facă. Doar să își lase mâna să alunece în sus...

– Vreau să spun că e o informație foarte utilă. Vocea ei deveni răgușită, iar el ridică privirea să vadă o dogoare neașteptată în ochii ei. În caz că vom avea vreodată ocazia de a ne trezi împreună.

„Fir-ar să fie!“

Grady înghiți în sec fără să fie 100% sigur că înțelegea corect situația. El putea să fie un mare ticălos uneori și să presupună lucruri greșite, ceea ce probabil ar fi trebuit să fie un defect.

– Nu voiam să sugerez...

Doar atât apucă să spună pe un ton răgușit înainte ca Willa să se aplece și să îl sărute. Începu încet și blând, dându-i ocazia să se retragă dacă ar fi vrut.

Pe naiba!

Răspunsul lui fu absolut primordial. Își vârî mâna în părul ei, sărutând-o tare și adânc, nemailăsând nici o urmă de îndoială cu privire la cât de mult își dorea asta. Și-o dorea pe ea.

Cumva, mâinile lui îi găsiră talia și apoi o ridică și o trase la el în poală. Ea veni de bunăvoie și își desfăcu coapsele de o parte și de alta în timp ce își poziționa posteriorul perfect în poala lui. El îl cuprinse prin colanți, trasând cu degetul mare marginea bikiniului. Trebuie să

fi fost o persoană foarte bună într-o altă

viață, pentru că, Dumnezeuule, se simțea minunat!

– Willa, gemu el cu gura lipită de a ei, sunând mai degrabă ca un oftat disperat.

Ea murmură ceva drept răspuns, rotindu-și șoldurile ca să se frece de el. Colanții erau așa de subțiri încât el îi simțea dogoarea, putea simți dorința ei arzând odată

cu a lui.

Continuă să o sărute, gustând sucule de struguri, condimentele și pasiunea fierbinte și pe care o simțise agitându-se în ea toată seara. Dacă Willa Frank vorbea serios despre cele două întâlniri, cu siguranță avea să facă în așa fel încât să conteze fiecare din ele.

Ce noroc pe el!

– Ești ireală!

El întrerupse sărutul ca să apuce să spună asta și să o sărute pe gât în jos. Pielea ei mătăsoasă se întinse sub limba lui, iar ea își dădu capul pe spate. El linse scobitura de la baza gâtului, înfometat să guste mai mult din ea. Să își apese gura pe acei sâni minunați pe care îi admirase toată seara.

Ea se agăță de ceafa lui cu o dorință pe care o putea simți. Îl voia la fel de mult pe cât o voia el.

– Grady, zise ea, numele lui fiind un mârâit înfometat.

El îi dădu în jos bretelele bluzei și îi dezveli sâni. Ce sâni perfecți! Rotunzi și plini, exact dimensiunea potrivită ca să-i cuprindă în palme. Sfârcurile se rotunjiră de la răsuflarea lui și apoi se întăriră în timp ce îi dezmiarda cu limba când pe unul, când pe celălalt. El se mișca între ele, aproape amețit de senzații, de căldură și de ceața propriei dorințe.

– Mai mult, gemu el, apucând-o de șolduri.

Ea scoase un sunet slab ca un chițait în timp ce o ridica din poală și o punea la loc pe canapea. Părul îi căzuse peste un ochi, ea privindu-l prin perdeaua castaniu-aurie, arătând ciufulită, înfometată și complet destrăbălată.

– Îmi place direcția în care se mișcă lucrurile.

Ea rânji și își dădu părul la o parte.

– Și mie.

Și chiar foarte mult!

El apucă elasticul colanților și îi trase încet pe coapsele ei în jos. Făcu la fel cu bikini, dezvelind-o centimetru după centimetru minunat.

Dumnezeule, pielea ei era perfectă!

El se opri când materialul ajunsese la glezne, dându-i ocazia de a stopa lucrurile, de a-i spune că lucrurile mergeau prea repede. El putea să încetinească lucrurile dacă era nevoie.

La naiba, putea să facă asta toată noaptea!

„Toată noaptea asta afurisită!“

Willa își dădu iar părul la o parte și își desfăcu picioarele.

– Te vreau.

Sau să facă asta.

Grady simți apă în gură. Și el o voia. Miezul ei era umed de la aceeași dorință

care îi făcea mädularul să se opintească în partea din față a blugilor. Nu mai văzuse niciodată în viața lui ceva așa de frumos.

O parte din el voia să își smulgă prezervativul din buzunar și să se afunde până

la plăsele în zece minute. Altă parte din el voia să apese pe butonul de ralanti, ca să o poată savura cu orele, cu zilele chiar.

Undeva la mijloc era perfect. Dacă timpul pe care-l petreceau împreună avea o dată de expirare, atunci el trebuia să facă fiecare moment să conteze.

– Vreau să te gust.

El îi aruncă deoparte colanții și verifică dacă îi aruncase peste vreo lumânare sau dacă lovise vreo pisică. Era posibil ținând cont de norocul lui, având în vedere cum pornise seara. Dorința de a o devora îl copleși, fiindu-i greu să își concentreze privirea. Singurul lucru pe

care îl voia era să își îngroape fața între coapsele ei, apoi și restul din el dacă ea era de acord cu asta.

Îi desfăcu coapsele cu umerii și se năpusti asupra ei ca un bărbat înfometat.

– Oh, Grady!

Ea se agăță de ceafa lui și îl strânse de păr în timp ce el își trecea limba pe toată

lungimea ei.

El își porunci să guste, să o ia încet. Dar, Dumnezeuule, ea avea un gust așa de dulce! La fel ca modul în care se mișca, arcuindu-și spatele de parcă ar fi făcut sex cu gura lui. Nu se putea sătura.

– Așa, murmură el în timp ce îi dezmierda miezul, apucându-i șoldurile în timp ce ea se cambra spre el. Arată-mi cum îți place!

Ei îi plăcea repede și tare, se părea, iar Grady fu încântat să o facă. Încântat să o devoreze cu o foame pe care nu și-o putea ascunde nici dacă ar fi vrut. El îi supse faldurile moi, reținând toate detaliile în minte. Gustul, mirosul, senzația ei în gura lui. Totul.

Când ea se încordă în mâinile lui, el știu. Era nebunesc de rapid, dar asta nu era nici pe departe o problemă. El dădu drumul șoldurilor și își puse o mână între coapsele ei. În timp ce el lăsa un deget să alunece în ea, Willa explodează.

– Grady!

„Da!”

El împlântă două degete în ea, căutând acel loc. Cel despre care știa că avea să o ducă la celălalt nivel. Când apăsă pe el, ea țipă și se agăță de capul lui.

– Dumnezeuule...

Pereții ei înguști se încordară și pulsară în jurul lui, strângându-i degetele în timp ce el trecea cu limba peste ea până când ea rămase nemișcată în brațele lui.

„Sfinte Sisoe!”

El începu să o sărute în sus pe corp, să o tragă spre el ca să se

liniștească. Era al naibii de bun la asta, iar să îi tragă corpul moale și flexibil la pieptul lui părea o idee afurisit de bună. Avea să o lase să se relaxeze încet.

Dar Willa nu asta voia, clipea spre el cu ochii înnebuniți de dorință, cu buzele umflate și ușor întredeschise. Ea nu se osteni să își strângă picioarele, iar Grady se înfruptă din imaginea asta, memorând fiecare rotunjime și fiecare mușchi, fiecare centimetru gol și minunat.

El nu mai văzuse niciodată în viața lui o femeie mai frumoasă.

Willa zâmbi și inima lui aproape că se topi.

– Spune-mi că ai un prezervativ! șopti ea. Pentru că am nevoie să fii în mine chiar acum.

capitolul 4

„Am nevoie să fii în mine chiar acum.“

Suna ca replica unui star porno. Willei nu-i venea să creadă că rostise chiar ea acele cuvinte, nu-i venea să creadă ce tocmai făcuse cu un tip pe care abia îl cunoștea.

Dar nu se putea abține să nu o facă. Nu putea să ignore dorința disperată care încă îi chinuia vintrele ca niște degete care smulgeau fire dintr-un pulover.

– Am un prezervativ, zise Grady și lăsă mâna să alunece în buzunar ca să își scoată portofelul.

Corpul ei se încinse în timp ce își dădea seama că practic era goală, cu excepția bluzei cu bretele care îi ajunsese în jurul taliei. În timpul ăsta, Grady încă era îmbrăcat complet. Chiar și tricoul lui încă era neșifonat.

Asta trebuia remediat.

Apucând tivul, ea îl trase în jos ca un păianjen care își trăgea cina spre el. Grady râse și o lăsă să-i tragă tricoul în sus.

– Îmi place că știi ce vrei, zise el în timp ce o ajuta să îi tragă tricoul peste cap. Îi întinse prezervativul și trase tricoul de pe brațe, apoi îl luă înapoi și desfăcu ambalajul. Ești sigură?

El îi susținu privirea în timp ce ducea mâna la curea.

Willa apucă de nasturele șlițului și trase.

– Arăt de parcă încerc să scap de tine?

Încă rânjind, el o ajută să îi tragă pantalonii în jos pe șolduri și să îi dea la o

parte.

– Verificam doar, zise el. Consimțământ entuziast și restul.

Ea îl cuprinse cu picioarele în timp ce el își punea prezervativul.

– E suficient de entuziast pentru tine?

Ea își propti călcâiele în spatele coapselor ei și îl trase în centrul ei alunecos. El rămase acolo un moment, vârful lui gros atingând faldurile ei umflate.

– Willa, gemu el. Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

„Nu mă cunoști nici acum“, se gândi Willa și îl trase în ea.

El o umplu dintr-o mișcare alunecoasă, iar ea scoase o exclamație de surprindere. Era mare. Nu fusese așa de evident până când nu se împlântase complet și ea nu scosese un strigăt șocat.

– Ești bine? șopti el și rămase nemișcat.

– Nu te opri!

Ea se agăță de umerii lui, ținându-l aproape de ea în timp ce el se mișca înăuntru și afară într-un ritm lent.

El o făcea să se simtă așa de bine. Trecuse atât timp...

– Grady! exclamă ea în timp ce el dezmierda ceva incredibil de sensibil dinăuntru ei, iar corpul ei răspunse cu valuri de șoc de o asemenea intensitate încât simțea pulsațiile până în vârful degetelor de la picioare.

Îl mușcă de umăr, simțindu-se așa de plină de plăcere, încât avea impresia că o să explodeze.

Nu obișnuia să facă asta. Da, avusese iubiți. Nu mulți, dar destui ca să facă

diferența între unul bun și altul prost.

Grady era mai mult decât bun. Era... „Oh, la naiba!“

Subconștientul ei se lupta cu dorința de a-l considera diferit, special. El era doar

încă un tip. Asta era ideea regulii celor două întâlniri. Fără atașamente. Doar distracție fără obligații, așa cum trebuia să fie.

Și atunci de ce era acolo, gemând și scoțând exclamații de plăcere, zvârcolindu-se lipită de el, simțind această neașteptată conexiune profundă?

Își înfipse unghiile în spinarea lui, dorindu-și să nu se mai gândească atât, ci doar să simtă. Erau prea multe senzații ca să le lase să se piardă, ca să irosească măcar o secundă cu gânduri îngrijorătoare.

Felul în care el se mișca... Și lucrurile pe care i le șoptea la ureche, cuvinte pe care nu le putea desluși, dar pe care le înțelegea la un nivel primar...

El se afundă mai adânc, iar Willa simți cum se acumulează tensiunea în ea, fiecare terminație nervoasă din corpul ei pregătindu-se pentru inevitabil. Deja?

– Sunt aproape! exclamă ea, la fel de surprinsă de propriile cuvinte, precum și de senzația în sine.

Dumnezeule, cine era femeia asta desfrânată cu un buton așa de sensibil pentru orgasm?

– Asta e, gemu el. Da, Willa!

Ea țipă. Cu ochii închiși, țipă cu toată puterea și capul dat pe spate, flăcări albe dansând în spatele pleoapelor. Scânteile izbucniră din centrul pieptului ei în timp ce își încorda coapsele în jurul lui și țipa.

– Grady!

Grady se afundă mai adânc cu un geamăt, iar Willa își dădu seama că el era exact acolo cu ea, în același ritm cu pulsațiile din adâncul ei. El se afundă iar și iar în timp ce valurile de plăcere se revărsau peste ea, ca o cărămidă aruncată

într-un lac de lavă încinsă.

Se agăță de el, iar Grady o purtă prin acea lume fără control, înăuntru și afară, lăsându-i pe amândoi gâfâind și fără suflare.

Apoi el rămase nemișcat.

Willa respiră din nou. Inspiră. Expiră. Rămase acolo sub corpul lui nemișcat, întrebându-se dacă el adormise. Sau murise. Respira oare? Categoric respira.

Trebuia să-i verifice pulsul?

Grady se trase în sus pe coate și se uită în jos spre ea.

– La ce te gândești?

– Mă întrebam dacă ai murit.

El râse și se rostogoli într-o parte, trăgând-o cu el ca să stea față în față pe canapea.

– Sunt cât se poate de viu, zise el și depuse un sărut pe fruntea ei.

– Mulțumesc pentru asta.

– *Eu îți mulțumesc.*

Ea vorbea ca un patron de restaurant care accepta un pahar de suc în plus, nu ca o femeie care tocmai avusese parte de cea mai tare partidă de sex din viața ei.

– Mulțumesc foarte mult.

Grady rânji și se răsuci de lângă ea preț de o clipă ca să dea jos prezervativul.

Willa trebuia să-și amintească să arunce cutia de pizza înainte ca unul dintre animale să ajungă la ea.

El se întinse în spate și găsi pătura croșetată pe care ea o ținea împăturită pe spatele canapelei. Era unul dintre puținele lucruri pe care Willa le avea de la mama ei, una dintre puținele amintiri prețioase din fosta ei viață.

Se simți ca o îmbrățișare când Grady o puse în jurul lor.

– Ți-e destul de cald?

Ea aprobă din cap și își puse capul pe bicepsul lui.

– Perfect.

Rămaseră întinși în tăcere multă vreme, iar Willa își lăsă ochii să se închidă.

Cumva își sincroniză răsuflarea cu a lui fără măcar să-și dea seama de asta până

când sânii ei se împinseră înainte în același ritm în care pieptul lui se mișca spre al ei. În timp ce bătăile inimii i se încetineau, ea decise că era cel mai aproape de fericire, așa cum nu mai fusese de multă vreme. Poate niciodată.

– Deci nu faci niciodată o excepție?

Ea clipi și deschise ochii, întrebându-se dacă ațipise și ratase o parte a conversației.

– Poftim?

– Regula cu două întâlniri, zise el. Ai zis la cină că e o regulă de neclintit, dar eu mă întrebam dacă ai permis vreodată să se ajungă la numărul trei sau patru...

– Nu, zise ea un pic cam brusc. Nu, nu, nu. Niciodată.

Ea se încordă auzindu-și propriile cuvinte, sigură că îl jignise.

Dar el nu părea ofensat. Doar curios.

– Cum se face asta?

– E mai ușor așa, zise ea. Mai puțin complicat când nimeni nu se atașează.

El ridică dintr-o sprânceană, apoi îi oferă o combinație caraghioasă dintre clătinat din cap și ridicat din umeri.

Un fel de răspuns negativ, nesigur, care îi smulse o reacție.

– Serios? Întrebă el. Niciodată în... Câți ani ai?

– 31, zise ea și îl pocni pe umăr. Nu ți-a spus mama ta că nu e frumos să întrebi o femeie câți ani are?

– Având în vedere că tocmai am făcut sex cu acea femeie, mă gândesc că am depășit faza asta.

El o mângâie în sus și în jos pe braț, făcând-o să se înfioare.

– Serios acum, nu ai avut niciodată o relație de lungă durată?

– O dată, zise ea, fără să știe câte informații să ofere. Nu era nepoliticos să

vorbești despre alți bărbați când stăteai goală lângă un bărbat? Pe la 20 de ani, înainte să implementez regula.

El o mângâie din nou pe braț, făcându-i pielea de găină.

– Ce n-a mers?

Ei îi căzu o șuviță peste ochi și și-o suflă de pe fruntea umedă de transpirație.

– De ce presupui că nu a mers ceva?

Și de ce se simțea dintr-odată în defensivă? Își porunci să se relaxeze și să

savureze dialogul de după sex cât putea.

– Ei bine, nu mai ești cu tipul respectiv, preciză Grady. Așa că fie te-ai despărțit din cine știe ce motiv, fie i-ai tăiat gâtul cu un topor și l-ai ascuns în dulapul din hol.

Willa se uită spre hol, astfel nefiind nevoită să se uite în ochii lui.

– Ți-am spus să nu te uiți acolo!

El râse și o mângâie din nou pe braț.

– Foarte bine, am priceput. Nu vrei să vorbești despre foștii iubiți.

– Nu, nu e asta. Ea își înălță capul de pe brațul lui și puse un pic de distanță între ei. Presupun că simțeam că mă abat din drumul meu.

– Cum?

– Mergând la întâlniri, zise ea. Prin relații, vreau să spun. Una sau două întâlniri, apoi poți să-ți vezi de drum fără supărare. Dar, dacă trece de asta, lucrurile devin complicate.

– Și ție nu-ți plac complicațiile?

– Nu-mi place să mă rătăcesc, zise ea. Să uit de țelurile mele ori să uit ce vreau să obțin de la viață.

„Mă tem să nu devin ca mama. Mă tem să nu ajung să am un iubit precum tatăl meu. Mă tem de viața instabilă pe care iubirea lor a creat-o.“

Ea își feri privirea pentru ca el să nu poată citi ce gândea.

– În regulă, zise el, sunt de acord cu cele două întâlniri.

– Bine, spuse ea. Mulțumesc.

Cuvântul suna gol, mult mai diferit de mulțumirile de după sex rostite cu câteva minute mai devreme.

– Mai avem doar una, am face bine să o facem să conteze.

El depuse o sărutare pe fruntea ei și se mișcă ușor. Atunci simți. Acea încordare dintre ei, semn că Grady era pregătit pentru încă o partidă. Dintr-odată, își dădu seama că și ea era pregătită.

„Ar trebui să-l resping“, se gândi ea, chiar în timp ce îl trăgea spre ea. Cum naiba putea să-l vrea din nou?

Slavă Domnului că avea prezervative la etaj!

– Deci vom scoate tot ce putem din cele două întâlniri, zise Grady, sărutând-o în jos pe gât. Și apoi ne dăm mâinile și ne luăm rămas-bun.

– Perfect, zise Willa, aproape crezând asta.

– Deci te-ai culcat cu pompierul sexy, rânji Kayla și se întinse peste masă, șterpelind doi din cartofii prăjiți cu trufe ai Willei. Povestește-ne tot!

– Să nu omiți nici un detaliu! rânji Aislin și înfipse furculița în salata ei Caesar.

Mai ales partea cu sexul.

– Nu vă dau nici un detaliu, spuse Willa și ignoră dogoarea din obraji, dându-i Kaylei peste mână când aceasta vru să mai șterpelească un cartof. Nu-mi vine să

cred că v-am spus că a rămas peste noapte.

Ceea ce era straniu... În fine, nu era straniu că le spusese prietenelor ei despre

partidele de sex cu Grady. Kayla locuia la doar două străzi distanță, iar traseul ei de dimineață trecea chiar pe lângă casa Willei. Cum se întâmplase să fie dimineața în care Aislin fusese de acord să alerge cu ea, amândouă fuseseră

întâmpinate de imaginea camionetei lui Grady plecând din fața casei Willei la o oră care nu lăsa prea mult loc imaginației.

Ei nu-i venea să creadă că îi permisesse să rămână peste noapte. Asta era partea stranie. În vreme ce nu era una dintre regulile ei, nu era nici ceva ce făcea în mod normal. Așa cum nici nu făcea sex de la prima întâlnire. Nu era în stilul ei.

Atunci de ce naiba zâmbea?

– A fost o primă întâlnire bună, zise ea precaută, luând o înghițitură din ceaiul cu gheață ca să mai răcorească flăcărilor din obraji.

– De aceea o s-o primească și pe a doua, zise Kayla cu hotărâre, dar Aislin se încruntă.

– Și după aceea? întrebă ea.

Willa ridică din umeri și luă un burger. Luă o îmbucătură mare – ridicol de mare – ca să nu fie nevoită să răspundă imediat.

Dar prietenele ei nu o lăsau să scape așa de ușor. Rămaseră acolo privind-o, Kayla cu bărbia în palmă și părul negru încadrându-i fața. Ochii albaștri ai lui Aislin stăteau ațintiți asupra ei, de parcă s-ar fi gândit că avea să rateze răspunsul dacă ar fi clipit.

Willa mai luă o gură de ceai cu gheață.

– Mă gândeam că, dacă fac proiectul ăsta pentru Tranquility Villa, voi două mă

puteți ajuta cu...

Kayla pocni cu palma în masă, făcând cuburile de gheață din pahare să se miște.

– Oh, nu, nici vorbă! Ce se întâmplă după a doua întâlnire?

Willa oftă și se întinse din nou după burger, dar Aislin apucă marginea farfuriei cu o unghie elegantă și o trase din raza ei de acțiune.

– Haide, Wills! Când ai lăsat ultima oară un tip să petreacă noaptea la tine?

– Sau când te-ai culcat ultima oară cu un tip? adăugă Kayla.

– Sau când ai mai avut expresia asta visătoare în ochi după ce...

– Opriți-vă! zise Willa și-și apucă din nou farfuria, iar Aislin i-o cedă. Haideți, doar știți regula!

– Dar el o știe? Aislin luă un șervețel și șterse de pe masă ketchupul pe care Willa îl lăsase să cadă fără să-și dea seama.

Putea să spună că era distrată. Sau că era Grady de vină. Nu încetase să se gândească la el de când...

– Am explicat destul de clar, zise Willa. Știe că nu vreau o relație.

Kayla o privi serioasă.

– Da, partea aia în care l-ai amețit cu sexul arată într-adevăr cât de neimplicată

ești. Mai șterpeli un cartof, ferindu-se cu agilitate de palma Willei. E o metodă

bună să-ți impui punctul de vedere.

Aislin chicoti, în timp ce Willa se străduia să nu se îmbujoreze din nou. Ea lămurise deja lucrurile, nu-i așa? Și, chiar și dacă nu o făcuse, nu era mare lucru.

Cei mai mulți bărbați vedeau partea bună din treaba asta. Păreau ușurați când aflau că ea nu avea să-i bată la cap cu mesaje și nici să devină excesiv de lipicioasă. Asta era bine pentru toată lumea, nu-i așa?

Dându-și seama că Willa avea nevoie de o pauză – sau poate că punea la cale altă tactică –, Kayla schimbă subiectul.

– Trupa lui cântă vineri seară la Boyton Ballroom, zise ea. Am văzut asta în program. Am auzit că sunt chiar buni.

– Asta nu ar conta ca o întâlnire, interveni Aislin. Doar niște prietene

care merg la un concert.

– Nu ar conta ca o întâlnire, fu Willa de acord. Dar nu merg, așa că nu are rost să

discutăm.

Ambele femei se încruntară la ea.

– De ce să nu mergi? vru Kayla să știe.

Willa oftă și luă din cartofii prăjiți. Sarea alunecă în tăietura de hârtie de pe degetul mic, dar ea se strădui să nu tresară.

– Pentru că am trei proiecte de terminat până săptămâna viitoare, zise ea. Asta nu e o perioadă bună ca să risc potențiale afaceri.

Kayla și Aislin schimbă o privire. Willa știa foarte bine expresia aia. Era cea care preceda intențiile celor două de a o târî la cursuri de yoga sau de respirație sub pretextul că avea nevoie să se relaxeze. Știa prea bine că o făceau doar pentru ea.

– Ce e? vru ea să știe, pregătită să depășească momentul. Aveți din nou de gând să îmi țineți predici pentru că muncesc prea mult?

Aislin ridică brațele, pretinzând că se preda.

– Departe de noi gândul să-ți spunem cum să-ți organizezi viața, zise ea. Dar te-ai gândit că va veni vreodată un moment în care să o poți lăsa mai moale?

– Ai spus tu însăși că s-ar putea să fii la capacitate maximă cu clienții, adăugă

Kayla. Că ai deja destul de lucru ca să te țină foarte ocupată.

– Și să ne asiguri un acoperiș deasupra capului, adăugă Aislin mai blând.

Ea întinse mâna și preț de o clipă Willa crezu că și ea avea de gând să șterpelească cartofi prăjiți. Dar în schimb atinse mâna Willei, strângând-o ușor.

– Suntem foarte mândre de tine, Wills.

– Pentru efortul de la serviciu, adăugă Kayla, dar și pentru că te-ai

culcat cu parașutistul.

Aislin rânji.

– Mai ales pentru parașutist.

Willa încercă să nu arate cât de mult însemnau cuvintele prietenelor ei pentru ea.

Nu ceea ce spusese ră despre sexul cu Grady. Partea despre copilăria ei. Ele știa de unde venea ea – probabil nu sărăcia lucie în care trăise, dar măcar știa adevărul. Însă nu știa detaliile despre mama ei. Nimeni nu le știa.

Ea păstra secretul ăsta pentru ea.

Dar știa că ea crescuse fără mamă. Fără bani. Speriată.

Ceea ce însemna că știa cât de mult însemna cariera ei. Că aceasta conta mai presus de orice altceva.

– Deci vineri seară, oftă Willa, regretând deja că le aruncase un os. La ce oră la Boyton?

Ambele femei săriră în sus de pe scaune, încântate ca niște copii în dimineața de Crăciun.

– Trupa începe să cânte la 19.00, zise Aislin. Dacă ajungem mai devreme, vom putea să-i vedem pe parașutiști din primul rând.

– Grady cântă la chitară solo, așa e? întrebă Kayla.

– Da, admise Willa. E și solist. Ceilalți din trupă sunt tot pompieri parașutiști.

– Ce grozav! rânji Aislin. Așa că o să mergem să ascultăm niște muzică și să

bem ceva fără să complicăm lucrurile.

– Absolut, aprobă Kayla.

– Foarte bine, zise Willa, întrebându-se dacă deja trecuse de mult de punctul în care putea să nu complice lucrurile.

capitolul 5

Grady era la jumătatea melodiei lui Bruce Springsteen I'm on Fire când o descoperi.

Willa era acolo, în mulțime, flancată de cele două femei cu care fusese și în prima seară în care o cunoscuse. La naiba, le uitase numele. Kayla și... ceva care începea cu A?

Nu conta. Avea ochi doar pentru Willa. După părerea lui, ea ar fi putut să stea între Beyoncé și Monstrul Prăjiturilor. Simți cum îl cuprinde un val de adrenalină în timp ce închise ochii și își canaliză toată energia în melodie.

Degetele lui zburau peste corzi în timp ce se revărsa în microfon, cântând despre dor, dorință și pasiune așa de puternice încât nu puteai dormi.

În esență, toate lucrurile pe care le simțea clocotind aproape de suprafață încă

din seara în care se culcase cu Willa. De când plecase de la ea după un mic dejun leneș cu clătite și promisiunea că avea să sune la un moment dat.

Asta însemna, de regulă, câteva zile, dar el, idiotul, sfârșise prin a-i trimite mesaj doar câteva ore mai târziu. Mesaj care fusese ignorat până a doua zi de dimineață, când ea îl informase foarte scurt că era foarte ocupată la serviciu.

Se gândise că ea încerca să scape de el. Credea asta și în momentul în care o zări în mulțime la spectacolul său. Purta un maiou mulat, negru și o fustă scurtă de blugi, iar privirea pe care i-o aruncă îi spuse că nu era o coincidență. Venise acolo să-l vadă pe el. Să-l vadă cântând.

El se aplecă spre microfon și cântă ultimele note ale melodiei, încântat și salivând în timp ce se uita la ea cum își legăna șoldurile pe muzică. Ea îi zâmbi, iar lui îi tremură vocea când își aminti senzația de a se afunda în ea.

„La naiba, cât e de frumoasă!“

Melodia se termină, iar bateristul încheie cu o înfloritură. Grady cântă ultimele note amețit de dorință.

– Asta e tot pentru prima parte, zise el la microfon. O să luăm o mică pauză și ne întoarcem în câteva minute.

El se întoarce să-și pună chitara în suport și se întrebă dacă trebuia să se prefacă

nepăsător. Colegii din trupă se duseră la barul unde chelnerița cochetă avea să le dea băuturi gratis toată seara. Poate că trebuia să se ducă acolo și să o lase pe Willa să vină la el.

Dar picioarele îl purtară pe jumătatea distanței spre ea înainte să apuce să le poruncească altceva.

– Hei, e Smokey! zise cea brunetă și o înghionti pe Willa în coaste rânjind. Nu am fost prezentați oficial. Eu sunt Kayla. E în regulă dacă vom continua să-ți spunem Smokey cel Golaș?

Grady rânji, pentru că deja îi plăceau prietenele Willei.

– O să pun să mi-l inscripționeze pe costumul de parașutist.

Blonda cu păr ondulat râse.

– Nu are cum să nu-ți placă jocul de cuvinte al Willei. Eu sunt Aislin. Smokey sună chiar bine.

Willa părea gata să fugă să se ascundă la baie, dar reuși să-și dea ochii peste cap.

– Foarte amuzant, le spuse ea. Știți foarte bine că îl cheamă Grady.

Kayla făcu un efort nereușit de a-și șterge zâmbetul de pe față, dar expresia ei serioasă nu părea foarte convingătoare.

– Asta e cam tot ce știm.

– Willa nu e genul care face confesiuni, adăugă Aislin. Dar ți-am văzut camioneta plecând din fața casei ei și am pus lucrurile cap la cap.

Grady se uită la Willa, gata să comenteze că o găsisese destul de dornică de

confesiuni, dar neliniștea din privirea ei îl opri.

– Nu vorbesc despre viața mea amoroasă.

Willa se uită urât la prietenele ei.

– Nu aveți de gând să vă duceți la bar?

Kayla îl mai studie un pic, în timp ce Aislin se uită spre locul unde se duseseră

colegii lui de trupă.

– Coadă încă nu e așa de mare.

– Va fi, insistă Willa. Ați face bine să vă grăbiți.

Aislin îi făcu cu ochiul.

– Am înțeles aluzia.

Încă rânjind, ea o apucă pe Kayla de braț și o trase de acolo înainte ca Grady să

le poată bombarda cu întrebări despre Willa.

Oare însemna ceva faptul că ea vorbise cu ele despre el? Nu prea mult, în mod evident, dar, dacă era așa de reținută cum pretindea că era, poate că însemna ceva faptul că îl tratau cu flirturi prietenoase.

„Încetează să te mai agăți de orice!”

– Scuze, zise Willa de îndată ce prietenele ei se îndepărtară. Te enervează gluma cu Smokey cel Golaș?

– Absolut deloc.

El își băgă mâinile în buzunare, hotărât să pară cât mai relaxat, deși simțea nevoia de a o atinge.

– Știai că, de fapt, e Smokey Ursul?

Willa se încruntă.

– Poftim?

– Smokey Ursul, nu Smokey cel Golaș, zise el. Țsta e numele mascotei Serviciului Forestier.

Ea se holbă la el, cu ochii aceia adânci și verzi complet nedumeriți.

– Tocmai ai început să-mi vorbești despre un urs fictiv? Cuvintele ei erau mai degrabă tachinatoare decât ofensatoare. Willa își înclină capul într-o parte ca să-l privească. Stai puțin, chiar așa îl cheamă? E doar Smokey Ursul?

– Da, zise el, întrebându-se dacă toate cunoștințele lui legate de pădure și de incendii îl făceau să fie mai interesant sau mai puțin interesant pentru ea.

– Serviciul Forestier l-a lansat pe Smokey Ursul în anii '40 ca să-i convingă pe oameni să prevină incendiile de pădure, zise el. La începutul anilor '50, Eddy Arnold a avut mare succes cu un cântec numit Smokey Ursul.

– Vezi? Știam eu că era ceva.

Willa se foi, ajungând suficient de aproape ca el să-i fi atins cotul cu vârful degetelor dacă ar fi vrut. Dumnezeuule, cât de tare voia să facă asta! Dar se abținu. Nu avea rost să acționeze ca un idiot posesiv.

– Se pare că autorii s-au pus de acord că rima mai bine așa, adăugă el. Dar Serviciul Forestier le amintește mereu oamenilor că ăsta nu e numele adevărat. E

doar Smokey Ursul. El rânji, dându-și seama că părea un tocilar, dar nu prea îi păsa. E una dintre chestiile alea de PR care chiar înnebunesc oamenii.

Ea râse, iar sunetul râsului ei îl făcu pe Grady să simtă o căldură plăcută în abdomen.

– Ești plin de informații utile, Smokey.

– Mă străduiesc.

Willa făcu semn cu bărbia spre scenă.

– A sunat foarte bine ce ai cântat. Ești un bărbat cu multe talente, nu-i așa?

– Deci a fost bine și pentru tine? El rânji când ea se îmbujoră din nou. Nu ai făcut o glumă cu tentă sexuală?

– Nu, nu am făcut.

Ea se uită în jur, cu o umbră de zâmbet în colțul gurii.

– Dar, da, a fost bine. Absolut uimitor, dacă vrei să știi adevărul.

„La naiba!“

Grady abia dacă se putea abține să nu ridice pumnul a victorie sau să

întrebe de ce nu îl sunase. Nici una din variante nu l-ar fi făcut să pară un tip relaxat sau să

obțină o a doua întâlnire.

– Când pleci din nou? întrebă ea, părând dornică să schimbe subiectul.

– Sunt de serviciu la baza aeriană peste două zile, zise el. Vom zbura undeva sau nu dacă apare vreun incendiu, dar în perioada asta a anului apar mereu.

– Cât de lungi sunt turele?

– Opt ore pe zi la bază, dar lucrăm și 24 de ore dacă ne luptăm cu un incendiu, zise el. Uneori chiar mai mult. Incendiile de pădure nu urmează întotdeauna un program fix.

– Sună brutal, zise ea.

– Poate să fie, admise el, mișcându-și picioarele ca să stea cu o jumătate de centimetru mai aproape de ea. Suntem de serviciu timp de 21 de zile în șir, dar, dacă suntem la un incendiu, nu vor să lucrăm mai mult de paisprezece zile fără

pauză. De regulă, pauza e doar de o zi sau două, dar tot e ceva.

– Și faci asta toată vara?

– Mai mult decât atât. Mulțimea îl înghesui din spate și-l împinse mai aproape de Willa. Era pentru prima dată când se simțea recunoscător că era înghesuit.

Sezonul începe devreme, uneori chiar în martie. Și după cum a fost clima în ultima vreme, se întâmplă să fim trimiși la incendii în California chiar și în decembrie.

– Uau! făcu ea părând cu adevărat șocată. Stai o perioadă lungă de serviciu.

– Chiar e mai lungă când lucrez și în perioada incendiilor de pădure din Australia, admise el. Aș putea să lucrez tot anul dacă aș vrea.

– Și vrei?

– Uneori, ridică el din umeri. Îmi place meseria mea. Îmi place să călătoresc prin țară și să sting incendii înainte să devină prea puternice. Îmi place camaraderia.

Și îmi place senzația de a sări din avion, cu lumea învârtindu-se în jurul meu și vântul urlând.

Cineva o împinse din spate, iar Willa se poticni spre el. El o prinse cu ușurință, încântat că avea o scuză ca s-o atingă. Își luă timp ca să-i dea iarăși drumul.

– Să sari din avion pare înspăimântător, zise ea.

El zâmbi.

– E un moment, chiar după ce se desface parașuta, imediat după salt, când totul e tăcut... Plutești doar prin aer cu nimic altceva în afară de sunetul inimii care îți bubuie în urechi.

– Nu-mi pot imagina asta, clătină ea din cap. Nu ai putea să mă plătești destul ca să sar dintr-un avion.

– E o slujbă bună, zise el. Doar nu una pe care să o pot face la nesfârșit.

– Fizic vrei să spui?

– Da.

El ridică din umeri, conștient că discuta despre carieră cu ea.

– Pompier parașutist este o slujbă de om tânăr. E greu pentru organism, așa că

trebuie să te gândești la viitor când durerile vor face ca săriturile din avion să fie prea periculoase.

– Și ce vei face?

El se gândi la ce îi povestise la prima întâlnire. Visul lui caraghios de a avea o patiserie. Era mai degrabă o glumă, ceva cu care să se amuze în noptile fără

somn.

Adevărul era mai puțin amuzant.

– Chiar nu știu. Vocea îi suna încordată, iar el își impuse să se relaxeze. Nu mă

pricep foarte bine la făcut planuri.

Ea se holbă la el de parcă ar fi vorbit o limbă străină.

– Cum ar fi... pentru viitorul tău?

Asta părea că nu poate pătrunde până la femeia care se străduia să planifice totul, chiar și numărul întâlnirilor pe care le acorda unui tip înainte chiar să fi avut măcar una.

Grady ridică din umeri, întrebându-se cât de repede putea să schimbe subiectul.

– Unii dintre noi devin piloți când nu mai pot fi parașutiști. E o tranziție firească

și reușești să-ți păstrezi avantajele salariale.

El acum doar lega cuvinte, iar felul în care ea îi studia chipul îi spunea că știa foarte bine că se ascundeau mai multe în spatele poveștii.

Mai degrabă faptul că planificarea viitorului îl speria îngrozitor. Faptul că

undeva într-un cotlon al minții el știa că o meserie așa de periculoasă însemna că

era posibil să nu existe un viitor.

Abia dacă reușea să afișeze o expresie impasibilă ca să nu lase teama legată de asta să i se reflecte în privire.

– În fine, o să mai lucrez sezoane duble cât voi mai putea, zise el și își trecu mâinile prin păr. A sosit sezonul de vară, apoi în extrasezon merg în emisfera sudică. Bani sunt buni.

Willa aprobă din cap.

– Trebuie să pui deoparte.

Înainte ca el să poată răspundă, reapărură prietenele ei, amândouă ținând câte două pahare.

– Chelnerița m-a rugat să îți dau asta, zise Aislin, întinzându-i un pahar. Zice că

e băutura ta favorită.

– Mulțumesc.

El luă o gură – da, era berea lui blondă favorită.

– Povestește-ne despre tine, Grady! interveni Kayla. Suntem foarte curioase să

știm cum a reușit un tip să intre în pantalonii Willei de la prima întâlnire.

– Nu e ceva ce se întâmplă în fiecare zi, în caz că te întrebai, zise Aislin. Trebuie să fii special?

Ea formulă asta ca pe o întrebare, iar Grady nu reuși să-și dea seama dacă se aștepta ca el să înșire o listă de lucruri care îl făceau special. Nu îi venea nimic în minte și fu recunoscător când Willa îl salvă.

– Încetați! zise ea și o lovi pe prietena ei în umăr, făcând-o să verse un pic din băutura pe care o ținea în mână. Îl faceți să se jeneze.

Absolut deloc jenat, Grady aprecie totuși că fusese salvat.

– Willa e minunată, zise el și rezistă dorinței de a o cuprinde pe după talie. Asta ar fi semănat prea mult cu o relație, iar ei nu făceau asta. Cu toate astea, el tot o atinse ușor cu mâna. Slujba mă ține plecat multă vreme, așa că nu am prea mult timp pentru întâlniri.

Aislin îl studie în timp ce îi întindea băutura Willei.

– Atunci voi doi ar trebui să vă înțelegeți perfect, zise ea. Nici Willa nu e mare fan al relațiilor.

– Așa am auzit.

El zâmbi spre ea și simți cum îi crește inima când ea îi răspunse la zâmbet.

Kayla chicoti.

– Expresia asta confirmă că seara trecută nu ai dormit pe canapeaua ei.

Aislin râse.

– De parcă ar fi existat vreun dubiu! Crezi că a dormit acolo ca să-i poată reporni computerul ori să-i organizeze dulapul cu condimente?

Zâmbi și Kayla și sorbi din băutură.

– Deci așa numesc copiii sexul în ziua de azi.

Grady dădu berea pe gât, savurând situația al naibii de mult. O tachinau, desigur, dar el avea impresia că nu o deranja prea tare. Și, din ce știa despre Willa, ea era la fel de bună în a da replica dacă era nevoie.

El o privi peste marginea paharului.

– Trupa va merge la Ramble Inn după spectacol, zise el. Voi trei sunteți bine-venite să vă alăturați.

Aislin aruncă o privire spre scena unde toboșarul – un pompier parașutist în al treilea an pe nume Ryan – tocmai aranja ceva la tobe.

– Dacă vin și prietenii tăi, atunci merg și eu.

– Și eu la fel, spuse Kayla și îl studie pe Tony, care cânta la chitară bas și era unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Grady din echipă. Voi, băieți, cu siguranță

v-ați pregătit.

Grady râse.

– De vină e ora obligatorie de exerciții fizice din fiecare dimineață, zise el și se uită la Willa.

– Deci cum rămâne? E stabilită întâlnirea?

Willa ridică dintr-o sprânceană spre el.

– O să avem a doua întâlnire într-o speluncă?

Stai, nu!

La naiba!

Grady se uită la prietenele Willei, sperând că aveau să-l susțină.

– De fapt, nu ar fi o întâlnire adevărată, zise el. Prietenele tale vor fi acolo, prietenii mei vor fi acolo – va fi mai mult o seară cu prieteni.

– Excelent punctat, rosti Aislin, aruncându-i un zâmbet. Nu e diferit de ceea ce facem acum și asta în mod evident nu e o întâlnire.

– Evident, fu Kayla de acord.

El trebuia să își amintească să le trimită flori amândurora. Sau poate doar să le prezinte prietenilor săi.

Willa își încrucișă brațele la piept și își împinse sânii într-o delicioasă distragere.

– Deci asta nu va fi o a doua întâlnire?

– Nu, spuse el. Cred că pe aceea va trebui să o avem altă dată. Poate când sunt din nou liber peste două săptămâni?

– Foarte bine.

Ea îl privi ciudat, iar el nu reușea să își dea seama dacă era enervată sau încântată de perspectivă. Poate un pic din amândouă.

Cu coada ochiului îi zări pe colegii de trupă adunându-se din nou pe scenă. Era timpul să se întoarcă acolo.

– Ne vedem la Ramble Inn?

– Poate, spuse Willa și se uită la restul membrilor trupei. Dacă îmi spui că tipii ăia sunt OK, cetățeni-model care nu vor pune nimic în băuturile prietenelor mele și nu le vor pipăi fără aprobare.

– Nu se va întâmpla așa ceva, o asigură el. În mare parte, pentru că nu sunt genul care să facă așa ceva și pentru că aş pocni zdravăn pe oricine ar încerca.

– Atunci avem o întâlnire.

– Nu, zise el, retrăgându-se spre scenă. Categorie nu o întâlnire!

Ea îl salută în timp ce el alergă și sări pe scenă. Își puse chitara pe după gât și se duse spre microfon, apoi se opri. Se întoarse spre colegii de trupă și le făcu semn să se adune.

– Ce e? bombăni Tony, aranjându-și chitara bas.

– O mică modificare în listă, zise el. Ajutați-mă cu asta! El le spuse ce melodie voia, le promise că avea să le dea o bere la Ramble Inn dacă se conformau și apoi se întoarse și păși spre microfon. Următoarea melodie e pentru Willa Frank, zise el.

Își acordă câteva corzi și găsi cheia potrivită. Apoi călcă pedala și o dădu la maximum pentru versiune metal a melodiei Smokey the Bear¹.

Găcind-o pe Willa în mulțime, își aținti privirea asupra ei și începu.

– *Smokey the Bear, cântă el. Prowlin' and a growlin' and a sniffin' the air.*

Ce începuse ca o melodie nevinovată pentru copii deveni ceva mult mai sexy în timp ce el urla versurile peste răcnetul chitarei electrice. În public, Willa râdea, dar avea o dogoare în privire. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, el s-ar fi bătut pe umăr acum, gândindu-se că șansele să facă sex erau destul de mari.

Dar ea era Willa – frumoasa, impredictibila și unica Willa –, așa că toate regulile zburau pe fereastră.

Grady închise ochii și cântă următorul vers cu inima bubuindu-i în urechi.

După cum se dovedi, Tony și tânărul recrut pe nume Jimmy erau singurii care aveau timp în seara aceea. Ryan avea o întâlnire, iar Pete simțea că îl lua o răceală, iar Archer era mort de oboseală după zece zile lucrate la incendiul din California de Sud.

Grady îi chemă pe Tony și pe Jimmy înăuntru ca un gardian care escorta prizonieri într-o cafenea.

– Spune-mi din nou de ce e așa de important să venim la întâlnirea asta a ta!

bombăni Jimmy în timp ce se îndrepta spre masa lor obișnuită din colțul barului.

– Nu e o întâlnire, zise Grady. E o adunare. Haide, facem asta de fiecare dată

când cântăm la Boyton!

Tony pufni.

– Da, dar de regulă nu ești așa de încântat.

Era adevărat, deși pe Grady îl enerva că băgaseră de seamă.

– Uau, noua barmaniță e sexy! zise Jimmy și făcu semn din cap spre o roșcată

drăguță din spatele barului care îi zâmbi înapoi mai larg când văzu logoul Hart Valley Smokejumper pe tricoul lui.

Grady rezistă dorinței de a-l plesni pe Jimmy după ceafă. Puștiul încă era în perioada în care îi plăcea să vadă femeile leșinate după el când aflau cum își câștiga traiul. El nu ajunsese încă la faza în care iubitele cădeau ca muștele când aflau cât de rar vedeau un parașutist lângă ele. Să fii singur tot timpul era unul dintre dezavantajele clare dacă începeai o relație cu cineva care avea profesia asta.

La fel era grija permanentă că partenerul tău putea să nu mai vină acasă deloc.

– Asta nu e iubita ta?

Vocea lui Tony îl smulse din gânduri și-i îndreptă atenția de la barmaniță în partea cealaltă a încăperii.

Willa intră pe ușă, iar inima lui Grady o luă la trap. Kayla și Aislin intrară după

ea, dar Willa era cea care atrăgea privirile, după părerea lui Grady. Era patetic, dar parcă un reflector s-ar fi îndreptat asupra ei, luminându-i calea spre bar. El se holbă la ea, admirând cum i se legănau șoldurile, cât de pline îi erau buzele și felul în care părul îi atinge umerii dezgoliți în maioul negru pe care îl purta. Nu-i vedea ochii de unde era, dar nici nu trebuia. Nuanța lor exactă de verde-căprui îi era întipărită în memorie.

– E sexy, rânji Jimmy și le făcu semn femeilor să vină la ei. Toate sunt sexy.

Care e a ta, Grady?

El se uită la bărbatul mai tânăr.

– Nu sunt proprietate, idiotule!

– Bruneta cu maioul negru, îl informă Tony. Ea e motivul pentru care nu spunem că e o întâlnire.

Jimmy părea confuz.

– Ce a făcut? I-a fiert iepurașul sau ce?

– Pentru Dumnezeu! bombăni Grady și se îndreptă spre femei – spre Willa.

Ochii ei îl găsiră înainte să fi apucat să traverseze jumătate de încăpere și un zâmbet îi înflori pe față.

– Hei! făcu ea. Ai găsit o masă?

– Acolo în colț, zise el și arătă spre separeul mare în care băieții stăteau de regulă

după spectacol. Ți aduc ceva de băut?

– Bere, zise Willa, iar Grady o plăcu și mai mult. Vin cu tine să te ajut să aduci băuturile.

– Lasă-mă să-ți dau cash, zise Aislin și se căută în geantă, scoțând o bancnotă de 20. Vrei și tu bere, Kayla?

– Da, te rog.

Atenția Kaylei era îndreptată spre Tony, iar Grady nu-și dădea seama dacă

răspunsul ei era pentru bere sau pentru pompierul înalt cu părul negru, ciufulit și ochi negri care părea să înnebunească femeile.

Bun. Poate că, dacă prietenele ei erau distrase, el putea petrece mai mult timp discutând cu Willa. Ea deja pornise spre bar, mergând direct acolo, iar el era tentat să îi pună mâna pe spate. Fuseseră goi împreună, așa că un contact fizic nu era improbabil.

Dar ceva din postura ei îl făcu să-și îndese mâinile în buzunare. Ceva din felul în care ochii ei se mișcau încolo și înapoi, studiind barul de parcă s-ar fi așteptat ca o haită de zombi să sară din spatele tonomatului cu discuri.

– Te simți bine? o întrebă el.

– Da, grozav. Răspunsul ei era un pic prea vesel. Locul ăsta obișnuia să fie altceva, nu-i așa?

– Cu ani în urmă, zise el, surprins că ea își amintea. Un fel de bar cu jocuri de noroc, cred. Mai speluncă decât e acum, dacă îți poți imagina.

– Nu e așa de rău. În mod evident au încercat să îmbunătățească locul cu vopsea proaspătă și flori pe mese.

Vocea ei era încordată și răgușită. Grady îi privi chipul, încercând să înțeleagă

schimbarea. Ea își amintea locul ăsta?

Ea probabil îi citi întrebarea în privire. Un umăr gol se ridică într-o expresie ușor stranie.

– Tata obișnuia să vină aici când eram mică, zise ea. Eu trebuia să aștept în mașină când mama intra să îl ia.

Ceea ce însemna că Willa era mică, pentru că ea amintise că își pierduse mama de tânără, iar el știa că barul renunțase la jocurile de noroc cu circa 25 de ani în urmă. Tensiunea din umerii ei era un indiciu bun pentru faptul că nu avea amintiri fericite în locul ăsta.

– Putem să plecăm, dacă vrei, zise el. Găsim alt loc.

– Nu, e în regulă, zise ea și se îndreptă de spate. Hai să comandăm! Se duseră la bar și Willa se aplecă, studiind mânerile butoaielor. Vrem de trei ori bere blondă

Boneyard, vă rog!

– Mai bine șase, zise Grady. Rămânem la lucruri simple și cu hamei.

El scoase cardul de credit, în timp ce Willa întinse bancnota lui Aislin și ceva de la ea. Lăsa un bacșiș generos, ceea ce îl impresionează din nou. Ea era strânsă la punga, dar nu se zgârcea când nu era cazul.

– Tu ai pus asta? întrebă ea.

– Ce să pun?

Ea făcu semn din cap spre tonomat.

– *Light My Fire. The Doors, așa e? Pare să fie un cântec potrivit pentru pompieri.*

El râse în timp ce barmanița le înmâna două tăvi – una pentru el și una pentru Willa.

– De regulă, suntem mai interesați să stingem focurile, zise el. Dar înțeleg ce vrei să spui. Vorbești despre cântecul lui Springsteen pe care l-am cântat la Boyton.

– Da, I'm on Fire. Ea rânji. Cred că are altă însemnătate când o cântă niște pompieri.

– Îmi dai idei pentru o listă de cântece, zise el în timp ce se îndreptau spre masă, fiecare cu câte o tavă în brațe. Poate The Doors cu Light My Fire, urmată de Kings of Leon cu Sex on Fire.

Asta îi aduse drept răsplată un rânjet diabolic din partea Willei.

– Cum ar fi și Burning for You al celor de la Blue Oyster Cult?

– Îmi place, zise el. Am putea să trecem și la ceva country cu Johnny Cash și Ring of Fire.

– Sau îmbrățișează-ți latura feminină cu Smoke Gets In Your Eyes a Barbrei Streisand, sugera ea. Urmată de melodia Diane Ross Fire Don't Burn.

– Cred că nu am amplitudinea vocală pentru asta, dar îți admir încrederea în noi.

Ajunseră la masă și toată lumea se dădu într-o parte ca să le facă loc. Kayla se apropie de Tony la mijloc, în timp ce Jimmy încăleca un scaun în capătul mesei, vorbind cu Aislin.

Mai era un loc gol într-o parte a separeului, așa că Grady intră primul ca să-i facă

Willei loc lângă el.

– Drăguț, zise Willa când se așeză. Mă lași să am partea din margine ca să am acces la tonomat și la baie.

– Cine zice că a murit cavalerismul?

El împărți berile în timp ce Tony tocmai lua un castron plin cu nuci caju pe care i le comandase unuia dintre chelnerii care circulau. Le puse în mijloc, pentru ca toată lumea să ajungă la ele și apoi îi întinse mâna Willei.

– Tony Warren, zise el. Kayla tocmai îmi spunea că faci web design.

– Așa este, zise ea. Dețin Frank Sollutions. Deja de vreo șase ani.

Tony fluieră.

– Impresionant. Ne gândeam și noi să facem o pagină web pentru trupă. Ai modele la care ne-am putea uita la un moment dat?

Ea zâmbi și scoase o carte de vizită din portofel.

– Sunt multe în galerie la care te poți uita, zise ea. Prietenilor și familiei le ofer o reducere.

– A făcut-o pe a mea pentru afacerea cu fotografii, interveni Kayla. Și-a dat seama că 70% din cei care îmi accesau pagina o făceau de pe aparate mobile, așa că a făcut o optimizare pentru mobil și gata, rezervările curg!

Tony puse cartea de vizită în buzunar.

– O să mă uit.

Willa zâmbi și luă o gură de bere.

– Toți trei sunteți pompieri parașutiști?

– Da, doamnă, zâmbi Jimmy, punându-și farmecul în acțiune cât de bine putea.

Am fost pompier de elită timp de cinci ani după ce am terminat colegiul. Am avut ocazia să mă alătur parașutiștilor anul trecut, așa că am profitat de ocazie.

– Serios? interveni Grady sec.

– Da, spuse Jimmy și îi oferī lui Aislin un zâmbet cuceritor, deși ea se concentra mai mult pe telefon. Teoretic, anul ăsta sunt începător.

– Începător? interveni Aislin? Ca în Jersey Shore?

Jimmy râse.

– Începător de doi ani. Anul trecut au fost acceptați doar trei dintre noi. E destul de competitiv.

Aislin păru mai degrabă îngrozită decât impresionată.

– Sunt mulți tipi care stau la coadă să sară din avion în incendii?

– Ai fi uimită să afli câți sunt, ridică Jimmy din umeri și își luă berea. Și nu sărim chiar în incendii. Ci în apropierea lor.

Tony luă o alună din coș.

– Desigur, dacă ajunge să se schimbe vântul și...

– Avem foarte multe antrenamente, îl întrerupse Grady, observând că Willa se albise. Ca să prevenim accidente. Măsurile de precauție pe care le luăm sunt foarte stricte.

Ei îi reveni un pic culoarea în obraji, dar tot arăta nesigură.

– Voi doi de cât timp faceți asta?

Întrebarea părea să fie mai mult pentru Tony decât pentru el, dar cum Tony tocmai își îndesase niște alune în gură, Grady decise să răspundă.

– Lucrăm împreună de mai bine de zece ani, zise el. Patru ani în echipa de pompieri de elită și apoi asta.

– Am stat un an în plus în echipa de la sol, adăugă Tony. Aveam un frate mai mic care a lucrat doi ani în Hart Valley Hotshots, așa că am rămas prin preajmă ca să

mă asigur că e bine.

Erau mai multe motive decât povestea lui Tony aici, dar Grady știa că nu trebuia să ofere informațiile. Nu era treaba lui.

Aislin luă niște crochete de cartofi.

– Deci toți membrii trupei sunt pompieri parașutiști?

– Da, zise Tony. Pete, celălalt tip cu chitara, e managerul bazei – și cel mai vechi aici. Are aproape 50 de ani și încă sare.

– Și Ryan e toboșarul, interveni Grady. E al treilea an de când e parașutist.

Tony luă o gură de bere.

– Mai sunt doi tipi care ajută când pot, zise el. Bobby McKillop nu a fost aici în seara asta – e plecat la un incendiu în Nevada –, dar cântă bas. De regulă, e aici când nu pot eu să vin sau uneori suntem amândoi pentru un spectacol pe cînste.

– Impresionant, zise Willa și se uită la Grady. Și voi toți se întâmplă să fiți muzicieni sau muzicienii sunt atrași de parașutism?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. El își răsucii berea pe masă, dorindu-și să fi fost singuri. Poate în livingul ei, cu câinele, cu o pizza și cu picioarele ei goale în poala lui, în timp ce el o mângâia în sus pe coapsă. Cred că e unul dintre lucrurile care te ajută să scapi de încordare, zise el. Îți dă ceva cu care să-ți ocupi mintea în timp ce aștepti să fii chemat la datorie.

– E mai bun decât tricotatul?

Zâmbetul ei îi spunea că glumea, ceea ce însemna că nu știa cum își petreceau parașutiștii cea mai mare parte din timpul la sol.

– Vino în vizită la bază cândva, zise el. Îți demonstrăm priceperea noastră cu andrelele.

– Oh, făcu ea flirtând, e ca și cum mi-ai arăta gravurile tale?

– Cam așa.

Ea încă avea umerii încordați. El bănuia că avea legătură cu ce îi spusese mai devreme, că mama ei venea să-l scoată pe tatăl ei de acolo. Ce fel de amintiri avea din copilărie? El voia să întrebe, dar acum nu părea să fie momentul potrivit.

– Veniți aici destul de des? întrebă ea.

– Ori de câte ori cântăm la Boyton, zise Grady. Ceea ce se întâmplă destul de

des. Astăzi a fost un fel de aniversare pentru noi.

– Cum așa? întrebă ea.

– Am cântat acolo pentru a suta oară.

– Oh, la naiba! În capul mesei, Jimmy se albi la față. La naiba!

Grady se încruntă la el.

– S-a întâmplat ceva?

– A-aniversare, se bâlbâi tânărul, sărind de pe scaun. La naiba, astăzi aniversez o lună de când mă văd cu Baylee!

Tony își înclină capul.

– Vrei să spui Braylee?

– Braylee, se corectă Jimmy și-și trecu mâna prin păr.

– La naiba, trebuie să plec! Am promis că vom face ceva.

Dacă Aislin era enervată, nu arată asta. În schimb, apucă vaza de porțelan cu flori din mijlocul mesei și o flutură spre o chelneriță aflată

în trecere.

– Cât costă astea?

Chelnerița clipi.

– Nu sunt tocmai de vânzare.

– 20 de dolari? zise Aislin și îi făcu semn din cap lui Jimmy, care scoase ascultător portofelul.

– Îți dau 40 dacă pot să păstrez vaza, zise el.

Chelnerița ridică din umeri și băgă banii în buzunar.

– Nu mă interesează, zise ea. E luată de la magazinul cu un dolar, cred.

– M-ai salvat! zise Jimmy, apucă vaza și îi salută din mers pe toți. Mă bucur că

v-am cunoscut. Grady, ne vedem la bază săptămâna viitoare!

– Pe curând.

Apoi dispăru și-l lăsă pe Grady cu un om în minus.

Tony râse și începu iar să discute cu Kayla. Aislin își luă telefonul și începu să

tasteze sălbatic, iar Grady își întoarse atenția asupra Willei.

– Ce face Stevie? întrebă el.

Willa zâmbi, chipul luminându-i-se când auzi numele câinelui ei.

– E foarte bine. Ieri a fost vizita anuală la veterinar. A răsturnat un castron de biscuiți și a mâncat cam douăzeci din ei înainte ca asistentul să-l prindă.

– Bun băiat!

Grady își întinse brațele pe spătarul separeului, conștient că părul Willei îi atingea mâna.

– Nu am apucat să îți cunosc pisicile, zise el. Earmuff și Barrow?

Ea zâmbi și sorbi din bere.

– Să cunoști pisicile e un pas mare, zise ea. Și să faci cunoștință cu peștele e un pas chiar mai mare. Mai degrabă ceva pentru a doua întâlnire.

– Care nu e acum, îi aminti el. Asta nu contează pentru regula celor două

întâlniri.

– Am reținut, zise ea și puse berea jos.

Lui Grady i se păru că restul mesei îi ignora. Aislin își mișca degetele pe telefon, scriind ceva cuiva mai puțin plictisitor decât ei. Kayla era practic în poala lui Tony, vorbind intim despre muzică și baruri favorite – subiecte obișnuite când voiai să cunoști pe cineva.

Grady zâmbi, amintindu-și cum el și Willa făcuseră asta cu rolurile inversate. O

primă întâlnire epică. Era de mirare oare că mai voia una? Și încă una, și încă

una, și...

Willa se mișcă și părul ei îi atinse mâna ca mătasea. Ea se aplecă, apoi Grady se aplecă spre ea așa de aproape încât îi putea simți parfumul.

– Tony e necăsătorit? șopti ea.

– Da, din câte știu.

– Pentru că evident celălalt tip...

– Jimmy?

– Da, zise Willa și își dresе glasul. Jimmy s-a dovedit că are o prietenă, așa că

întrebam de Tony. E un tip OK?

În pieptul lui apăru o neașteptată gelozie.

– Da, zise el, e cel mai bun.

Încercă să nu și-o imagineze pe Willa la o primă sau a doua întâlnire...

– Pare că el și Kayla se înțeleg, șopti ea. Voiam să mă asigur.

Oh!

„Ce idiot!“

Își luă berea și sorbi încet din ea.

– Tony e grozav, zise el. Am încredere oarbă în el.

– Bine, zise ea. E bine.

Se uită la Aislin, care tot nu ridică privirea din telefon.

– Kayla... s-a ars foarte tare.

Aislin pufni, dar nu ridică privirea.

– Wills, cred că trebuie să clarifici lucrurile. Vorbești cu un pompier.

– S-a ars în dragoste, adăugă Willa, aruncându-i lui Grady o privire fâstăcită

înainte să se uite la prietena ei. Așa că voiam să mă asigur că Tony nu o să facă

cine știe ce gest idiot, promițându-i una sau alta și apoi să dispară.

– E unul dintre cei mai cumsecade tipi pe care îi cunosc, zise el. E pe mâini bune.

– Mâini bune, repetă Aislin cu nasul în telefon, dar urmărind, evident, conversația. Țasta e un punct bun pentru Kayla.

Willa zâmbi și luă un cartof din coșul din mijlocul mesei. Privirea i se mută

asupra mâinii lui Grady, care ținea paharul. Se uită țintă o clipă, iar Grady se întrebă la ce se gândea. Oare își amintea felul în care mâinile lui îi alunecau pe corp, mișcându-se între picioarele ei...

– Nu se poate! exclamă Kayla în partea cealaltă a mesei și se ridică de pe scaun.

Nu vorbești serios!

– Foarte serios, zise Tony. Cântă la Polka-Dot în seara asta. Începe mai târziu, cam pe la 21.00.

– Cum nu am știut asta? întrebă ea. Doar e trupa mea favorită!

Willa se încruntă.

– Cine?

– Polydactyl Pumpkin, zise Kayla, clătinând din cap spre Tony. Îi urmăresc de ani întregi. Vorbești serios, sunt în oraș în seara asta?

Tony se uită la ceas.

– Dacă ne grăbim, îi mai prindem.

Kayla se uită la Willa, mușcându-și buzele.

– Nu vreau să părăsesc pe toată lumea de aici.

– Ne descurcăm, zise Willa. Nu e ca și cum am avea nevoie de dădacă.

– Ești sigură?

– Foarte.

– Du-te! zise și Aislin ridicând privirea din telefon. Trupa e pe lista ta de ani întregi. O să regreti dacă nu te duci.

– Haide! zise Tony. Proprietarul îmi e dator, sunt convins că ne va lăsa în culise dacă vrei să îi cunoști.

– Dumnezeuule sfinte, nu-mi vine să cred!

Kayla sări în sus și Tony o urmă, de-a dreptul vesel.

Se uită înapoi la Grady.

– Ne vedem la bază mai târziu?

– Ne vedem acolo.

Și apoi plecară. Willa se uită spre ușă preț de o clipă, apoi privi spre Aislin.

– E totul în regulă?

– Da, zise ea. În fine, nu. E vorba de sora mea.

– Oh, îmi pare rău!

Willa se strâmbă, ceea ce îi spuse lui Grady tot ce trebuia să știe despre acea relație.

– Ce vrea?

– Să stea cu mine mâine, zise Aislin. Ceea ce înseamnă că ar trebui să mă duc acasă și să fac curat.

– Așteaptă!

Grady se îndreptă de spate. Dacă Aislin pleca, el rămânea singur cu Willa. Îi plăcea ideea, dar nu ar fi transformat seara într-o întâlnire?

El tocmai începea să o cunoască. Chiar dacă povestea nu avea vreo șansă să

ajungă prea departe, tot nu era pregătit să o lase pe Willa să iasă din viața lui.

– Suntem aici de nici o jumătate de oră, zise el. Pot să-ți mai aduc o bere?

– Poftim? se încruntă Aislin.

– O altă bere sau niște cartofi prăjiți?

El încercă să atragă atenția unui chelner, dar nu reuși. La naiba, Aislin nu putea să plece!

– Vorbește-mi despre tine, zise el către Aislin, dându-și seama că Willa schimba priviri nedumerite cu prietena ei. Willa spunea ceva despre cosmetică.

– Da, zise Aislin încet. Vrei să-ți faci o programare pentru un tratament facial?

Dacă asta l-ar fi făcut să nu irosească a doua întâlnire acolo, s-ar fi supus oricărui tratament.

– Oh, desigur... Sună... grozav.

Willa rânji.

– Poate îi faci o ofertă specială pentru pompieri.

Aislin ridică dintr-o sprânceană și îl studie cercetător.

– Am un săpun special, făcut cu cenușă vulcanică, zise ea. Ofer și o pedichiură

numită Foc și Gheață.

– Poată să meargă o zi la spa, zise Willa rânjind de parcă ar fi savurat asta mult prea mult.

Grady încercă să se gândească la alt subiect de conversație.

– Filme, zise el. Ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

Aislin se uită la el și apoi la Willa.

– Țsta e un fel de aranjament în trei? întrebă ea. Pentru că Willa e prietena mea și cred că ar fi ciudat să...

– Poftim? sări Grady. Nu, nu e asta!

Willa izbucni în râs. Grady se întoarse spre ea și o văzu cum clătina din cap spre Aislin.

– Presupun doar, dar nu cred că încearcă să ți se bage în chiloți, Ais. Ea se șterse la ochi, încă râzând. Dacă pleci, vom rămâne doar noi doi.

– Așa, și? se încruntă Aislin.

– Iar asta ar fi o întâlnire.

– Oh! Expresia lui Aislin se împlânzi în timp ce se uită din nou la el. Oh!

– La naiba! bombăni Grady, trecându-și o mână prin păr. E o prostie.

Aislin rânji.

– Nu e o prostie mai mare decât faptul că tu ai crezut că ar trebui să mai stau ca să vă păzesc. Ce e asta, Anglia în vremea Regentei?

Willa îi zâmbi lui Grady, tachineându-l.

– Vreau să spun că, teoretic, să fii singur într-un bar înseamnă să fii la o întâlnire.

– Ajută-mă, Aislin! zise el. Țți mai iau ceva de băut ca să stai. Sau cina. Ai mâncat de seară?

– Hm...

Ea păru să analizeze asta.

– Cum ar fi numărul de telefon al toboșarului vostru?

– S-a făcut.

El scoase telefonul, căutând deja numărul lui Ryan.

Willa pufni.

– Serios, ai de gând să-i aranjezi prietenului tău o întâlnire?

– Nu e mare lucru. Ryan e necăsătorit.

Găsi numărul și se uită la Aislin.

– Care e numărul tău? Ți-l trimit pe al lui Ryan.

Ea îl ignoră și se uită la Willa.

– Tu îl iei peste picior sau pot să plec?

Willa ridică din umeri și se uită la el.

– Presupun că nu ar fi o întâlnire. Ea își mușcă buza, gânditoare. Ne terminăm berile și am încheia seara.

Grady aprobă, jurându-și să își termine băutura cât mai încet.

– Categorie nu e o întâlnire.

Aislin se ridică și clătină din cap.

– Voi doi aveți nevoie de o terapie serioasă.

Apoi plecă.

Și ei rămaseră singuri.

Dar nu la o întâlnire, fir-ar să fie!

– Vrei să vii la mine și să cunoști pisicile? zâmbi Willa.

Grady clătină din cap.

– Nu.

– Serios?

El ridică berea și luă o gură.

– Ai zis mai devreme că a cunoaște pisicile face parte din ritualul de la a doua întâlnire.

– Am glumit.

Ea se sprijini de el, cuibărindu-se mai aproape și făcându-i pulsul să o ia la galop.

– Simt că e o capcană. Grady rezistă impulsului de a-i atinge părul. În afară de asta, dacă te las dorind mai mult, asta nu îmi sporește șansele pentru mai multe întâlniri?

Ea își încrucișă brațele la piept și se holbă la el.

– Nu, dar de ce ai vrea mai multe întâlniri? Ai spus chiar tu că nu ești în căutarea unei relații serioase.

Așa spusese, nu? Dar fusese înainte să o cunoască. El încă voia să o cunoască.

Să afle ce o făcea să se comporte astfel.

– Nu sunt în căutarea unei relații, dacă de asta te temi.

El strânse paharul de bere, neștiind dacă îi amintea ei sau își amintea lui asta.

– Sexul a fost bun, da?

Willa clipi.

– Ăăă....

– De fapt, cred că vorbele pe care le-ai folosit mai devreme au fost „absolut uimitor“.

– Da, dar...

– Și sunt de acord, zise el. Așa că ar trebui fie să mai negociem niște întâlniri, fie să ne asigurăm că nu ajungem vreodată la a doua întâlnire.

– Ești un tip foarte ciudat, Grady Billman.

Ea nu părea prea supărată din cauza asta.

– Poate. Grady trase în piept parfumul părului ei, plăcându-i că putea, în sfârșit, să fie singur cu ea. Dar nu risc să anulez a doua noastră întâlnire.

– Pentru un tip care sare din avioane ca să-și câștige salariul, nu prea îți asumi

riscuri.

– O fac doar când lucrurile contează.

El bău ultima gură de bere și îi făcu semn chelneriței, hotărât să mai stea.

Hotărât să transforme acea seară în cea mai bună non-întâlnire pe care o avusese vreunul din ei vreodată.

capitolul 6

Nici două săptămâni mai târziu, Willa strânse de volan și coborî de pe autostradă

spre aeroport, întrebându-se ce naiba făcea.

„Începi să te atașezi.“

Avertismentul subconștientului ei era și nedorit, și neadevărat. Doar vizita un prieten. Grady – prietenul ei Grady – spusese că Hart Valley Air Center era deschis pentru tururi publice, iar ea nu fusese niciodată acolo să îl viziteze?

Willa nu fusese. Iar ca rezidentă în Hart Valley – și un cetățean interesat de siguranța publică –, ea avea datoria de a vizita centrul, să vadă cum funcționa baza și ce implicau eforturile de combatere a incendiilor demarate din această

bază din centrul Oregonului.

„Continuă să-ți spui asta!“

– Taci din gură! bombăni Willa în timp ce telefonul îi vibra pe scaunul pasagerului.

Ea se uită și văzu numele apelantului. Simți cum o cuprind fiori de neliniște.

„Tata.“

Strânse volanul cu o mână și cu cealaltă se întinse să accepte convorbirea.

– Willie!

Vocea tatălui ei răsună în mica Toyota, umplând aerul cu răgușeala lui provocată

de țigări și cu mirosul imaginar de bere ieftină.

– Am încercat să dau de tine toată săptămâna, scumpo!

Willa își încordă degetele pe volan și se uită ținută înainte la drum,

decisă să nu rateze vreo cotitură.

– Am lucrat.

– Așa e fata mea. Muncitoare.

Răgușeala aspră făcea să pară vocea unui gangster, iar ea și-l imagină șezând undeva cu un pahar de whisky ieftin în mână.

Nu, Pabst Blue Ribbon. Nu era încă amiază, iar berea venea înainte de whisky-ul ieftin. Tatăl ei avea principii.

– Îmi doresc să pot și eu lucra.

Tatăl ei părea distant și gânditor.

– Cum merge căutarea unei slujbe, tată?

– Oh, știi tu.

Willa chiar știa, de aceea și ura întotdeauna aceste conversații. Le ura, dar continua să le poarte iar și iar.

– Nu trebuie să îți spun, zise tatăl ei. Știu că nu ar fi trebuit să renunț la slujbă

fără să am altceva sigur, dar ce pot să spun? Șeful era un ticălos.

Willa închise ochii, dar apoi îi deschise pentru că era la volan și nu voia să

moară.

Dar nici nu voia să audă scuzele tatălui ei. Șeful era un tip normal, căruia nu-i plăceau angajații care veneau beți la serviciu ca să manipuleze un stivuior. În mod evident, asta îl transforma într-un ticălos.

Willa se abținu să comenteze.

– Ți-ai amintit să te duci la programarea de la doctor de ieri? întrebă ea. Cea pe care ți-am marcat-o în calendarul de pe frigider?

– Oh, la naiba! Alt lichid dat pe gât. Știam eu că am uitat ceva.

– Tată, zise Willa și își mușcă buza, renunțând să se certe. Ce rost avea? Trebuia să îi facă altă programare și poate să își ia liber pentru

a-l duce chiar ea la doctor.

Ai stat departe de cazino? Întrebă ea în schimb.

Nici măcar nu știa de ce se ostenea să întrebe. Răspunsul nu conta. Adevărul era că tatăl ei își petrecea fiecare ceas acolo dacă putea.

– De fapt, de asta voiam să vorbesc cu tine, zise el.

„Sigur.“

Willa ținuse ambele mâini pe volan și se uită fix înainte la drum, forțându-se să nu reacționeze.

– De ce, tată?

– Ei, vezi tu, mi-ar prinde bine un împrumut. Nu unul mare, adăugă el iute. Doar până ce mă pun pe picioare. Nu ar trebui să dureze mai mult de o săptămână sau două. Apoi o să-ți plătesc înapoi cu dobândă.

Willa trase aer în piept și apoi expiră, cu privirea ațintită spre șosea.

Semnul pentru Hart Valley Center sclipi într-o parte, iar ea călcă pe frână. La naiba! Trebuia să se întoarcă.

– Ce s-a întâmplat cu ultimul împrumut pe care ți l-am dat? Întrebă ea.

– Trișor afurisit, fiu de cățea!

Nu era clar la cine se referea. Willa trase aer în piept și opri mașina la marginea drumului pe pietriș.

– Nu pot să te tot împrumut, zise ea. Abia dacă mă mențin la suprafață.

Contabilul meu spune...

– Contabilul, repetă tatăl ei. Te gândești vreodată la perioada când eram doar noi doi, fără vreun bănuț în buzunar pe care să-l poți economisi cu ajutorul unui contabil?

Chicotitul ticălos al tatălui ei îi împlântă Willei pumnale ascuțite în abdomen.

– Mama ta ar fi fost foarte mândră.

„La trecut.“ Willa trase adânc aer în piept. Acum nu era momentul pentru acea conversație.

– S-ar putea să reușesc să închei un contract cu TechTel, zise ea încet. Compania la care visa mama, îți amintești? Ea mereu și-a dorit să lucreze acolo.

– Ce grozav!

Tonul lui îi spunea clar că el nu își amintea. Habar nu avea despre ce vorbea ea.

Era bine și așa. Uneori, Willa își dorea să aibă și ea astfel de lacune de memorie.

– În fine, continuă ea. Contabilul e gratis. Avem un aranjament prin care eu îi fac pagina web și el mă ajută cu planificarea financiară.

– Așa e fata mea. Mereu are un plan.

Ea găsi un loc unde să întoarcă, nervoasă pe ea însăși pentru că ratase cotitura.

Nervoasă pe ea însăși pentru multe lucruri, de fapt.

„Încerc doar să mă asigur că nu sfârșesc așa cum eram pe vremuri. Așa cum trăiam când eram mică.“

Ea nu era suficient de crudă să rostească vorbele cu voce tare, dar le gândea. Le gândea în fiecare zi.

– De câți bani ai nevoie?

Ea călcă frâna și aruncă pietriș în spatele roților. Ura că trebuia să rostească din nou acele cuvinte. Ura că era așa de slabă.

Era mai ușor decât să-l urască pe el. Pe el nu putea să-l urască. Era tatăl ei.

– 200 ar trebui să mă ajute, zise el. O să ți-i dau înapoi, desigur.

– Desigur. Iar ea avea să se trezească a doua zi de dimineață și să descopere că

locuia pe o insulă din Caraibe și avea propriul avion. Strânse volanul și întoarse iute mașina pe sensul bun de mers. O să-ți transfer diseară 200, zise ea. Te rog, caută-ți de lucru, tată?

– Știi că ești cea mai bună fiică din lume, nu?

Willa nu știa asta. Ea nu știa de ce continua să-i dea bani acestui bărbat, când el nu făcea decât să-i arunce pe fereastră.

– Ai grijă de tine, da? zise ea.

– Te iubesc.

Cadența joasă a vocii, sinceritatea cuvintelor lui îi făcură inima să i se răsucească

în piept. Asta. De asta o făcea.

– Și eu te iubesc.

Și o făcea. Deși ura să admită, ea îl iubea pe acest bărbat care o hrănise, o îmbrăcase și o ținuse în siguranță după ce mama ei plecase. Nu o făcuse bine – nu făcuse nici unul dintre lucrurile astea bine. Dar le făcuse, chiar și sporadic, ceea ce era oricum mai mult decât făcuse oricine din viața ei.

De aceea muncea așa de mult. Ca să creeze stabilitatea de care atunci avusese nevoie cu disperare și pe care încă și-o dorea.

Încheie convorbirea și intră la Hart Valley Air Center. Indicatoarele arătau calea spre baza pompierilor de elită, pentru avioanele-rezervor care, bănuia ea, trebuiau să fie cele mari, care aruncau substanțe ignifuge peste foc.

Dar Willa urmă indicatoarele spre pompierii parașutiști, parcându-și mașina chiar lângă dormitoarele unde Grady îi spusese că locuiesc unii dintre tipii mai tineri. Nu el – el avea locuința lui, pe care refuzase să i-o arate, oricât de mult îl implorase.

– Mă păstrez, o tachinase el, apucându-i fundul în timp ce se aplecase să o sărute pe veranda din față cu câteva seri în urmă. Pentru a doua întâlnire adevărată.

Willa se frecase de el, smulgându-i un mârâit și făcându-l să-i strângă posteriorul și mai tare.

– De ce să cumperi vaca atunci când poți primi laptele gratis? șoptise ea în urechea lui.

El râsese și o pocnise peste fund înainte să facă un pas în spate și să pună

oarecare distanță între ei doi.

– Poate că vreau mai mult decât lapte, zisese el.

– Am putea numi asta a doua întâlnire și...

– Frișcă, zisese el, dându-se înapoi și îndreptându-se spre camioneta lui. Unt. O

brânză brie bună cu...

– Ce?

– Asta vreau, îi spusese el. Mai mult decât laptele.

– Dumnezeuule, Grady!

Ea îi dăduse drumul, nesigură de momentul în care înșiruirea unor produse lactate devenise sexy. Încă un lucru care se schimbase de când îl cunoscuse pe Grady Billman.

Willa alungă amintirea în timp ce își parca mașina pe un loc de parcare pentru oaspeți.

Își verifică machiajul în oglinda retrovizoare. Nu era cine știe ce – doar mascara și luciu de buze, dar rochia ei albastră cu alb îi oferea un look relaxat. Nu era o coincidență faptul că bretelele subțiri îi lăsau umerii goi. Ea îl surprinsese pe Grady uitându-se la ei, așa că se străduia să-i lase descoperiți ori de câte ori era posibil.

„De când îți pasă ce crede un bărbat?“

Coborî din mașină și își aminti că doar încerca să profite la maximum de timpul scurt pe care-l avea cu Grady. Și de prânzul gătit din acea zi. Un prânz lung într-o zi lucrătoare, pentru că era singura perioadă în care baza aeriană era deschisă

pentru public. Willa nu își mai permisese un prânz lung într-o zi de lucru de...

Oare o făcuse vreodată?

Strânse micul răcitor într-o mână și se îndreptă spre clădirea unde se afla recepția. O briză caldă îi flutura tivul rochiei, învăluind-o într-un nor de fructe de ienupăr și fum slab. Trebuia să fie incendiul de pădure din Canada sau din nordul Washingtonului. Grady menționase că unii dintre colegii lui fuseseră trimiși acolo.

Ea păși în holul cu aer condiționat, îndreptându-se spre un birou pe care era un afiș care spunea: „Vizitatorii se înregistrează aici“.

O recepționează cu aspect de bunică și îmbrăcată într-un tricou roșu păși în față, purtând o etichetă în piept care o identifica drept Lyla.

– Completează formularul acesta.

Femeia îi dădu un clipboard, iar Willa își trecu informațiile, inclusiv numele mic complet. Dumnezeu, era surprinsă să vadă așa de multe nume pe listă! Grady nu glumise când povestise de popularitatea acestor tururi ale bazei.

– Ai pe cineva cu care te întâlnești aici? întrebă Lyla.

– Grady Billman, zise ea, enervată de senzația de încântare când îi rosti numele.

Îmi face un tur.

– Îi trimit mesaj să vă întâlniți în față.

Femeia apăsă pe un buton de ușă, iar Willa ieși afară în soarele cald din Central Oregon.

Trase adânc aer în piept, simțind un ușor miros de aer proaspăt care sugera că

ploaia se apropia.

Grady apărură ca un miraj pe trotuarul încins, zâmbind când se apropie.

– Ai ajuns.

– Credeai că n-o s-o fac?

– Nu eram sigur, zise el și își șterse fruntea cu un prosop galben. Scuze, tocmai am terminat antrenamentul.

Ceea ce explica de ce era fără cămașă. Și de ce Willa avea dintr-odată dorința de a saliva pe rochie în jos. Nici un bărbat nu ar fi trebuit să fie construit perfect, cu abdomen sculptat, piept lat și...

– Îl vrei?

Ea își smulse privirea și o îndreptă spre fața lui.

– Ce?

– Turul.

El rânji de parcă ar fi știut foarte bine unde fuseseră gândurile ei mai devreme.

– Vrei turul acum sau vrei să începem cu prânzul?

– Oh, oricum vrei. Ea ridică micul răcitor pe care îl adusese de acasă. Aici avem gheață, așa că o să țină o vreme.

– Mulțumesc pentru asta, zise el. Nu-mi datorezi mâncare, dar apreciez.

– În altă seară ai adus pizza, așa că suntem chit.

– A fost o pizza a naibii de bună. El zâmbi, amintindu-și poate ce se întâmplase după pizza. Haide, zise Grady, luând răcitorul din mâna ei. Putem să punem asta în sala de relaxare și apoi îți arăt ce e pe aici.

El o conduse într-o încăpere mică aproape de intrare, unde pe o masă veche din oțel erau un suport de șervețele și un teanc de farfurii de carton.

– Scuză dezordinea, zise el în timp ce doi bărbați fără cămașă trecură pe acolo doar cu prosoape în jurul gâtului.

Kaylei și lui Aislin le-ar fi plăcut asta.

Willa își ținu privirea ațintită asupra lui Grady, destul de sigură că abdomenul lui făcea pe oricine altcineva de rușine. El puse răcitorul într-un colț lângă un frigider destul de vechi și îi oferi astfel Willei șansa de a-i admira musculatura spatelui. Oare îi admirase vreodată musculatura spatelui?

– Lasă-mă să-mi iau un tricou și apoi îți arăt tot ce e pe aici, zise el.

– Nu mă deranjează, zise ea cu vocea ușor tremurată, dacă vrei să renunți la tricou.

Grady râse și se duse la un șir de dulapuri din hol. Răsuci încuietoarea unuia dintre ele în timp ce mai treceau doi tipi fără tricouri.

– Salut, Billman, bună, Willa!

– Tony, zise ea. Mă bucur să te revăd. Cum a fost concertul?

Ea știa foarte bine cum fusesse concertul, la fel cum se desfășurase restul serii lui Tony cu Kayla în patul lui. Ea nu se mai oprișe din vorbă, plină de entuziasm, a doua zi de dimineață.

– Grozav, zise el, apucând o sticlă Gatorade din frigider și răsucind dopul. Salut-o pe Kayla din partea mea.

El se îndepărtă în timp ce Grady își îmbracă tricoul.

– Se pare că prietenii noștri se înțeleg, zise Willa.

– Da, rânji Grady, fără să dezvăluie nimic. Haide, o să începem din sala cu echipamente!

El o conduse pe coridor spre o încăpăre bine luminată, cu tavan înalt și tejghele enorme înșirate. La un capăt, un individ cu părul tuns foarte scurt și un tricou negru împacheta o parașută uriașă. El ridică privirea și zâmbi.

– Hei, Grady! zise el.

– Ryan, ea e Willa. Willa, fă cunoștință cu Ryan.

– Mă bucur să te cunosc, zise ea. Tu ești toboșarul, așa e?

– Așa e.

El rânji, iar Willa își dădu seama imediat de ce îl alesese Aislin din mulțime. Ea nu îl sunase – probabil nici măcar nu păstrase numărul după ce i-l dăduse Grady –, dar era în mod clar genul ei.

– Trebuie să fi fost la unul dintre spectacolele noastre, zise el.

– Așa e, la Boyton Ballroom, serile trecute, zise ea. A fost un concert grozav.

– Mulțumesc, zise el și rânji spre Grady. Bănuiesc că ea e motivul pentru care a trebuit să cântăm Smokey the Bear.

– Cam așa ceva, mârâi Grady.

Willa se apropie ca să studieze ce făcea.

– Pot să te întreb ce faci?

– Sigur.

Ryan își desfăcu larg brațele.

– Aici ne întindem toate parașutele și le împachetăm. Trebuie să ai minimum trei ani de serviciu ca să faci asta.

– Aici folosim Ram Airs, interveni Grady. Parașuta pătrată pe care o vezi atârnată acolo. Cei mai mulți dintre noi sunt antrenați și pe cele rotunde.

Willa pipăi funiile, minunându-se de grosimea lor.

– Există diferențe, avantaje față de cealaltă?

Grady ridică din umeri.

– Poți să ghidezi mai bine cu o parașută pătrată, dar e greu de învățat. E nevoie de mult exercițiu.

– Armata le folosește pe cele pătrate, zise Ryan. Se strâng mai ușor.

– Vei găsi susținători pentru ambele, zise el. Haide, o să-ți arăt unde facem reparațiile! În glasul lui Grady se auzi o notă de încântare la care ea nu se așteptase. Era pasionat de munca asta, era evident. Ar trebui să te avertizez că s-ar putea să fii chemat la o intervenție, zise el în timp ce o conducea pe un coridor din beton spre o cameră de unde se auzea un zumzăit straniu. Au fost niște lovituri de fulger undeva în Northern Washington și suntem în așteptare.

– Am înțeles, zise ea. Am făcut prânzul portabil pentru orice eventualitate.

– Mulțumesc.

Zumzăitul deveni mai puternic pe măsură ce se apropiau de încăperea, iar Grady o conduse înăuntru. Ce Dumnezeu era?

Grady se întoarse spre ea și zâmbi.

– Aici se întâmplă magia.

Willa studie încăperea cu uimire. Mașini de cusut, cel puțin două duzini, erau înșirate în rânduri ordonate. Arăta ca o sală de lucru manual de la școală, dar mașinile erau acționate de bărbați în toată firea. Bărbați musculoși, aspri, unii dintre ei cu o ușoară peliculă de transpirație pe piepturile goale.

Unul dintre ei ridică privirea și îi făcu un semn din cap.

– Doamnă. Se uită apoi la Grady. S-a stricat iarăși aerul condiționat.

– Evident.

Grady se întoarce să îi zâmbească, iar Willa își dădu seama că rămăsese cu gura căscată. O închise, în continuare prea uluită ca să vorbească.

– Când am făcut gluma despre muzică în loc de tricotate...

– Da, rânji el. La asta mă refeream. Bine ai venit în cel mai mare cerc de cusut de pe Coasta de Vest!

– Ce Dumnezeu?

– Dacă vrei să fii un pompier parașutist bun, trebuie să te pricepi la cusut, zise el.

Bobby McKillop e maestru-șef, iar Peter Jensen e maestru junior.

Un tip cu brațele cât trunchiurile de copac îi salută și se întoarce la cusut. Willa privi uluită în continuare.

– Astea sunt parașute?

– Parașute, hamuri, centuri, costume de parașutiști – tot ce vrei, zise Grady. Știi că am zis că suntem toți obsedați de control?

– Da, dar nu mi-am dat seama că la asta te refereai.

Grady rânji și își trecu degetele peste materialul care atârna din tavan.

– Viețile noastre depind de asta, așa că ne asigurăm că fiecare cusătură e perfectă.

– Nu aveam habar.

– Cei mai mulți oameni nu au habar, zise el. Sunt sigur că există lucruri în viața ta care se petrec în spatele scenei și despre care n-am habar.

– Da, zise Willa și aprobă din cap, amintindu-și că vorbea despre muncă. Nu despre viața ei personală, unde, de fapt, pândeau cele mai mari necunoscute.

Ăsta e ultimul lucru din lume pe care mi l-aș fi imaginat când ai spus că ești pompier parașutist.

– Suntem plini de surprize, zâmbi Grady și o luă de mână. Haide, o să-ți arăt unde ținem echipamentul!

El o conduse în altă încăpere, plină cu rafturi înalte ticsite de cutii. Sute poate mii de cutii.

– Astea sunt pachetele pe care le luăm cu noi.

Ea se întoarse și-l văzu ridicând o cutie de pe jos.

– Mai întâi sărim noi, apoi astea sunt aruncate după noi cu parașute pentru echipament, îi explică el. Ne luăm echipamentul la locul intervenției.

– Ce e în ele?

– Țsta e pentru două persoane, zise el. E de ajuns să țină doi pompieri în viață

timp de două sau trei zile. Sunt unelte, mâncare, apă, echipament de cățărare, chestii din astea. Și trebuie să putem parcurge cam 20 de kilometri pentru că

doar așa putem ajunge la un drum. La punctul de contact.

– Cine vine să vă ia? Întrebă ea. Un avion sau...

– De regulă voluntari, zise el. Șoferi care sunt chemați din cel mai apropiat oraș, indiferent unde se întâmplă să fie, și trebuie să mergem pe jos până la ei.

Willa încercă să ridice pachetul.

– Uau!

Era foarte greu. Abia reușea să-l urnească de la pământ. Nu era de mirare că

umerii lui Grady erau așa de puternici.

– Țsta are cam 60 de kilograme, zise el. Există unul mai greu cu o drujbă.

– O drujbă?

– Ca să îndepărtezi tufișurile. La pompierii parașutiști contează întotdeauna prima intervenție. Ideea e să încerci să stingi incendiul

cât e încă foarte mic.

Willa clătină din cap, uluită de cât de multe aspecte avea această slujbă. Ea habar nu avusese.

– Deci cum funcționează, mai exact? Întrebă ea. Primești un telefon că e un incendiu undeva și apoi pleci?

– Sau un fum, zise el. Uneori nu e nici măcar asta. Câteodată primim un telefon că a fost o furtună cu fulgere în Nevada sau Montana ori ceva de genul ăsta și e treaba noastră să zburăm acolo și să vedem dacă a lovit undeva.

– Cum ar fi fumul care se ridică din pădure, genul ăsta de lucruri?

– Da, zise el. Vestitorul flăcărilor, mai degrabă un înghițitor mare și furios.

– Înghițitor?

– Înghițitor, așa numim incendiile violente, zise el. Noi le căutăm pe cele mici.

Acolo unde fumează ușor în zone îndepărtate și unde încercăm să împiedicăm incendiile mari.

Nu era de mirare că Grady făcea grimase când se menționau furtuni.

– De regulă sunt provocate de fulgere?

– Asta e de obicei, dar vedem și incendii provocate de om.

– Uau, Smokey, zise ea și-l bătu pe abdomen, adăstând un pic mai mult decât era

necesar în timp ce îi zâmbea ușor! Ești grozav.

El rânji, afișând acel rânjel șugubăț și delicios care îi provoca fiori pe brațe. Și în alte părți.

– Vrei să vezi cât de iute pot să mă îmbrac?

Willa râse.

– Aici ar trebui să spun că sunt mai interesată să văd cât de repede te dezbraci?

Grady îi zâmbi.

– Depinde ce te-ar impresiona mai mult.

Electricitatea scăpără între ei precum propria lor furtună cu fulgere cu risc mult mai mare de pagube colaterale. Willa făcu un pas în spate.

– Am înțeles că trebuie să te echipezi rapid când ești chemat.

Grady îi privi chipul, simțind o schimbare.

– Da. Haide, o să îți arăt rafturile de viteză!

El o conduse într-o cameră unde erau șiruri după șiruri de cârlige pentru echipamente.

– Avem nevoie să ne echipăm în două minute sau mai puțin, zise el. Protecții pentru genunchi, gleznieri, curele pentru picioare, tot ce trebuie.

Ea pipăi marginea unei mâneci, mirându-se de greutatea lor.

– Pentru că pachetele nu sunt suficient de grele?

El râse și ridică din umeri în timp ce ținea echipamentul de un cârlig.

Era totul parte din strategie, ghici ea.

– E Kevlar, zise el. Protecție împotriva ramurilor copacilor. E unul dintre riscurile cele mai mari acolo.

Willa încercă să-și imagineze. Grady sărind din avion. Grady cu chestiile alea cu țepi în picioare în timp ce cobora dintr-un copac. Grady într-o pădure în flăcări cu o drujbă, asigurându-se că focul nu se răspândește.

Ea nu era sigură că așa funcționa în viața reală, dar imaginea din capul ei era destul de înspăimântătoare.

– Ai spus că și tatăl tău a fost parașutist?

– Da, dar s-a retras. Ceva întunecat trecu pe fața lui Grady. Probabil a rămas un pic cam mult. A fost iadul pentru corpul lui în acei ultimi ani, dar chiar nu avea un plan de rezervă.

Willa aprobă din cap, amintindu-și de comentariile lui Grady că avea nevoie de un plan de rezervă pentru el.

– Sună foarte dur.

– E parte din viață, ridică el din umeri.

– Deci care sunt ideile tale? Ca să poți să te retragi mai repede decât tatăl tău.

Sunt joburi care te interesează? Chipul lui Grady se înăspri, dar el continuă să

zâmbească. Era o expresie foarte stranie.

– Poate că mă fac stripper. El își trecu o mână peste frunte, ceea ce părea ca un gest nervos. Tipii aceia de la Boyton păreau să aibă mare succes în seara aia.

Willa îi studie chipul.

– Nu-ți place să te îngrijorezi pentru viitor.

El ridică din umeri.

– Ai dreptate, striptease-ul nu e bun. Poate că mă fac astronaut?

Mesajul fu recepționat. Subiectul era tabu.

– Foarte bine, zise Willa și își dresă glasul. Deci frații tăi – ai zis că sunt doi –

sunt și ei parașutiști?

– Da, iar unul e pompier de elită.

Întregul lui corp păru să se relaxeze. Pompierii de elită sunt cei de la sol.

– Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru de tine.

– Suntem foarte uniți, zise el. Toată familia. Dar mai ales cei care se luptă cu focul. Suntem foarte apropiați.

– Mi-ar plăcea să-i cunosc.

El îi aruncă o privire stranie, iar ea își dădu seama ce spusese. Da. Regula celor două întâlniri însemna că ea nu avea foarte multe ocazii pentru a-i cunoaște familia.

– Sunt sigură că sunt pompieri foarte buni, zise ea. Poate că o să ne vedem pe aici.

Jenant. Foarte jenant, dar Grady nu reacționează.

– Jake e plecat la un incendiu în California, zise el. Iar Paul are liber în următoarele câteva zile.

Avea o intensitate în privire care o făcu pe Willa să facă un pas în spate. Ce făcea ea acolo? Nu intenționase să-l facă să se simtă ca și cum ar fi început o relație și în mod categoric nu era o întâlnire. Deci ce era?

Ea făcu din nou un pas în spate și afișă un zâmbet.

– Ar trebui să mergem să luăm prânzul, nu crezi?

Grady aprobă din cap.

– Desigur.

Se dezbracă de costum și îi oferi brațul.

– Mulțumesc că ai adus mâncarea.

Merseră pe coridor în liniște în timp ce Willa se uita la ceas. Era plecată doar de 45 de minute, dar deja i se părea că trecuseră secole de când plecase. Trebuia să

se scuze și să plece în curând.

– Nu e cine știe ce, zise Willa în timp ce despacheta lucrurile din răcitor.

Sendvișuri rulate cu curcan și avocado. Și mai am niște felii de mere.

– Arată minunat.

Grady apucă un biscuit cu ciocolată și mușcă din el.

– Viața e scurtă. Mai întâi mănâncă desertul!

Willa se luptă cu dorința de a se strâmba.

– Tata obișnuia să spună asta, zise ea. Încă o face.

– Cred că mi-ar plăcea de tatăl tău.

Ea nu spuse nimic și se concentră asupra despachetatului mâncării.
Dar simțea cum i se încordau umerii.

– E suficient aici dacă vrei să împarți cu alții, zise ea. Am făcut niște sendvișuri în plus pentru...

Brusc, porni un sunet ascuțit.

Sirena era mai puternică decât orice auzise Willa vreodată, umplându-i timpanele și ridicându-i părul de pe brațe.

Se uită la Grady, care-și îndesa un sendviș în gură cât de repede putea.

– Trebuie să fug, zise el cu gura plină.

Se auzi bubuit de cizme pe coridor în spatele lui, iar Willa prinse frânturi de cuvinte.

– Northern Idaho!

– Lovituri de fulgere!

– Grăbește-te, idiotule!

Grady căută iute prin răcitor, apucă biscuiți, felii de măr și chiar un sendviș în plus într-o punguță. Termină de înghițit și puse mâncarea sub braț.

– O să fiu aranjat pe drum dacă pot să bag astea în costumul de parașutist.

– Ai grijă!

El zâmbi și o trase în brațe.

– Întotdeauna am grijă.

Sărutul fu rapid, dar Willa simți cum i se strâng degetele de la picioare și restul corpului ei țipă după mai mult.

Dar Grady se dădea deja înapoi.

– O să sun dacă pot! strigă el, alergând pe coridor. Sau îți dau mesaj.

Willa puse o mână pe răcitor și-l privi pe Grady cum începea să se pregătească.

– Noroc! strigă ea. Să ai grijă!

În depărtare auzi bărbați strigând. Undeva afară, un motor de avion se trezi la viață.

– Pot să te conduc.

Willa se întoarce și îl văzu pe Ryan ieșind din camera cu provizii.

– Tu nu te duci?

– Nu, răspunse el. Nu sunt pe listă până mâine.

Ea începu să împacheteze lucrurile, surprinsă să descopere că mâinile îi erau nesigure.

– Vrei un sendviș?

– Da, mulțumesc, zise el și se luminează la față.

El îl desfăcu și începu să-l mănânce în timp ce Willa termina de împachetat.

– E o viață destul de nebunească, nu-i așa? zise ea, făcând conversație într-o doară.

Ryan aprobă din cap cu gura plină de curcan și de avocado.

– E destul de greu pentru relații.

– Oh, noi nu suntem într-o relație! zise ea. Eu și Grady suntem doar...

Ce naiba erau? Ea nu avea un răspuns, dar Ryan nu așteptă unul.

– E foarte greu mai ales în mijlocul verii, zise el. Nu se știe nici măcar dacă

reușim să ne vedem un pic. Cele mai multe fete pe care le-am cunoscut s-au plictisit după un sezon.

Willa digera informația și făcu tot ce putu ca să arate ca și cum nu i-ar fi păsat.

– Mi se pare un aranjament OK pentru mine, zise ea. Eu nu am timp pentru un tip care e tot timpul prezent și care să-mi distragă atenția de la muncă.

– N-o să ai grija asta cu un pompier parașutist, zise el și se întinse după un biscuit. Nu suntem mai deloc prin preajmă. Nici măcar când ai vrea să fim.

– E bine.

Sau nu era?

Ba da, sigur că era. Asta era exact ce își dorea Willa. O întâlnire sau două de distracție, niște schimburi de replici amuzante, sex de calitate – de fapt, sex grozav – și fără legături prea strânse. Pentru asta fusese ea construită. Exact genul de relație de care avea nevoie.

– Nu e o relație, repetă atât pentru ea, cât și pentru el.

– Cum spui tu.

Ryan rânji în timp ce-și îndesa restul sendvișului în gură, în mod evident fără să

creadă o iotă.

capitolul 7

Grady ieși târșâindu-și picioarele din pădure și-și sprijini toporișca de un copac.

Își dădu gulerul de la costum de pe față, iar când se uită peste umăr îl văzu pe Tony punându-și drujba pe o buturugă.

– Cred că am șuncă la cutie în seara asta, zise Grady. Tu?

Tony bău îndelung din plosca lui cu apă și se șterse la gură cu dosul palmei, lăsând o dâră de funingine pe față. Arăta așa cum se simțea Grady – murdar, epuizat, dar satisfăcut de o treabă bine făcută.

– Am văzut niște afine în jos spre pârau, zise Tony. Ți amintești de șunca cu dulceață de afine pe care a făcut-o Jones?

Bobby McKillan ieși clătinându-se din pădure în spatele lui Tony, care șchiopăta un pic cu piciorul stâng. Avusese parte de o aterizare mai grea când sosiseră cu două zile în urmă – se rostogolise la aterizare și se lovise de un bolovan pe care nu-l văzuse nimeni. Costumul îl protejase de ce fusese mai rău, dar Grady bănuia că tipul avea niște vânătăi zdravene.

– Mor de foame, mârâi el, turnându-și o ploscă întreagă de apă în cap.

Cine e la rând cu gătitul?

– Abrams, zise Tony în timp ce băiatul tânăr transferat din Montana li se alătură

și își lăsa combinezonul la marginea taberei.

– Ce e?

Ethan Abrams își desfăcu costumul și se așeză pe un bolovan ca să-și dea cizmele jos.

– Sunt de serviciu la bucătărie, da?

– Da.

Grady căută în bagaj și scoase o oală veche și deformată.

Restul bărbaților scoaseră celelalte ustensile – o spatulă, o jumătate de pachet de biscuiți sărați, un pachet cu Gatorade sub formă de praf, care să fie amestecat cu apă.

Cu pregătirile pentru masă începute, Grady se apucă să se spele cât de bine putea cu apă din pâ râul din apropiere ca să dea jos cenușa și mizeria de pe mâini.

Petrecuseră 48 de ore îndepărtând arbori și tufăriș de pe sol, ca să lase focul fără

sursă de alimentare.

Era un incendiu mic, nici măcar de un acru, așa că reușiseră să-l controleze fără

prea mare agitație. Nu erau vânturi puternice sau stânci periculoase și nici urși grizzly feroși care să fugă din calea incendiului. Trebuiau să termine treaba de dimineață, dar deocamdată puteau să se odihnească.

– Cine are combustibil? întrebă Ethan în timp ce umbla la micul aragaz cu un singur ochi.

– Aici!

Tony îi aruncă o canistră în timp ce toată lumea scoase farfuriile mici din tablă.

Stomacul lui Grady chiorăi în timp ce începea să dea jos straturile de haine.

Ridică privirea spre cer, admirând dărele roz și roșii de pe cer din jurul norilor care se agățau de marginea soarelui. Lumina dispărea rapid, dar oferea un adevărat spectacol. Incendiile de pădure făceau multe pagube, dar ofereau niște apusuri senzaționale.

– Toată lumea să își verifice sacii de dormit de șerpi, strigă Bobby obosit în timp ce și-l scutura pe al lui și îl întindea pe jos.

– Buchanan a lucrat la incendiul din Tusk lângă Whitefish săptămâna trecută. A zis că a găsit un pui de șarpe cu clopoței făcut ghem înăuntru.

– La naiba! bombăni Grady scuturându-l pe al lui înainte să revendice un loc neted mai departe de ceilalți.

Nu că nu i-ar fi plăcut să stea lângă colegii lui, dar copilăria cu nouă frați, toți împărțind camerele, îl făcuse să-și dorească să doarmă singur.

Cu excepția acelei seri cu Willa. Atunci se petrecuse o schimbare.

În minte îi apărură o imagine cu ea cuibărită goală lângă el, părul ei castaniu-auriu gâdilându-i nasul. Se simțea așa de moale și de caldă în brațele lui!

– Cred că o să dorm buștean.

Tony se prăbuși pe sacul lui de dormit de partea cealaltă a taberei cu cizmele încă în picioare.

Grady ridică privirea și-l văzu pe colegul lui verificându-și telefonul.

– Ai semnal? întrebă Grady.

Părea o întrebare mai puțin indiscretă decât „Ai vești de la Kayla?“, deși se întreba asta. El nu avea obiceiul de a-și chestiona amicii cu privire la viața lor privată, dar afirmația Willei că prietena ei îl plăcea foarte mult pe Tony îl făcuse curios.

– Două linii, zise Tony. Prima dată de când am ajuns aici.

Bobby se prăbuși pe sacul lui de dormit și își scoase telefonul.

– O să fie de ajuns.

Toată lumea se izolă o clipă, verificând e-mailuri, știri, trimițând obligatoriile mesaje „Sunt OK“ către familii. Grady își scoase și iPhone-ul din buzunar și se uită pe ecran.

Nimic.

În fine, un mesaj de la mama lui. El îi trimise un mesaj scurt, dându-i de veste că

era bine și că incendiul fusese rezolvat. Dacă tot se apucase, trimise o scurtă

informare și comandantului bazei, deși trimiseseră deja detaliile prin radio. Dar nu strica să fie prevăzător.

Era pe cale să bage telefonul în buzunar, când pe ecran apăru un mesaj.

Willa: „Am văzut o știre cu pompieri de elită răniți în WA. Sper că ești bine“.

Grady se holbă multă vreme la fiecare cuvânt, de parcă ar fi savurat cele mai bune bucățele de friptură la finalul unei mese. Ea se gândise la el. Ideea îl încânta mai mult decât ar fi trebuit. Ar fi fost prea dornic dacă i-ar fi răspuns imediat?

„Nu fi idiot! E îngrijorată pentru tine.“

Degetele lui lăsară dăre negre pe ecran în timp ce scria un răspuns rapid.

Grady: „E totul în regulă aici. Sunt la un incendiu mic în ID. Am ieșit repede.

Mergem spre MT mâine“.

Asta părea întotdeauna o nebunie pentru oricine care nu făcea munca asta. Că

puteai să te trezești într-un stat, să zbori și să sari dintr-un avion în altul, să mergi pe jos în al treilea stat, unde erai luat și dus la baza aeriană de acolo, apoi să

repeți totul și să sari din avion în cu totul alt stat. Nu avea idee unde urma să

doarmă a doua zi sau dacă avea să doarmă.

– Poftim!

Grady ridică privirea și-l văzu pe Ethan cum îi întindea o farfurie cu șuncă și...

Nu era în totalitate sigur ce era. Dar era caldă și arăta în mare parte comestibilă, așa că zise mulțumesc și începu să-și îndese mâncare în gură.

– E grozav, zise el cu gura plină. Bună treabă!

– Ar trebui să te facem în fiecare seară bucătarul taberei! strigă Tony.

– La naiba, nu spune asta! bombăni Bobby din partea cealaltă a taberei. O să

înceapă să scuipe în ea și mai știu eu ce.

În timp ce toți ceilalți schimbau replici amuzante pe seama cinei, telefonul lui Grady bâzâi pe pământ lângă el. Îl ridică și simți cum îl cuprinde un val de fierbințeală când văzu numele ei pe ecran.

Willa: „Mă bucur că ești bine. Aștept cu nerăbdare întâlnirea numărul doi“.

Grady zâmbi, dar apoi se opri. A doua întâlnire ar fi fost drăguță. A doua zi nu ar

mai fi fost la fel de drăguț. Însemna sfârșitul timpului petrecut cu Willa, ceva de care nu se bucura deloc. Se gândi la asta în timp ce mesteca și apoi scrisese un răspuns.

Grady: „O excursie e considerată întâlnire?“

El băgă și ultimele resturi de mâncare în gură și se ridică să adune farfuriile, dar Tony i-o înșfăcă pe a lui și se duse spre pârau.

– Tu le-ai spălat aseară, zise el. Dar la micul dejun e rândul tău.

– S-a făcut.

Grady se așează la loc și își scoase cizmele. Soarele aproape că apusese, așa că

putea foarte bine să se bage în sacul de dormit. Noaptea se lăsa repede în pădure și el era suficient de epuizat ca să adoarmă din secunda în care pune capul pe pernă. Pe pământ. Orice ar fi fost.

Dar în secunda în care îi zbârnâi telefonul se simți din nou treaz.

Willa: „Crima nu e foarte atrăgătoare“.

Poftim? Grady se uită la ecran și caută ultimul mesaj.

Grady: „Execuția e considerată întâlnire?“

La naiba! Afurisitul autocorector! Sau poate că ar fi trebuit să dea vina pe degetele negre care-l făceau uneori să scrie cuvintele aiurea. Probabil trebuia să

lămurească lucrurile.

Grady: „Scuze, telefonul e idiot. EXCURSIA e considerată o întâlnire?“

El se băgă în sacul de dormit în timp ce Tony se întorcea în tabără și începea să

împacheteze echipamentul pentru gătit. Ceilalți se băgaseră deja în sacii de dormit în timp ce stelele începeau să facă găuri în catifeaua neagră a cerului, una câte una. Un crai nou perfect stătea agățat în colțul vederii sale periferice, așa că

Grady se întinse pe spate ca să le admire.

Telefonul îi vibră din nou, iar el îl ridică să citească mesajul primit.

Willa: „Excursie? Pentru că nu ai parte de destulă mișcare cărând echipament de o mie de kile prin pădure?“

El zâmbi și îi răspunse, întrebându-se dacă și ea era în pat. Dormea oare goală?

Așa făcuse cu el, dar poate că nu obișnuia. Poate că fusese doar o chestie convenabilă, având în vedere că se treziseră de mai multe ori în cursul nopții să

se atingă, să se mângâie și...

Grady: „Excursie cărând un pachet greu în spinare = nu e relaxant. Excursie pe marginea râului cu femeie frumoasă = foarte relaxant“.

Punctele de răspuns începură să se miște imediat, făcându-l pe Grady să se încordeze, așteptând.

Willa: „Voi fi în căutare de femei frumoase“. Apoi adăugă un emoticon

care făcea cu ochiul.

Willa: „De asemenea, nu. Excursia nu e o întâlnire“.

Urmă o pauză de parcă ar fi încercat să-și dea seama de ce. Grady se întreba și el același lucru.

Willa: „Să faci mișcare NU e romantic“.

Asta era în regulă din punctul lui de vedere. Un pic cam ciudat, dar în regulă.

Grady zâmbi în timp ce recitea mesajele. Schimbul de replici era drăguț. Nu la fel cu a vorbi cu ea în persoană, cuibăriți pe canapeaua ei, cu căldura Willei lipite de corpul lui. Dar putea să se obișnuiască cu asta.

Grady: „Cum a fost săptămâna ta?“

Willa: „Plină de muncă. Dramă cu tata. Cele obișnuite“.

Asta era interesant. Ea rareori vorbea de tatăl ei. Se gândi mult cum să răspundă, nevrând să o îndepărteze.

Grady: „Tatăl tău e OK?“

Willa: „E bine. La muncă e mult de lucru, cu propuneri de afaceri. Încerc să

obțin contracte cu Tranquility Villa și TechTel. Două firme pe care le vreau

foarte-foarte tare“.

De două ori foarte? Părea foarte personal. Grady reținu asta, întrebându-se dacă

ar fi trebuit să insiste. I-ar fi plăcut să știe mai multe, să înțeleagă de ce era așa de îndârjită în privința muncii.

Grady: „Țin pumnii să îți iasă“.

Willa: „Mulțumesc, la fel“.

Grady se uită iarăși la cuvinte, întrebându-se ce putea adăuga și dacă exista o cale prin care să o ajute să se elibereze de stres.

Grady: „Masaj. E bun pentru relaxare. Hei, întâlnire la spa! E întâlnire adevărată

sau nu?“

Adevărul era că el nu avusese niciodată parte de un masaj profesional. O veche prietenă obișnuia să îl bată la cap tot timpul să meargă la ședințe de masaj pentru cupluri. La momentul respectiv i se păruse stupid, dar acum cumva i se părea mai atrăgător cu Willa întinsă pe masă și spatele ei gol, continuând spre șoldurile zvelte și sânii care se zăreau din lateral, abia așteptându-i mâinile ca să...

Willa: „Depinde. Tu faci masajul sau vorbim de o zi la spa?“

Grady: „Orice nu se califică drept întâlnire“.

El și-o imaginea răzând și se simți bine, știind că era răspunzător pentru acel râs imaginar. Se întoarse pe o parte, așteptând un răspuns și întrebându-se dacă îl vedeau colegii scriind mesaje ca un puști îndrăgostit.

Willa: „Vorbim când te întorci, dacă tot mai simt nevoia să mă relaxez“.

Hm... Evazivă. Sau poate că nu. Willa nu era genul care să se joace sau poate că

asta era tot. Fie voia, fie nu voia să primească un masaj. Ea avea să îi dea sau nu încă o întâlnire.

Ăsta nu era felul în care se desfășurau de regulă întâlnirile pentru Grady. De câte ori nu se răsturnaseră regulile, de câte ori femeile din viața lui nu îl bătuseră la cap pentru mai mult timp, mai multă atenție, mai multe întâlniri? Cum devenise el cel care își dorea o femeie care părea că putea să-l vrea sau să nu-l vrea oricând?

Grady: „Știi și altceva ce e bun la relaxare“.

În secunda în care trimise mesajul, regretă. Oare suna deocheat? Nu voise să

spună asta, așa că se grăbi să trimită o precizare.

Grady: „Meditație. Sora mea spune că i-a schimbat viața“.

Iată, așa era bine! Doar o sugestie prietenoasă, ceva ce putea să o ajute să se simtă mai bine. La urma urmei, despre asta era vorba. El

voia ca Willa să fie relaxată și fericită și...

Willa: „Ăă...”

Grady se încruntă la telefon, încercând să înțeleagă răspunsul ei. Reciti mesajul trimis și aproape că făcu pe el: „Masturbare. Sora mea zice că i-a schimbat viața”.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba! Afurisitul autocorector! Sau degete murdare, ce-o fi fost. El se grăbi să răspundă.

Grady: „Autocorectorul, scuze! Meditație. Se zice că e foarte relaxantă”.

O pauză lungă, apoi un răspuns.

Willa: „Te asigur că nu e”.

Poftim? El citi iar mesajul, îngrozit să vadă ce scrisese telefonul său de data asta:

„Autocorectorul, scuze! Menstruație. Se zice că e foarte relaxantă”.

La naiba! Degetele lui zburară pe ecran, corectând ultima bâlbă.

Grady: „Fir-ar să fie! M-e-d-i-t-a-ț-i-e. Sora mea e fan”.

El citi mesajul de trei ori și îl corectă înainte să îl trimită.

Willa răspunse cu un șir de emoticoane care zâmbeau.

Willa: „Prima sugestie mi-a plăcut mai mult”.

Oh! El dădu în sus să vadă dacă își amintea bine ce sugerase. Da, sugestia lui accidentală de autosatisfacere era prima pe listă. Se uită în jur la colegii lui de echipă. Nimeni nu se mișca, dar nu avea de gând să fie ciudatul care să stea întins acolo și să-și mângâie salamul în timp ce trimitea mesaje unei femei frumoase.

El își dori să o poată suna, dar sexul telefonic la marginea unui incendiu de pădure părea greșit din mai multe puncte de vedere.

Apărură mici puncte pe ecran, semn că ea scria ceva, iar Grady se întrebă dacă îi luase prea mult timp ca să-i răspundă. Dacă o făcuse să se jeneze cu întârzierea lui.

Răspunsul ei apăru pe ecran și el miji ochii ca să înțeleagă. Nu erau

cuvinte.

Doar... emoticoane?

Un avocado.

Și o vânătă.

Ce naiba...

Oh!

Foarte bine, el nu era un expert în ilustrații erotice, dar două legume una lângă

cealaltă erau în mod clar menite să fie sexy. Vânăta era falică în vreme ce avocado era... În fine, era echivalentul feminin. Asta voia să spună?

Grady caută pe ecran imaginile potrivite. O balenă, un tigr, un aligator... Iată!

Găsi cămila și o selectă, apoi apăsă pe butonul de trimitere.

Fu nevoie de câteva secunde, dar în răspunsul ei apăr un emoticon care zâmbea.

Willa: „Doar o singură cocoașă?”

Ha! Ea pricepuse, deși el știuse că era destul de departe sugestia.

El caută iar prin afurisitele emoticoane, găsind cămila cu două cocoașe chiar dedesubt. O trimise o dată, apoi încă o dată. Și încă o dată.

Willa: „Asta înseamnă foarte mult legănat. Ești sigur că ești în stare?”

– N-ai idee, murmură el pentru sine.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îi trimise un emoticon cu un duș.

Willa: „Trebuie să mă răcoresc acum”.

El râse, sperând că toți ceilalți nu erau treji și nu îl priveau. Nu avea să reușească

în veci să scape de tachinări. Caută pe ecran printre imagini și găsi

una cu o pereche de mâini cu palmele întinse. Putea să fie considerată o dezmiardare scurtă a sânilor?

Mai trecură câteva secunde. Willa răspunse cu un emoticon piersică. Posterior?

Trebuia să fie. Grady își înăbuși un hohot de râs. Trecuse atât de mult timp de când zâmbise ultima oară așa de mult cu o femeie! O femeie aflată la sute de kilometri distanță. Părea o nebunie că ea reușea să-l stârneasă așa de la distanță

doar cu niște imagini.

Dar iată că se întâmpla. Era înnebunit după ea, iar acest chat plin de flirturi îl înnebunea și mai mult.

El căuta o imagine cu care să poată flirta când ea îi scrisese din nou.

Willa: „Ar trebui să mă culc acum. A fost distractiv“.

Da, așa fusese. Mult mai distractiv decât era obișnuit Grady. El se întinse pe spate, dorindu-și să poată continua așa toată noaptea. Dorindu-și ca ea să fie acolo, chiar atunci, inspirând aerul nopții atins de fum și să numere stelele de deasupra lor.

El ar fi tras-o la pieptul lui, inspirând parfumul părului ei și punându-i întrebări despre viața ei. El i-ar fi povestit despre incendiile la care lucra, iar ea i-ar fi vorbit despre tatăl ei și ar fi adormit unul în brațele celuilalt sub cerul nopții.

Grady: „Mi-e dor de tine“.

El se holbă mult timp la cuvinte și apoi le șterse. Nu avea rost să o sperie.

Grady: „Sunt nebun după tine“.

El puse și un emoticon cu o față nebună, ca să facă mesajul mai amuzant, dar chiar și așa părea prea direct, așa că șterse cuvintele netrimise și încercă din nou.

Grady: „Abia aștept să te văd din nou pentru...“

Termină cu două pahare de vin și o farfurie cu mâncare, gândindu-se că era o ilustrație destul de banală a unei întâlniri. Și el voia o întâlnire cu ea, asta era adevărat. Dar voia mai mult decât una. Mai mult decât două, sau trei, sau...

Willa: „Noapte bună, Grady“.

Grady: „Noapte bună“.

Sau mai mult decât voia ea de la el, asta era clar.

Își puse telefonul jos și se culcă, hotărât să nu lase asta să îl deprime.

capitolul 8

Willa trase rochia albastră peste cap, agățând eticheta în părul prins în coadă în timp ce o dădea jos.

– Au!

– Hai, lasă-mă pe mine, zise Aislin și eliberă cu blândețe mătasea azurie din părul încurcat al Willei și o agăță în cuierul cabinei de probă.

– Roșul e oricum mai degrabă culoarea ta.

Kayla apăru cu o rochie scurtă și roșie pe braț.

Se uită la Willa stând acolo în lenjeria ei albă din bumbac și țâțâi dezaprobat.

– Spune-mi că ai lenjerie mai sexy de atât!

– Am lenjerie mai sexy care să meargă cu asta, răspunse Willa pe un ton de papagal ascultător, întinzându-se după rochia roșie. Fetelor, e vorba de un prânz cu un copil de cinci ani. De ce ne agităm atât?

– E un prânz cu Grady și cu un copil de cinci ani, insistă Kayla, smulgând rochia înapoi așa de repede încât Willa aproape că veni grămadă. Și ți s-a spus să arăți ca o prințesă, așa că o să fii cea mai a naibii prințesă sexy care a pășit vreodată

pe pământ.

Willa oftă.

– Mă gândeam că ar trebui să estompăm puțin latura sexy și înjurăturile. Nici măcar nu l-am cunoscut pe acest copil de cinci ani.

Aislin ridică dintr-o sprânceană în timp ce se uita la colecția pe care o adunaseră

în cabina de probă.

– Să înjuri și să te îmbraci ca o târfă ar fi în regulă dacă nu l-ai cunoaște pe copil?

Kayla răspunse înainte ca Willa să poată deschide gura:

– Ea nu se îmbracă precum o târfă. O să arate ca o prințesă frumoasă și magică.

Aislin rânji.

– O prințesă magică, frumoasă și care o să-i cutremure lumea lui Grady.

– Voi vă gândiți prea mult la asta.

Willa alege o rochie roz din cuier și îi studie decolteul. Mult prea sexy. O puse la loc și continuă să caute.

– Vorbim despre un copil la un ceai cu o prințesă, nu despre participarea la o nuntă regală.

„Și nu e o întâlnire“, își aminti ea, studiind o rochie galbenă, vaporeasă.

Nu avea cum să fie o întâlnire cu un copil pe post de însoțitor. Unul dintre colegii lui Grady fusese rănit în acțiune și refuzase RMN-ul pe care îl ceruse doctorul lui pentru că era în același timp cu petrecerea cu prințese care se ținea anual la ceainăria locală. Tatăl care își creștea copilul singur îi povestise toată

vara fetei lui despre asta și nu suporta să o dezamăgească.

– A fost foarte drăguț din partea lui Grady să se ofere să ducă fetița la ceaiul ăla, zise Aislin. Foarte cavaleresc.

Kayla aprobă din cap și îi întinse Willei rochia roșie.

– Pe fetiță o cheamă Annabelle. Cât de drăguț! Tony zice că familia lui Grady are grijă de ea tot timpul. Cred că sunt foarte apropiați.

– Avantajele unei familii mari, zise Willa, căutând fermoarul. E ușor să apropii încă un copil când ai un milion de frați, de surori și nepoți.

– Dar tot e un gest drăguț, zise Aislin și luă rochia din mâna Willei și trase de fermoar în jos, întinzându-i-o din nou. Deși e o întâlnire

stranie, având în vedere că nu v-ați văzut de două săptămâni.

– Nu e o întâlnire.

Willa își trase rochia peste cap, recunoscătoare că materialul îi ascundea fața în timp ce se gândea la o altă minciună mică.

– Îmi place când e Grady plecat. Mă ajută să mă concentrez la muncă.

Ea își scoase capul din rochie și își văzu prietenele schimbând o privire.

– Te împiedică să devii prea serioasă în privința lui, zise Kayla. Să admiți că îți place tipul.

– Eu cred că e grozav, zise Aislin. Nu ești pregătită ca lucrurile să se termine așa de repede cu el. Asta înseamnă progres.

Willa nu era sigură în privința asta, dar nu avea rost să se certe. Era mai bine să

schimbe subiectul.

– Cum merg lucrurile cu Tony? o întrebă pe Kayla.

– Grozav, zise Kayla radios, dând astfel de înțeles că era mai mult decât grozav.

Aislin se întinse să o ajute pe Willa cu fermoarul.

– Voi ați devenit foarte serioși?

Kayla ridică din umeri și o ajută pe Willa să-și ridice părul de pe fermoar.

– E prea devreme ca să-mi dau seama. Însă e clar că el îl consideră pe Grady minunat. Deștept, responsabil, priceput și...

– Ești sigură că Tony nu e îndrăgostit de Grady?

Aislin netezi o cută de pe rochia Willei.

Zâmbetul Kaylei se transformă într-unul de pisică.

– Foarte sigură, zise ea, iar această afirmație îi spuse Willei tot ce avea nevoie să

știe despre felul în care își petreceau timpul prietena ei și prietenul lui Grady.

– Sunt frați de luptă, zise Kayla și îndreptă tivul Willei. Se respectă reciproc ca pompieri parașutiști, dar e mai mult de atât. Au încredere oarbă unul în altul.

– Hm, făcu Aislin părând gânditoare. Iar tu consideri un semn bun că poți avea încredere în el când vine vorba de inima Willei?

Willa își dădu ochii peste cap și se întoarse spre oglindă.

– Hei? Am și eu un cuvânt de spus aici, să știți!

– Noi suntem ursitoarele tale, rânji Aislin în oglindă. În afară de faptul că te facem să arăți drăguț pentru întâlnire.

– Nu e o întâlnire, insistă Kayla.

– Da, o să arăți drăguț pentru non-întâlnirea asta.

Aislin luă rochia albastră din cuierul de pe ușă, o studie o clipă, punând-o apoi la loc.

– Dar suntem aici să îți spunem că ai cunoscut un tip care merită mai mult decât tratamentul obișnuit.

Willa renunță și se studie în oglindă. Da, prietenele ei aveau dreptate în privința rochiei roșii. Era în mod clar culoarea ei, iar rochia i se potrivea perfect. Ea căută

sub braț și apucă eticheta, albindu-se la față când se uită la ea.

– E redusă cu 50%, zise Kayla și-i dădu mâna la o parte. În plus, e un cadou foarte timpuriu pentru ziua ta de naștere.

– Ziua mea e abia peste câteva luni.

– E un cadou foarte timpuriu, zise Aislin. Pentru jumătatea zilei tale de naștere.

Willa oftă. Era probabil important dacă prietenele ei erau așa de hotărâte să-i acorde lui Grady o șansă.

Nu fuseseră așa de încântate când venise vorba de întâlnirile ei de... Ei bine, niciodată.

Un bâzâit de sub un teanc de haine o făcu pe Willa să caute printre mătase și

bumbac ca să-și găsească telefonul. Pe ecran apăru numărul tatălui ei. Willa își închise ochii. Ea apăsă butonul ca să ignore apelul și puse telefonul la loc pe banchetă.

Telefonul sună din nou aproape imediat.

– E totul în regulă cu tatăl tău?

Aislin afișă o expresie plină de îngrijorare, dar Willa nu îi dădu importanță.

– E bine, zise ea un pic prea repede. Doar că are niște probleme cu serviciul.

Kayla se încruntă.

– Are serviciu?

– Asta e problema, zise Willa. Că nu are serviciu.

Prietenele ei schimbă o privire pe care Willa nu reuși să o deslușească.

– Doar nu îi dai în continuare bani, nu-i așa? întrebă Kayla.

– Nu.

Willa nu le întâlnește privirea în oglindă.

Nu mințea într-un tot. Ea nu îi mai dăduse nimic după cei 200 de dolari de săptămâna trecută, ceea ce era probabil motivul pentru care el suna din nou.

Cunoscându-l pe tatăl ei, cheltuise banii în câteva zile. Dar 200 nu erau prea mult pentru ea.

Dar reprezentaseră foarte mult când avusese nouă ani. Când colegii ei o provocaseră să facă un salt pe barele de cățarat de la școală. Reușise să parcurgă

tot traseul cu părul zburând în spate și cu țipete de încântare în timp ce dădea drumul barelor și se lăsa să cadă.

Căzuse direct în fund. Ea își întinsese brațele să se susțină și atunci

simțise ceva pocnind.

Tatăl ei trebuise să plece de la serviciu ca să vină să o ia, încruntat și îngrijorat în timp ce o ducea la spital. Vorbise atunci cu voce joasă la recepție, dar Willa tot îl auzise:

– Nu avem asigurare, zise el, dar am niște bani puși deoparte. Nu e mult, dar...

– Semnați aici, domnule Frank, zisese asistenta, aruncându-i Willei o privire plină de simpatie. O s-o punem pe picioare.

Abia câteva luni mai târziu – la mult timp după ce i se scosese ghipsul –, Willa îl auzise pe tatăl ei vorbind la telefon.

– Nu am 3 000 de dolari, murmurase el cu voce joasă, în timp ce-și acoperise o ureche cu mâna ca să estompeze gălăgia de pe stradă, în timp ce Willa stătea ascunsă în hol. Am 300 de dolari pe numele meu și am încercat să economisesc pentru... Nu, asta nu e adevărat. Nu, doamnă. Nu m-au lăsat să depun actele pentru un plan de rate deoarece creditul meu... Nu, înțeleg.

Willa se îndepărtase în tăcere din încăpere. Știuse mereu că absența mamei pusese o povară financiară foarte mare pe tatăl ei. Da, faptul că el bea nu era de folos, la fel cum nici pasiunea lui pentru jocurile de noroc nu era de folos.

Sacrificiile pe care le făcuse pentru ea nu erau ceva ce se putea răsplăti ușor.

– Hello? Pământul către Willa?

Ea clipi și își îndreptă atenția spre Kayla, care se întorcea în cabina de probă cu o pereche de sandale aurii cu tocuri mici cui.

– Știu că nu suporti să porți tocuri cui înalte, dar astea se potrivesc minunat cu picioarele tale.

Încă tulburată de amintiri, Willa le lăsă pe prietenele ei să o ajute să se încălțe, simțindu-se tot mai mult precum Cenușăreasa.

Tremură, amintindu-și cum se terminau lucrurile în basmul cu același nume. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să se transforme în dovleac. Mai devreme sau mai târziu, Grady avea să se urce în trăsura lui și să plece.

– Doamnelor, zise Grady și trase un scaun, făcându-i semn lui Annabelle.

Scaunul dumneavoastră, doamnă.

Chicotind, fetița de cinci ani își adună fustițele umflate și se sui pe scaun cu aceeași pompă cu care o regină s-ar fi suit pe tron.

– Mulțumesc.

Annabelle își ajustă tiara și se uită la Grady cu un aer regal.

– Tata m-a învățat să spun mulțumesc.

Willa zâmbi și se așeză lângă fetiță.

– Ce maniere elegante ai!

– Da, zise Annabelle și se uită prin restaurant, unde o duzină de copii cu volănașe și panglici își ocupau locurile alături de familiile lor. Trebuie să știi, de asemenea, să spui „mă scuzați“ când întrerupi, râgâi sau calci pe cineva pe picioare.

Grady îi făcu semn cu ochiul Willei.

– O să trecem hopul ăsta când ajungem la el.

– Care hop? se încruntă fetița.

Înăbușindu-și un hohot de râs, Willa sorbi din paharul cu apă, în timp ce Grady se străduia să-i explice fetiței ce era o metaforă. El se pricepea să vorbească cu copiii, asta era clar. Și tiara lui cu pietre false era perfectă, exact ca și eșarfa pe care o purta și care-l declara „Printesa nr. 1“.

Dumnezeule, era adorabil!

– Am aproape un milion de nepoate și de nepoți, îi explicase Grady Willei în mașină, în drum spre Annabelle. E motivul pentru care Bobby a avut încredere să mă lase să fac asta.

Nu era singurul motiv, ghicise Willa. Grady practic radia încredere. Cât de diferit era de tatăl ei, care putea fi fermecător și charismatic, dar pe care te puteai baza la fel de mult ca pe un prezervativ din tifon!

– Tati spune că ei organizează doar un singur ceai pe an, le explică Annabelle.

Iar bunica nu a putut să vină cu mine pentru că trebuia să-l ducă pe tati la doctor.

– Așa este, zise Grady și luă ceainicul, turnând un pic în trei cești delicate de porțelan. A fost foarte trist că nu a putut să fie aici cu tine, dar e bine că se duce la doctor.

– Da, zise Annabelle și se încruntă, părând nesigură. Îmi place destul de mult de tine.

Willa își înăbuși alt chicotit, întrebându-se de unde învățase fetița replica.

– Și mie îmi place destul de el.

Asta era o subestimare de proporții epice, iar Annabelle o privi suspicioasă, de parcă ar fi bănuit ceva.

Rânjind, Grady își puse șervetul în poală. Mâna lui strâmbase eșarfa de prințesă

de pe pieptul lat, iar Willa rezistă dorinței de a se întinde și de a o așeza.

– Mulțumesc, zise el rânjind în continuare. Sunt onorat să am o întâlnire cu două

prințese așa de frumoase.

Willa zâmbi și luă o înghițitură din ceașca ei în timp ce Grady îi făcu din nou cu ochiul.

„Nu e o întâlnire“, parcă rosti el.

Ea râse, stropind cu ceai, în timp ce Annabelle îi privea necăjită.

– Adulții sunt ciudați.

Fata luă un sendviș minuscul și se uită la Grady prin părul ei cu bucle blonde, perfecte.

– Te-ai rănit și tu?

Grady clătină din cap, găsindu-și ușor cuvintele.

– Am fost la același incendiu ca tăticul tău, dar eu sunt bine. Își luă ceașca de ceai, care arăta precum una dintr-o casă de păpuși în

măinile lui mari. Tatăl tău a fost foarte curajos.

– Da, zise Annabelle și luă un cub de zahăr dintr-o farfurie din mijlocul mesei și îl ronțăi un pic în colț.

– A fost un incendiu mare?

– Nu foarte mare, o asigură Grady. Dar era destul de mult fum.

Annabelle strâmbă din nas și îl privi cu o expresie superioară.

– De asta miroși și tu.

Grady râse, rânjind spre Willa.

– Nu pot să te contrazic. E greu să scapi de mirosul de fum când ai fost foarte aproape de un incendiu. Poți să crezi că am făcut duș de patru ori de când m-am întors acasă? Cred că ar trebui să fac din nou, nu-i așa?

– Da, zise fetița și arătă spre Willa. Ea te poate ajuta să te speli în spatele urechilor și în alte locuri.

– Ce idee minunată! zise Grady în timp ce Willa simțea cum i se încingeau obraji.

Se concentră să aleagă de pe o farfurie cu sendvișuri de ceai ca să nu fie nevoită

să-i întâlnească privirea lui Grady. Nu era cazul să dezbrace în gând un bărbat de față cu un copil.

– Și tata mai miroase uneori, declară Annabelle cu mândrie. El zice că ai văzut un urs de data asta.

Willa ridică privirea și îl văzu pe Grady frecându-și bărbia cu mâna.

– E adevărat, zise el. Dar era foarte departe și nu era deloc periculos.

Willa sorbi din ceai, nefiind sigură dacă el încerca să o asigure pe ea sau pe Annabelle de asta. De parcă accidentul lui Bobby nu ar fi fost de ajuns pentru a-i aminti cât de periculoasă putea fi meseria de pompier parașutist. Așa cum Grady putea să dispară în orice moment.

„De asta nu te atașezi. Unul dintre milioanele de motive pentru care nu are rost

să ai mai mult de două întâlniri.“

Ceva ce Willa trebuia să țină bine minte.

Își porunci să stea concentrată asupra conversației. Grady îi povestea lui Annabelle despre diferitele animale pe care le văzuse la ultimele incendii de pădure.

– O sumedenie de coioți și chiar vreo doi râși, zise el. Și păsări. La ultimul incendiu am avut o bufniță care a făcut „uhu!“ toată noaptea.

El scoase un sunet asemănător și își flutură brațele ca pe niște aripi, făcând-o pe Willa să zâmbească și pe Annabelle să se topească de râs.

– Îmi plac bufnițele, anunță fetița.

Willa se gândi ce putea să adauge. Ea nu avea nici pe departe atâta experiență ca Grady în preajma copiilor.

– Știai că bufnițele sunt nocturne? Asta înseamnă că...

– Bufnițele nu sunt țestoase. Fetița clătină din cap și buclele i se clătinară. Ești caraghioasă.

Grady izbucni în râs, clătinând din cap în timp ce turna ceai pentru toți trei.

– Nu pot să contrazic asta.

Mulțumită de ea, Annabelle o ținut pe Willa cu privirea.

– Mama mea a murit. A murit când eram mică.

Willa simți cum rămâne fără suflare. Strânse șervetul în mână și încercă să-și găsească vocea.

– Asta se mai întâmplă uneori, zise ea încet. E trist când oamenii mor, în special mamele.

Annabelle aprobă și se uită la Willa.

– Mama ta e moartă?

Simțind privirea lui Grady asupra ei, Willa se concentrează asupra fetiței.

Se luptă să-și domolească respirația în timp ce inima îi bătea cu putere.

– Mama mea.... Începu Willa și vocea i se strânse, ea ridicându-se mai sus pe scaun ca să stea drept. Nici mama mea nu mai e.

Fetița păru să ezite. Cu genele fluturând, ea se întinse și o bătu pe Willa pe mână.

– Asta e trist.

– Da, reuși Willa să rostească. Chiar e.

Annabelle aprobă din cap.

– Tata zice că putem să ne luăm un piseu după sezonul incendiilor. Hei! Pot să

mă duc să privesc peștele?

– Peștele?

Willa clipi, încercând să se adapteze la modul de a conversa al unui copil de cinci ani.

– Peștele.

Annabelle arată spre colțul restaurantului unde se afla un acvariu luminat, ce bolborosea sub luminile puternice.

– Vreau să mă duc să zic „bună“.

– Sigur, îi veni Grady în ajutor. Dar rămâi acolo unde te putem vedea, bine?

– Bine!

Annabelle sări din scaun și porni în fugă direct spre acvariu.

Grady sorbi din ceai și se uită la Willa.

– Ești bine?

– Da, da, sigur.

Ea luă o înghițitură din sendviș, concentrându-se asupra gustului de somon și de castravete.

– E drăguț că faci asta pentru colegul tău. Fiica lui e foarte dulce.

– Da, e un copil grozav. Și lui i-a fost greu de când i-a murit soția.

Grady se uită la fetița aflată în partea cealaltă a încăperii, cu ochii de vultur pe fustele ei cu volane.

– Mulțumesc că ai venit cu mine, știam că pentru ea va fi mai distractiv dacă va veni și o femeie.

– Pentru puțin.

Ea sorbi din ceai, reușind să-și controleze emoțiile.

– Am fost teribil de ocupată în ultimele săptămâni, așa că e drăguț că pot să mai ies din casă.

– Ceva clienți noi?

Ea aprobă din cap, impresionată că el chiar părea să fie interesat de munca ei.

– Unul pe care chiar sper să-l obțin. A fost pe radarul meu multă vreme și în sfârșit am ocazia să-i prezint serviciile mele.

– E vorba TechTel?

Willa clipi.

– Cum de știi asta?

– Sunt atent la ce vorbești. El rânji și băgă o bucată de biscuit în gură. Nu trebuie să pari așa de surprinsă.

– Nu sunt. Doar că... Bine, poate că sunt. Ea râse și se șterse la gură cu șervetul.

Munca mea de regulă nu e prea interesantă pentru alte persoane.

– La tine mă fascinează totul, zise el și apoi gemu. Asta suna mult mai puțin caraghios în mintea mea.

Willa zâmbi și luă un biscuit cu ghimbir.

– Cred că e fermecător. Ba, mai mult, având în vedere că o spune un tip care poartă tiară și eșarfă.

Grady rânji și își îndreptă minunea cu pietre false de pe cap.

– Ți place? Dacă ți joci cărțile cum trebuie, poate că o s-o port în pat mai târziu.

Willa fu cuprinsă de un fior. De anticipație? De atracție?

Teamă?

Poate că toate astea la un loc.

Forțându-se să-și păstreze calmul și emoțiile sub control, ea se uită la Annabelle.

– Ar trebui să mă duc să văd ce face. Poate că are nevoie la toaletă.

– Sigur. O idee bună.

Grady se ridică, precum un gentleman perfect, și se întinse să o ajute să se ridice.

Willa simți cum se înfioară când el o atinse, continuând să simtă acel fior în timp ce traversa încăperea. Îi simți ochii ațintiți asupra ei tot drumul, plăcându-i asta mai mult decât ar fi trebuit.

capitolul 9

Dacă Grady se temea că prânzul cu o fetiță de cinci ani putea distruge șansele unui moment romantic după petrecerea cu ceai, grijile i se risipiră în secunda în care păși în casa Willei.

– Am nevoie de tine, Grady, șopti ea în timp ce îl trăgea spre dormitor. Te rog!

– Da, doamnă.

Neliniștea ei îl surprinse, deși poate că nu trebuia. Ceva o tulburase la cearărie.

Poate întrebările despre mama ei, deși el nu își putea imagina ce anume când ea îi trăgea de șlițul blugilor.

– Ești așa de sexy, mârâi el cu gura lipită de gâtul ei, smulgând haine, gâfâind și căutându-se cu mâinile în timp ce se poticneau pe coridor spre camera ei.

În mod normal, el se mândrea cu autocontrolul lui, dar acum era lipit de ea. O

săruta, îi desfăcea fermoarul rochiei așa cum își imaginase că avea să facă de săptămâni întregi. Ea îi dădea o senzație așa de plăcută când o simțea în brațele lui! Era ca și cum ar fi fost înfometat, iar Willa era

acolo, fluturând o friptură

mare și zemoasă chiar sub nasul lui.

Când ea se trase înapoi ca să-și tragă rochia peste cap, se uită la ea cu ochii în flăcări.

– Mă bucur că ești bine, șopti ea. Ce s-a întâmplat cu colegul tău, tatăl lui Annabelle... Uneori uit cât de periculoasă e meseria ta.

Preț de o secundă, temerile lui se aprinseră ca un incendiu violent în mijlocul pieptului.

„Dacă mi se întâmplă mie?”

„Dacă următorul meu salt va fi ultimul?”

„Unde voi fi peste un an? Zece ani? Douăzeci?”

El se forță să zâmbească și să alunge gândurile acestea din minte.

– Sunt mai mult decât bine.

Vocea lui era un pic încordată, dar putea să pună asta pe seama pasiunii, nu?

Oricum, nu mai conta. În timp ce Willa îl sărută din nou, el lăsa pasiunea carnală

să îl consume. Tot ce era legat de Willa se întâmpla atunci și acolo.

Iar atunci și acolo el o voia cu disperare.

Nu fu deloc blând când o aruncă pe pat. Ultima dată îl învățase că ea nu voia tandrețe. Ea nu voia cuvinte de admirație șoptite sau dezmierdări leneșe. Ea voia pasiunea. Ea voia atingeri lacome și mârâieli înfometate, iar Grady era bucuros să i le ofere.

– La naiba, cât ești de frumoasă! șopti el în timp ce ea se ridica și dădea rochia roșie la o parte, apoi îl lăsa să o culce la loc pe pat.

Alunecă goală sub el, așa de splendidă, încât el simți că îl dureau vintrele. Ea își mișcă brațul peste sâni, în timp ce în tot corpul i se strecura o dogoare.

– Îmi lipsește lenjeria sexy, zise ea. Prietenele mele mi-au spus că am nevoie de ceva roșu cu dantelă, dar eu nu aveam, așa că...

– E bine și goală, zise el și îi dădu brațul la o parte de pe sâni ca să poată să-și îngroape fața între ei. Ai reușit să arăți foarte sexy.

Orice murmură ea se pierdu apoi într-un val de gemete. Se agăță de capul lui, gâfâind și arătându-i cât îi plăcea ce îi făcea el cu limba. Era afurisita nirvana.

Fiecare centimetru din ea avea gust de miere, iar pielea îi era așa de moale!

Numai faptul că o atingea îl înnebunea.

– Am nevoie să te gust, mârâi el sub sâni ei.

– Vreau și eu asta.

În mod normal, el nu s-ar fi grăbit, până când era sigur că ea era pregătită. Dar, sfinte Dumnezeule, era pregătită! Putea vedea asta în timp ce continua să o sărute tot mai jos, lingându-i buricul, șoldurile, fiecare centimetru din pielea din care se putea înfrupta.

Ea își desfăcu picioarele, iar el se așeză între ele, murind de dorința de a o devora.

– Te rog! gâfâi ea, iar el nu înțelese la început.

Dar ea se ridică și se întoarse într-o parte, mișcându-se ca să poată să ajungă cu fața la...

– Oh, Dumnezeule!

Grady gemu în timp ce ea îl cuprinse adânc în gură.

Ea se întorsese în așa fel, încât el să-și lase limba să alunece între faldurile ei umede așa cum își dorea, putând și ea să-i cuprindă mădularul. Era îndeplinirea celei mai fierbinți fantezii a lui și nu se mai sătura de asta. O desfăcu cu limba, abia reușind să se controleze în timp ce gura ei îi dezmiarda mădularul.

– Willa, gemu el, în timp ce îi tachina mugurul încordat cu vârful limbii. N-o să

rezist prea mult așa.

Dar el nu se putea opri. Și nici ea. Era ca și cum ar fi fost amândoi înfometați săptămâni întregi, iar acum nu-și puteau lua gura unul de pe celălalt, nu se puteau opri să se lingă, să se dezmierde, să se guste

și...

– Iubito! o avertiză el din nou, aproape trecut de punctul fără întoarcere. Ai face bine să te oprești.

Ea se rostogoli într-o parte și apoi pe spate, iar el se mișcă împreună cu ea. Slavă

Domnului că avusese inspirația să-și pună un prezervativ în buzunarul de la spate! Îl scoase și-l desfăcu în câteva secunde. Și-l puse iute și se așază din nou între picioarele ei. Îi întâlni privirea și văzu dorința fierbinte, grăbită din ochii ei.

– Te rog, Grady! gâfâi ea. Am nevoie de asta.

Apoi el era înăuntrul ei, mișcându-se, împingându-se și revendicându-o cu fiecare

parte din el. Dumnezeu sfinte, ea se simțea extraordinar, moale, strâmtă și umedă, așa de perfectă în jurul lui! Ochii îl ardeau în spatele pleoapelor închise, dar el nu reușea să își dea seama de ce. Știa doar că o voia, că nu se simțise niciodată așa de complet.

Orgasmul îl lovi mai iute decât sperase, dar ea era chiar acolo cu el.

– Grady!

Coapsele i se strânseseră în jurul lui în timp ce șoldurile i se ridicau de pe pat și se arcuia strâmtă și dulce spre el.

– Oh, Dumnezeu!

El se prăbuși împreună cu ea, pierzându-se pe sine complet. Ce avea femeia asta, de ce îi provoca așa ceva?

Când se regăsi, Willa se cuibări lângă el ca un animal în căutare de căldură. Era ceva așa de tandru și de dureros de vulnerabil în acest gest, o latură a ei pe care nu o mai văzuse până atunci.

– Ești în regulă? murmură el și depuse un sărut pe părul ei.

– Perfect, râse ea. Eroul meu.

Iată din nou asta. Treaba cu eroul. Cui naiba îi păsa ce ascundea viitorul câtă

vreme avea momente ca acesta?

Momentele cu cea mai frumoasă femeie din lume cuibărită lângă el, inima bubuindu-i așa de tare și de puternic lângă a lui, îi aminteau că orice pândeă în viitor nu conta. Nu în relații și cu siguranță nu în viață.

În timp ce își trecea mâna peste spatele ei gol, el aproape crezu asta.

Grady se trezi singur și fără să fie 100% sigur unde era. Clipi de câteva ori ca să-și limpezească mintea, recunoscător să se regăsească într-un pat adevărat și nu pe jos într-o pădure, cu un șarpe cu clopoței ascuns în rucsac. Ce era pe picioarele lui?

Se ridică și se uită la picioarele patului, unde se cuibărise o pisică în alb cu negru peste mormanul de pături.

– Hei, pisicuțo!

Pisica nu se mișcă și se părea că avea toate picioarele, așa că deduse că era cea surdă.

– Earmuff?

Se întinse și o scărpină între urechi, iar pisica deschise ochii și se întinse. După

ce îl studie o clipă pe Grady, găsimdu-l neinteresant, pisica se culcă la loc.

– Unde e stăpâna ta? Întrebă el.

Nici un răspuns.

Asta nu însemna că s-ar fi așteptat să primească un răspuns de la o pisică surdă.

Pipăi partea cealaltă a patului, surprins să constate că era rece la atingere.

Așadar, Willa era plecată de ceva vreme.

Își găsi boxerii și pantalonii, apoi și-i trase pe el fără a se mai obosi să își pună

cămașa și pantofii. Un foșnet în colț îi atrase atenția și îl văzu pe Stevie, câinele orb care se ridicase în picioare.

– Hei, Stevie, murmură el când câinele mare se îndreptă greoi spre el

ca să-i miroasă mâna, în căutare de gustări. Știi unde e?

Dacă Stevie știa, nu avea de gând să-i spună, dar se întoarse și ieși din dormitor.

Grady îl urmă, impresionat de faptul că animalul lipsit de vedere nu se ciocnea de nici o ușă și nici măcar nu atinse raftul de cărți de la capătul coridorului.

Grady încetini, conștient că încă nu fusese invitat în partea aceea a casei. Oare Willa avea să se supere că începuse să se plimbe prin casă?

Fără să se preocupe de asta, Stevie trecu de raftul cu cărți și dispăru după colț.

Grady ezită, neștiind dacă trebuia să se ducă într-acolo. Apoi auzi cum își trăgea cineva nasul.

Apoi încă o dată. Urmă un sughițat ușor, aproape ca un suspin. Nu, chiar era un suspin. El se grăbi să dea colțul, unde o văzu pe Willa... plângând?

Părul forma o perdea în jurul ei, iar prin ea el zări lacrimi pe obraji. Făcu un pas în față ca să o consoleze când auzi un zgomot.

– Rrrr!

Mârâitul profund îl făcu să se uite spre colțul în care o pisică mare, cenușie stătea cocoțată pe un dulap. Chiar și cu piciorul din față lipsă, creatura părea pregătită să atace. Willa sări în sus și se șterse la ochi.

– Grady!

Ea își trecu din nou palmele peste față în timp ce alerga spre pisica șchioapă ce încă mârâia.

– Barrow, încetează!

Ea se duse și apucă animalul, îngropându-și fața în blana lui. Pisica mârâi din nou, părând revoltată că era folosită pe post de șervețel.

Grady stătea acolo ca un idiot, neștiind ce să spună.

– Ești în regulă?

Sigur că ea nu era în regulă. Orice idiot putea vedea asta. Făcu un pas în față ca să o consoleze, dar ea se trase înapoi.

– Sunt bine.

Ea afișă un zâmbet fals și își dădu părul la o parte, în timp ce pisica mârâi din nou.

– Mă uitam doar la unul dintre filmele alea triste cu animale de pe YouTube.

Grady nu crezu pentru că telefonul nu era nicăieri. Iar laptopul ei era în cealaltă

parte a încăperii, cu ecranul închis, dovadă că nimeni nu-l atinsese de ceva vreme.

Ea probabil văzuse că el observase, pentru că umerii i se lăsară ușor.

– Bine, admise ea. Nu e asta. Doar că... n-am primit jobul pe care îl doream.

După propunerea asta pe care am înaintat-o recent, am fost sigură că o să-l

primesc, dar nu s-a întâmplat și asta m-a deprimat. Bine?

– Bine, îmi pare rău. El o privi destul de sigur că asta nu era toată povestea, dar știind că nu trebuia să insiste. Nu acum. Știu că muncești din greu, așa că

probabil e foarte dezamăgitor.

– E în regulă, zise ea din nou. Sunt foarte bine.

– Ai nevoie de un minut singură?

– Nu. Sunt bine. Ea se forță să râdă ușor și îi arătă pisica. Ăsta e Barrow, zise ea când pisica mârâi din nou. El e... un pic cam protector.

Barrow se holbă la Grady și șuieră un salut, așa că el își ținu mâinile băgate în buzunare. Tânjea să o atingă – pe Willa, nu pisica – pentru a-i oferi tandrețe, sau consolare, sau orice altceva ar fi avut nevoie.

Dar ea nu părea să aibă nevoie de ceva. În orice caz nu de la el, așa că Grady menținu distanța.

– Cred că l-am cunoscut pe Earmuff, zise el, cealaltă pisică.

– Da, așa e.

Privirea pe care i-o aruncă fu aproape recunoscătoare, iar el simți că făcuse ce trebuia pretinzând că totul era în regulă.

– Uau, deci cred că ai cunoscut pe toată lumea! Cu excepția lui Carl, peștele.

Uite, e chiar aici la mine pe birou...

– E OK, zise el. Cred că prefer să mai aștept.

Ea clipi spre el.

– Vrei să mai aștepți până îmi cunoști peștele.

– Da.

– Ăăă... bine.

Îi aruncă o privire de parcă tocmai și-ar fi îndesat pocnitori în urechi, dar lui

Grady nu-i păsa. El se sprijini de cadrul ușii, studiindu-i părul ciufulit, pielea înroșită de sex și dorind-o din nou.

Dar cel mai mult își dorea să o cunoască, să fie genul de bărbat în care ea să

poată avea încredere să i se confeseze, pe care să-l invite în viața ei pentru mai mult de câteva hârjoneli în fân. Era stupid, pentru că genul de relație fără

obligații îi convenise multă vreme.

Dar asta era înainte să o fi cunoscut pe Willa.

El își trecu degetele prin păr, conștient că ea se holba la el de parcă s-ar fi ținut.

– Ai zis că pisicile și peștele erau pentru a doua întâlnire, zise el.

– Glumeam.

– Nu, ai zis-o.

El îi oferă un zâmbet fâstâcit în timp ce pisica din brațele ei mârâi din

nou.

– Iar acum încă nu am cunoscut peștele.

Ea își înclină capul spre el, expresia ei nedumerită devenind amuzată.

– Presupun că e adevărat.

– Deci aş face bine să-l păstrez pe Carl pentru altă dată, zise. Ca să facem a doua întâlnire să conteze.

– Pare destul de înțelept, zise Willa, evident fără să creadă mai mult decât o făcea el.

Dar nu păru să îl contrazică. Iar în momentul acela, acest lucru părea cea mai mare victorie la care putea spera. Și să o tragă la pieptul lui.

– Vino încoace, zise el și își desfăcu brațele. Nu trebuie să vorbim despre asta, dar pot măcar să-ți ofer o îmbrățișare.

Ea ezită, iar Grady putea vedea conflictul care se derula în mintea ei. Să aibă

nevoie de cineva, să accepte consolare din partea altei persoane nu erau în firea ei. Ea era genul care se ocupa de tot.

Dar el văzu momentul în care ea cedă. Văzu în ochii ei conștientizarea faptului că el nu era o amenințare și că o îmbrățișare nu avea să o facă mai slabă. Ba chiar putea să o ajute.

– Bine.

Ea îl puse pe Barrow jos, iar pisica cu trei picioare fugi cât de repede putu.

Ceva din timiditatea ei reapăru când făcu un pas în față, aproape ca și cum nu ar mai fi fost îmbrățișată niciodată. De parcă el nu ar fi fost îngropat în ea decât o dată.

Apoi ea era în brațele lui, cuibărindu-se lângă el.

– Mulțumesc, Grady.

– Cu plăcere, zise el și o ținu la pieptul lui, simțindu-i inima bătând lângă a lui.

I se păru că era cea mai mare victorie a lui de până atunci.

capitolul 10

Willa își frecă buzele la oglindă, apoi se simți ca o proastă pentru că se dădea cu ruj pentru o partidă de minigolf.

Care nu era o întâlnire. Toată lumea știa că minigolful nu era o întâlnire, cel puțin conform lui Grady. Cu o seară în urmă, îl amenințase că avea să caute pe Google ca să vadă, dar apoi fu distrasă când scrisese „este minigolful“, iar completarea fu „preludiu“.

– Ai umblat la computerul meu! îl acuzase ea în timp ce încercă din nou, obținând aceleași rezultate.

– Nici nu m-am atins de computerul tău, îi garantase el. Apropo de atins chestii care sunt ale tale...

– Serios, e foarte ciudat.

Willa căutase din nou, având același rezultat.

– A doua căutare automată este „E minigolful o afacere profitabilă?“ Oamenii chiar caută asta?

– Putem să ne întoarcem la prima căutare, cea cu preludiul? Întrebase el. Pentru că tocmai mi-am dat seama că am ratat ocazia unei glume cu golf și preludiu.

– Dumnezeuule, mă întâlnesc cu un puști de 12 ani! bombăni ea, deși îi venea să

izbucnească în râs.

– Noi nu ne întâlnim, insistase el. Iar minigolful nu reprezintă o întâlnire. E cam la fel de romantic precum o partidă de popice. Și nici aia nu e o întâlnire.

– Da, știu, știu, îl asigurase ea, încântată în sinea ei că el era așa de dornic să

petreacă timp împreună încât inventase regulile astea ridicole, pentru ca ea să nu

trebuiască să le încalce pe ale ei. Sau pe ale lui.

– Vino să mă iei la prânz!

Willa se uită la ceas, conștientă că era gata pentru sosirea lui cu cel

puțin treizeci de minute mai repede. La fel de bine putea să mai lucreze ceva.

Ea se așeză la birou și deschise un fișier despre Visit Hart Valley, biroul de turism al orașului. Unul dintre clienții ei cei mai vechi, care îi asigura cel puțin un sfert din venit. Era destul de înspăimântător. Tatăl ei o avertizase să nu își țină

niciodată toate ouăle în același coș, un sfat surprinzător de bun de la un tip care avea simțul afacerilor la fel de dezvoltat ca un cactus.

Trecu prin documente, se opri din nou asupra propunerii pentru Tranquility Villa și fu nevoită să se forțeze să respire normal și să ignore strânsoarea din piept.

„La naiba!“

Ea își dorise foarte mult acest proiect. Nu era vorba de bani, deși ar fi fost buni.

Era șansa de a dezvolta un site pentru cel mai mare proprietar de centre de reabilitare pentru droguri și alcool, o firmă pe care o studiasse când încercase să-i găsească tatălui ei un loc pentru tratament.

– Nu am o problemă, insistase tatăl ei când ea venise la el cu doisprezece ani în urmă cu o broșură despre Tranquility Villa. Și, chiar dacă așa avea, pot să mă

descurc singur. Nu am nevoie de un centru afurisit.

Dar toată documentația pe care o citise Willa îi spunea că el avea nevoie de ajutor profesional. Că dezintoxicarea putea să fie fatală și că șansele de recuperare erau minuscule pentru alcoolici care încercau să renunțe singuri la alcool.

Ea nu reușise niciodată să-l convingă să se interneze. Oricum nu aveau bani pentru asta. Și acum, când nu reușise să obțină contractul, ceea ce i-ar fi oferit acces la serviciile reduse pentru membrii de familie...

– Încetează, își spuse ea, continuă să lucrezi. Concentrează-te asupra următorului client și a celor pe care îi ai!

Micul ei discurs de încurajare o mobiliză până când pierdu noțiunea timpului.

Când sună soneria, ea sări din scaun și se lovi de acvariul lui Carl.

– Scuze!

Îndreptă globul de sticlă și se duse grăbită spre ușă în timp ce Stevie lătra ca prostul.

– Hei! zise ea când deschise ușa, iar inima îi bătu mai tare la vederea lui Grady, care ținea un buchet de...

– Fâșii de carne uscată, zise Grady întinzându-i-l. Pentru că florile adevărate ar sugera o întâlnire, iar asta nu e o întâlnire.

Willa luă buchetul straniu, minunându-se de priceperea necesară de a răsuși fâșiile de carne de vită uscată în trandafirași perfecți, cocoțați pe bețe de frigăruie.

Stevie dansa de fericire la picioarele ei. Nu putea vedea, dar mirosea gustarea specială de la o poștă.

Willa izbucni în râs.

– Asta s-ar putea să nu fie o întâlnire, dar Stevie e deja pe jumătate îndrăgostit de tine.

Iar ca să dovedească asta, Stevie își băgă botul mare în palma lui Grady. El îl lăsă și îl mângâie, iar Willa nu se putu abține să nu fie invidioasă pe mângâierea blândă.

– E îndrăgostit de carnea pe care am adus-o, zise Grady. Dar mă mulțumesc cu ce primesc.

Willa se întoarse de la ușă.

– Lasă-mă să pun astea... în ce fel de vază să pun flori din fâșii de carne uscată?

– Habar n-am, zise Grady și continuă să-l mângâie pe Stevie pe urechi cu degetele lui lungi și puternice. Undeva unde animalele să nu poată ajunge.

Ea se duse înapoi în bucătărie și băgă buchetul în frigider. După ce își luă

pulovărul de pe scaun, se grăbi înapoi spre ușa din față, unde o aștepta Grady.

– Gata?

– Da.

Se aplecă să-l mai mângâie o dată pe Stevie, asigurându-l că era cel mai bun câine din lume, înainte să-l urmeze pe Grady pe ușă spre...

– Unde e camioneta ta?

Willa se opri în mijlocul aleii și se holbă la motocicletă mare și lucioasă.

Grady rânji când se întoarse spre ea.

– Întotdeauna mi-am dorit un Harley.

El își trecu mâna peste mașinăriea sclipitoare.

– Înainte să te agiți, află că unul dintre prietenii mei o vindea la un preț foarte bun. N-am putut rezista.

– Dar...

– Nu te teme, mai am o cască. Ba chiar am dat ceva în plus pe sistemul de intercomunicație ca să avem bluetooth și să vorbim dacă vrem. Uite! El îi puse casca pe cap și îi ajustă cu grijă bentița sub bărbie în timp ce se uita în ochii ei.

Ești în regulă?

„Nici pe departe.“

– Desigur, zise ea cu voce tare și se forță să zâmbească.

– Sunt un șofer atent, îți garantez, zise el. Am făcut un curs de siguranță pentru motociclete anul trecut, pentru că știam că voi face asta cândva.

El o ajută să se suie pe motocicletă și îi arată cum să se țină de el și cum să se aplece împreună cu el în curbe.

– Probabil nu ar fi trebuit să port fustă, zise ea când sistemul bluetooth fu pornit, iar el o coti pe drumul spre parcul de distracții.

– Ce ai spus? strigă el.

Poate că vocea ei nu activase sistemul.

– Am zis că vreau să mă mărit cu tine și să am copiii tăi.

Ea intenționase să fie o glumă, destul de sigură că el oricum nu putea să o audă.

Dar el încetini destul de mult ca să-i facă inima să o ia la goană, să o facă să își imagineze cum ar fi fost dacă...

Nu cum ar fi fost dacă el ar fi auzit-o, ci cum ar fi fost dacă ea putea avea...

„Nu.“

Era o prostie aproape la fel de mare ca relația cu o persoană care dădea bani pe mâncare scumpă sau motociclete scumpe, ceea ce era bine pentru el. Dar Willa făcea alergie când nu era cumpătată, nu economisea și...

– Am ajuns! strigă el în timp ce intra în parcare.

Opri motocicleta și apoi se dădu jos și o ajută și pe ea să facă la fel. În timp ce mâinile lui alunecau de pe talia ei, el își trecu palma în jos și apoi în sus pe sub fustă, strângându-i scurt fundul.

– Fusta a fost o idee foarte bună, zise el rânjind spre ea. La fel și bikiniul. Despre copii și căsătorie o să vorbim mai târziu.

„Oh, la naiba!“

– Glumeam.

– Știu.

Rânjetul lui nu dispăru când îi luă mâna și o trase spre intrare.

Holul de la Hart Valley Fun Center zumzăia de aglomerație veselă. Loviturile popicelor, râsetele copiilor care alergau peste tot cu pălării de petrecere puse și pe cap, ciripitul vesel care se auzea dinspre sala cu jocuri video – toate formau o melodie care era cumva familiară și străină în același timp.

Willa nu avusese niciodată o zi de naștere acolo, dar fusese o dată la una.

Adunase cutii de suc timp de săptămâni întregi ca să-și poată cumpăra un ursuleț

de la magazinul cu un dolar, care să-i permită să intre la festivitățile pentru ziua lui Lacey Simpson. Chiar și acum simțea gustul berii de ghimbir pe limbă, simțea efervescența entuziasmului când mama lui Lacey îi verificase centura de siguranță și îl plătise pe asistentul prietenos de la karting.

– Două runde de minigolf, te rog, îi spuse Grady adolescentului plictisit din spatele tejghelei.

– Alegeți-vă mingile, zise puștiul fără vreo urmă de umor.

Willa alege roz, iar Grady, verde.

– Ca să se potrivească cu ochii tăi, zise el și îi făcu cu ochiul.

Ea se uită la minge și pufni.

– Dacă ochii mei sunt de un verde neon, cred că ar trebui să mă duc la oftalmolog.

– Ia o crosă și hai să mergem!

El o conduse afară pe traseu, ținând-o de mână tot timpul. Se duseră la prima gaură, un loc plăcut, cu iarbă artificială, o moară și o baltă care ar fi trebuit să fie un iaz.

– Vrei să începi tu?

El făcu un gest spre reper, iar Willa făcu un pas în față cu crosa în mână.

– Absolut, zise ea și își ocupă poziția, chiar dacă ea nu mai făcuse asta decât de câteva ori. Nu era ca și cum cineva ar fi luat minigolful în serios, așa că putea foarte bine să se distreze. Înainte! strigă ea, deși erau singurii de pe traseu.

Mingea se lovi de moară și rătăci pe iarbă până când se opri la margine.

– Bună lovitură, zise el, frecându-și palmele în timp ce se pregătea să apuce crosa.

El se duse la reper, se așează în poziție și apoi îi spuse că mai făcuse asta o dată

sau de două ori. Se încruntă și expresia de profundă concentrare de pe fața lui îi

spuse că lua asta mult mai în serios decât se aşteptase ea.

Poc!

Mingea ricoşă în moară şi apoi căzu în jurul altui iaz, de parcă el ar fi vrut să se întâmple asta – şi chiar aşa era, îşi dădu ea seama, văzând că el urmărea mingea cu privirea, încruntându-se tot timpul.

– Haide, haide, murmură el în barbă. La naiba, e o briză şi...

– Oh, nu! se holbă Willa la el. Tu eşti unul dintre tipii ăia.

– Ce tipi? clipi el nedumerit.

– Genul de bărbat care tratează fiecare sport de parcă ar fi atlet profesionist.

El se încruntă.

– Nu, nu fac... Oh, haide, serios! La naiba! Se uită urât la mingea, bombăni ceva neinteligibil şi se întoarse să o privească. Ce e?

Willa clătină din cap, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

– Nu mai am nimic de adăugat.

Pe faţa lui înflori o expresie uşor jenată, dar nu foarte tare.

– Îmi place să am succes.

Ea râse şi se duse spre mingea.

– Iar mie îmi place să mă distrez.

Cu o lovitură zdravănă, ea trimise mingea în jos şi mai departe pe iarbă. Era foarte departe de gaură, dar soarele era cald pe ceafa ei şi vântul se simţea plăcut când îi înfoia fusta. Se duse pe iarbă şi se întoarse să privească următoarea lovitură a lui Grady.

– Concentrează-te! bombăni el în barbă, iar Willa se abţinu să râdă.

El lovi mingea ca un profesionist, împingând-o doar cât să intre direct în gaură.

Aceasta se răsuci de câteva ori şi se învârti pe margine până când se agăţă de o bucată desprinsă de iarbă şi se duse răsucindu-se într-o parte.

– La naiba! se încruntă Grady, părând să uite preț de o clipă unde era ea. El își reveni, întorcându-se cu un zâmbet spre ea. Scuze, cred că uneori mă fură

peisajul.

Ea își puse crosa pe umăr și îl studie, privindu-l într-o cu totul altă lumină, nouă

și fascinantă.

– Nu ai pomenit de asta, zise ea și se apropie de locul unde se oprise mingea lui.

– Ce să pomenesc?

– Căiei minigolful mult prea în serios, zise ea. Nu ai amintit asta când ai vorbit despre defectele tale.

El se încruntă ușor, dar avea acea expresie jenată de mai devreme.

– Cred că nu m-am gândit la asta până acum.

– E vorba doar de minigolf sau de toate activitățile sportive?

El se duse spre ea, gândindu-se la întrebare.

– Probabil de toate, admise el. Poate că nu ar trebui să ne dăm cu mașinuțele mai târziu.

– Am reținut.

Ea se uită la minge.

– Te-ar enerva foarte tare dacă mi-aș lua mingea și doar aș pune-o în gaură?

El se uită la ea de parcă ar fi sugerat să măcelărească un pisoi la a noua gaură.

– Sigur că nu.

Însă tresărirea ochiului stâng îl trădă.

– Serios, zise Willa și își înăbuși un rânjel în timp ce înainta. Dar dacă aș face-o

cu mingea ta?

– De ce... El se opri, părând destul de chinuit. Nu e cine știe ce.

– Nu? Willa mai făcu un pas înainte. Dar dacă aş face asta?

Ea își luă avânt cu piciorul drept și îi lovi mingea zdravăn cu vârful sandalei.

Aceasta săltă iarăși pe iarbă și se îndreptă direct spre moară.

Grady se holbă la ea fără să-i vină să creadă.

– Mi-ai lovit mingea!

Ea îi zâmbi.

– Asta e o problemă?

– Sunt destul de sigur că e împotriva regulilor de minigolf.

Willa râse, fiind straniu de fascinată de latura asta nouă pe care o descoperea la Grady. Un bărbat frumos, plin de eroism, care nu ezita să-și riște viața ca să

stingă incendii, dar cu o latură competitivă așa de sălbatică încât ea practic îl auzea cum scrâșnea din dinți.

El se uită trist după minge, cu degetele albite, atât de tare strângea crosa.

– Nu-mi place să pierd, admise el.

Willa îl privi în ochi, fermecată de onestitatea lui chiar și când cuvintele lui loviră o coardă surdă din mintea ei.

„Despre asta e vorba. De aceea nu vrea să renunțe după două întâlniri. Nu este vorba despre tine, vrea să câștige.“

Ceea ce era bine, de fapt. El nu se atașa, ea nu se atașa. Exact de asta avea nevoie.

– Haide! zise ea. Să mai jucăm.

– O să îmi tot tragi șuturi în minge?

– Hai să începem! spuse ea și își netezi fusta în timp ce vântul îi

flutura tivul. De fiecare dată când devii prea serios în privința loviturilor, a brizei sau a oricărui lucru despre care crezi că va avea impact asupra scorului, o să trag un șut în mingea ta.

El clătină din cap.

– Asta e cea mai stranie întâlnire pe care am avut-o vreodată.

Willa se puse în poziție ca să lovească.

– Nu e o întâlnire, îi aminti ea.

Strânse crosa cu ambele mâini și își îndoi un pic genunchii, luându-și avânt să

lovească. Ea nu îl auzi pe Grady în spatele ei înainte să-i simtă mâna pe fund.

– Mă scuzi, dar ce faci? zise ea prefăcându-se a fi deranjată, chiar când se lipi mai bine de el.

Era foarte bucuroasă că purta bikini. Mâna lui se simțea bine acolo.

Ea se uită în jur, recunoscătoare că aveau terenul doar pentru ei. Toate familiile erau înăuntru la automatele cu jocuri și la bowling, așa că el putea să-i bage mâna pe sub fustă cât dorea.

El se aplecă, respirația lui gâdilându-i urechea și făcând-o să tremure de plăcere.

– Doar eliberam din tensiune, murmură el și o strânse ușor de fund. Precum o minge de alungat stresul.

Willa se sprijini de el, savurând mâna pe fundul ei gol și căldura respirației lui în ceafă.

– Îmi tratezi fundul ca pe jucăria ta personală?

– Poate chiar mai mult de atât, zise el frecându-și palma într-o mișcare languroasă, circulară până când ea începu să tremure de plăcere. E vreo problemă?

– Nu.

Vocea ei era găfăită și subțire. Willei nu-i venea să creadă că asta o excita.

– Bine.

El îi dădu drumul, iar Willa încercă să nu simtă lipsa senzației pe care palma lui caldă o lăsase pe fundul ei.

Continuară să joace, făcând turul de la o gaură la alta, cu Grady scrâșnind din dinți și încruntându-se de fiecare dată când mingea nu se ducea acolo unde voia el. De două ori ea trebui să tragă un șut mingii lui – o dată după ce înjurase din pricina unei bucăți de scoarță de pe iarbă, iar o dată după ce executase un dans deosebit de entuziast când reușise să bage mingea în gaură din prima.

– Întotdeauna ai fost așa? îl întrebă ea în timp ce el se așează în spatele ei ca să o apuce din nou de fund.

– Obsedat de fundul tău? întrebă el. Da.

– Foarte competitiv, zise ea și îi dădu palma la o parte, deși n-ar fi vrut. Nu te-aș

fi crezut așa de nebun în sport.

– Nu știu dacă minigolful este considerat sport, zise el în timp ce îi venea rândul la următoarea gaură. Dar, da, cred că e din cauză că am așa de mulți frați și surori.

– Ai zis că sunteți zece?

– Da. Iar eu sunt exact la mijloc.

Cum ar fi fost oare? Willa nu-și putea imagina.

– Te vezi des cu ei?

– În fiecare weekend, răspunse el. Ei bine, nu chiar cu toți. Cu toți care reușesc să ajungă la grătarul de duminică al familiei. E la casa părinților mei în fiecare sâmbătă, dar de regulă câțiva dintre noi au câte ceva de făcut.

Willa clătină din cap, încercând să-și imagineze.

– Nu-mi pot imagina cum e să ai atâția frați și surori, zise ea. Sau să ai vreun

frate sau vreo soră. E un concept străin pentru mine.

– Cum a fost să fii singură la părinți? El își luă avânt și lovi mingea,

relaxându-se acum, după ce stabiliseră regulile cu strânsul fundului și șuturile în minge. Nu te simțeai singură?

Willa se poziționează la minge pentru că îi venise rândul, recunoscătoare că trebuia să se concentreze și nu era obligată să se uite la el.

– N-aș zice că singură, spuse ea. Sincer, tata mi se părea mai mereu ca un frate.

– Cum adică?

Ea își mușcă buza, neștiind de ce deschisese subiectul. Nu era în firea ei să

vorbească despre copilăria mizerabilă.

– Nu era cel mai de încredere părinte de pe lumea asta. Asta ca să nu zică mai mult. Uita să mă ia de la școală, sau uneori să cumpere alimente, sau...

Ea se opri, pentru că ochii lui Grady se întunecaseră, dar ar fi putut continua.

„Uita să plătească factura de electricitate.“

„Uita să îmi cumpere pantofi pentru școală până când mi se făceau degetele covrig pentru că purtam teniși cu patru numere mai mici.“

„Uita să vină acasă zile în șir.“

Willa simți cum i se strânge stomacul într-un nod în timp ce se forța să zâmbească.

– A fost o copilărie diferită, zise ea blând.

– Cum te-ai ales cu numele ăsta?

– Poftim?

– Numele tău, zise Grady. Mi-ai spus imediat după ce ne-am cunoscut că Willa e prescurtarea de la William. Ai zis că e o poveste lungă. El își mută crosa dintr-o mână în alta, studiind-o cu ochii lui mari, cenușii ca norii de furtună. Avem timp acum.

Ea observă cum o studia și îi cerceta chipul, așteptându-i reacția.

Știa că, dacă îi spunea că nu era treaba lui, că nu era pregătită să-i împărtășească

asta, el avea să respecte lucrul acesta. Nu i-ar fi purtat pică dacă ea nu simțea dorința de a se deschide și de a-i mărturisi ceva.

– Am fost un copil-surpriză, zise ea. Nu cunosc toate detaliile, dar tata mi-a spus că am fost complet neașteptată.

Grady se încruntă.

– Adică... până când ai venit pe lume?

– Aproape, spuse ea. Cred că mama era însărcinată aproape în opt luni când au aflat. Erau foarte convinși că voi fi băiat. Așa de siguri încât tata a făcut un pariu cu unul dintre amicii lui de poker că își va numi copilul după el.

Grady făcu o grimasă.

– Trebuie să fi fost un joc de poker dat naibii.

– Da, iar William nu avea de gând să-l lase pe tata să nu se țină de cuvânt, așa că... Ea ridică din umeri, cercetându-i chipul lui Grady ca să-i vadă reacția. Era oare milă sau amuzament? Poate ambele. A fost destul de simplu să îl scurteze în Willa. Asta a fost ideea mamei mele, cred. La fel al doilea prenume, Marie, precum mama ei. Bunica mea.

– Ai avut o relație apropiată cu bunicii tăi?

– Absolut deloc. Ea se uită în jos la crosă, bătând cu capătul în sanda. Se pare că

bunicii urau faptul că mă botezaseră William – urau asta. Îmi spuneau doar Marie, lucru care îl scotea din minți pe tata. Dar mama nu știa cum să le țină

piept părinților ei, așa că îmi spunea și ea Marie de fiecare dată când erau prin preajmă.

Cuvintele care i se rostogoleau de pe buze păreau familiare, dar era vocea altcuiva. Nici măcar prietenele ei nu aflaseră povestea asta. Cel puțin nu pe toată.

De ce îi spunea asta lui Grady?

– După ce n-a mai fost mama, am rămas doar eu și tata, zise ea. Iar el

inventă povești despre o fată supererou pe nume William. Putea să zboare și să

călătorească în timp, iar dacă voia, putea deveni invizibilă. Și salva întotdeauna situația.

Willa nu îi spusese și cu câtă disperare își dorise acele puteri. Să fie invizibilă. Să

își salveze tatăl și pe ea de la ce deveniseră. Nodul din gât anunțase apropierea unui val nedorit de lacrimi și știa că trebuia să încheie confesiunile.

– Tatăl tău pare să fie un tip interesant, zise el sprijinindu-se de crosă, orice urmă

de competitivitate fiind ștersă de pe fața lui în timp ce îi acorda toată atenția.

Probabil nu a fost ușor să crească un copil de unul singur.

– A făcut cum a putut mai bine, zise Willa, încă luptându-se cu lacrimile din gât.

În fine, vorbeam despre familia ta. Sunteți apropiați?

Grady nu răspunse imediat, iar felul în care se uita la fața ei îi spunea că își dădea prea bine seama că pătrundea pe un teritoriu despre care ei nu-i plăcea să

vorbească. Ea se încordă, așteptând ca el să insiste, dar o surprinse.

– Da, suntem apropiați, zise el. Probabil iau drept un dat faptul că întotdeauna am avut susținerea lor. Părinții mei sunt extraordinari și întotdeauna am frați sau surori la care pot apela dacă am nevoie de ceva.

– Asta pare foarte drăguț, zise ea, iar dorul din vocea ei ar fi trebuit să o facă să

se simtă jenată, dar nu se întâmplă așa. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să ai o familie mare, care să te susțină.

– E o nebunie, dar nu mi-aș putea imagina să fie altfel. O privi preț de un moment lung, de parcă ar fi vrut să mai pună niște întrebări, dar nu știa cum.

Vino cu mine!

– Poftim?

– La grătarul de sâmbătă, zise el. E ultimul la care voi putea participa în următoarele două săptămâni, înainte să plec din nou. Ar trebui să vii cu mine.

Ea își încrucișă brațele la piept și se uită la el cu cea mai severă privire pe care o putea afișa.

– Să cunoști familia este în mod categoric o întâlnire.

El pufni.

– Având în vedere că nu îmi știi familia, o să-ți acord circumstanțe atenuante.

– Ce vrei să spui?

– Crede-mă, să petreci timp cu familia mea nu seamănă nici pe departe cu o întâlnire, zise el. Mai degrabă e ca o vizită la zoo sau poate la un spital de nebuni.

Willa râse.

– E gălăgie?

– Mesele în familie? pufni Grady. Ca un tren de marfă care se lovește de un stand de artificii. Ca un camion plin de hiene condus cu un claxon stricat. Ca un concert de rock amplificat de...

– Bine, bine, zise Willa râzând din nou. Am priceput.

– Nu vreau să fac să pară neplăcut, continuă el în timp ce se duceau spre locul unde aterizaseră mingile lor, familia mea e grozavă, doar că sunt... mulți.

Ceva fierbinte și trist se răsuci în stomacul ei. Willa își feri privirea pentru ca el să nu vadă cum i se schimonosea chipul de dorință. Ea nu avea motive să fie tristă. Vremea era perfectă, iar ea era acolo cu un tip foarte arătos. Avea o casă

frumoasă, o carieră și...

– Vorbesc serios, zise el. Pari să fii curioasă în privința asta. În plus, mâncarea e gratis. Hai cu mine la următorul grătar!

Ea răsese când auzi de mâncarea gratis. El știa pe ce butoane să apese, deși nu avea de unde să știe că nu o atrăgea asta. O șansă să vadă o familie reală, normală, asta își dorea să vadă cu ochii ei.

– Accept, zise ea. Mulțumesc.

Grady rânji.

– În cazul ăsta, este o non-întâlnire.

capitolul 11

– O duci să îți cunoască părinții.

Tony vorbi pe un ton plat, în felul în care ar fi făcut-o dacă Grady l-ar fi anunțat că avea să meargă pe un monociclu roz, în pielea goală pe Main Street la o oră

de vârf.

– Nu e în felul ăla, zise Grady și se mută de pe bancheta de ridicat greutate, ștergându-se pe față cu un prosop înainte să își reia poziția de supraveghetor.

Deși nu era de serviciu, îi plăcea să continue exercițiile de ridicat greutate în zilele libere, așa că venise devreme ca să participe la exercițiile fizice.

În timp ce Tony se întindea să apuce bara, scoase un mic sunet de neîncredere.

– Să o duci să îți cunoască părinții nu e în felul ăla? întrebă el. Vrei să spui în același fel cum nu e o întâlnire să mergi la un ceai, sau la minigolf, sau...

– Taci din gură și ridică! bombăni el.

Voia să se enerveze, dar tipul chiar avea dreptate. Putea să numere pe degetele de la o mână cu cinci degete rămase libere de câte ori dusesse o femeie acasă să îi cunoască familia.

Cu alte cuvinte, niciodată.

Nu ar fi trebuit să fie mare lucru. Mama și tatăl său erau prietenoși, frații și surorile sale erau în mare parte în regulă. Da, erau gălăgioși și băgăcioși uneori, dar el îi iubea din toată inima pe toți.

Deci de ce nu dusese până acum o femeie acasă? Și de ce se gândea să o facă

tocmai cu femeia care îi spusese clar că ea nu voia o relație pe termen lung? Cel puțin nu cu el.

El încercă să nu o ia personal. Nu era ca și cum ar fi vrut ceva pe termen lung.

– E rândul tău.

Tony se ridică de pe bancă și îl bătu pe Grady pe umăr.

– Te iau doar în balon, știi că Willa mi se pare grozavă.

– Este grozavă, zise el. Și nu e ca și cum aș vrea să mă însor cu ea. Îmi place doar să petrec timp cu ea.

– Și să vorbești cu ea?

– Sigur.

– Și să puneți la punct planuri ca să faceți chestii împreună?

– Desigur.

– Și să te culci cu ea?

– Hei...

Tony își ridică mâinile ironic în semn de apărare.

– Vreau doar să spun că asta nu pare atât de diferit de o căsnicie.

– Pe naiba nu pare!

Nu era ca mariajul părinților lui, bunăoară, care întotdeauna i se păruse mai degrabă o relație încordată de afaceri. Cum putea să nu fie, cu stresul de a crește zece copii, de a plăti ipoteca și de se descurca cu programul nebunesc al unui pompier parașutist?

Mama lui obișnuia să jure că nu o deranja, dar Grady știa mai bine. Văzuse tristețea din ochii ei când tatăl lui ieșea pe ușă ca să înceapă încă o tură

interminabilă la serviciu. Văzuse îngrijorarea de pe fața ei în timp ce privea știrile de seară în căutare de detalii legate de un incendiu de

pădure care scăpase de sub control. Oare era tatăl lui acolo? Grady nu știa niciodată, rareori avea idee la ce incendiu lucra tatăl lui sau măcar în ce stat se afla în săptămâna aia.

Grady se trânti pe banca pentru ridicat greutate și făcu zece ridicări rapide, aproape fără să simtă greutatele.

– Încetișor, Turbo! râse Tony. Trebuie să îți luăm niște medicamente pentru anxietate? Ca să te mai liniștească?

„Fundul Willei sub o fustă scurtă și vaporosă...”

Grady se ridică și se șterse pe față, evitând să-i întâlnească privirea lui Tony.

– Hai dă-te de aici că e rândul tău!

Tony râse și își șterse și el fruntea cu prosopul.

– Bună eschivă, tipule!

– Tu chiar ai crescut în casa asta? întrebă Willa și își trecu degetele peste balustrada scărilor care duceau la ușa din față a părinților lui.

Ochii ei erau ca ai unui copil în magazinul de dulciuri, iar Grady nu se putu abține să nu se întindă după mâna ei liberă.

– Am încălecat balustrada când aveam șase ani și am alunecat până la bază. El scânci la amintirea aia. M-am lovit la boașe de stâlpul din capăt.

– Au!

Willa își luă mâna de pe balustradă și studie curtea, în timp ce Grady încerca să o vadă prin ochii ei. Casa era bine îngrijită și mare, dar obloanele ar fi putut suporta un strat proaspăt de vopsea, iar el trebuia să pună la cale cu frații lui o sesiune de tuns gardurile vii, pentru ca tatăl său să nu se cațăre pe scara aia afurisită. Pe bătrân îl supăra din nou spatele.

Grady se surprinse masându-și propriile șale și se opri. Aterizase mai dur la ultimul salt și încă nu scăpase complet de durere.

Se concentră în schimb asupra Willei, conștient de energia agitată care radia dinspre ea în valuri. Nu era doar casa – era totul. Ce avea să creadă despre familia lui? Ce aveau să creadă ei despre ea?

- Cineva din familia ta se pricepe la grădinărit, remarcă ea.
- Caprifoiul? Întrebă Grady urmărindu-i privirea.
- Totul. Glicina, sălciile – e foarte frumos.

El aprobă din cap și privi totul ca și cum ar fi fost prima dată.

Iarba era de un verde luminos și proaspăt tunsă. Tufele de trandafiri ale mamei lui erau în floare, iar la marginea gazonului se aflau niște triciclete ale nepoților și nepoatelor sale. Cu alte cuvinte, o casă americană absolut normală.

- Mama obișnuia să planteze flori anuale când tata era plecat la incendii, zise el.

Toată zona asta era o mare de petunii și de gălbenele până la sfârșitul verii.

Ea se întoarse și se uită la el, ochii ei verzi fiind plini de un interes mult mai mare decât ar fi fost normal în situația asta.

- A fost plecat mult timp, așa cum ești tu acum?
- Mai mult decât mine, răspunse el. Programul pompierilor parașutiști era mult mai dificil pe vremuri, înainte să își dea seama că e mai sigur să nu ne pună să

lucrăm continuu tot sezonul.

- Mama ta se simțea singură sau îi plăcea să aibă timp și pentru ea?

Grady simți o durere familiară în piept. Își ținu privirea ațintită asupra curții ca să nu fie nevoit să se uite la Willa.

- Era singură, zise el. Ea nu voise să fie o mamă singură, dar asta a fost în cea mai mare parte a timpului. Știu că i-a fost greu.

„Și nouă“, mai vru să spună, dar renunță. Văzuse ce efect avusese cariera tatălui său asupra căsniciei lor. Cum stresul vieții de familie estompase strălucirea din ochii mamei și îl lăsase pe tatăl său să se simtă epuizat și zdrobit. Rarele zile în care Allen Billman era acasă erau dedicate jocurilor de fotbal cu copiii și drumurilor la dentist. Fiecare bănuț, fiecare oră de timp liber era ocupată cu altceva, de regulă cu unul dintre copii. Tatăl lui Grady muncise din greu, nu era nici o îndoială, dar oare savurase vreodată roadele muncii sale?

Grady nu-și dorea asta pentru sine și cu siguranță nu-și dorea asta pentru o femeie pe care o aducea în viața lui. Categorie nu pentru Willa.

„Încetează să te mai gândești la viitor! Asta nu e în cărți pentru nici unul dintre voi.“

– Pariez că era frumos.

Vocea Willei îl aduse înapoi în prezent, iar el se uită la ea, încercând să-și găsească vorbele.

– Ce anume?

– Cu florile aici, zise ea și făcu semn spre curte. Cele pe care le planta mama ta când tatăl tău era plecat. Trebuie să fi fost foarte frumos.

Grady aprobă din cap, surprins să-și dea seama că nu se gândise prea mult la acele flori. De foarte mult timp.

– Haide, zise el și o strânse de mână! Ar trebui să intrăm.

Willa se uită la ușa de la intrare cu o expresie ușor emoționată.

– Sunt surprinsă că nu ne-au auzit aici, afară și n-au venit să vadă ce facem.

Grady râse și o trase spre ușă.

– Când se adună o familie de dimensiunile astea, nu ar auzi nici dacă o mașină

de gunoi ar trece prin living.

El deschise ușa, știind că nu avea rost să bată mai întâi.

Oricum nu i-ar fi auzit nimeni. Amestecul de voci îi conduse pe hol și într-o cameră de zi unde mai mult de o duzină de Billmani strigau unii la alții.

Sora lui cea mai mare, Angie, era într-un colț și urla ceva despre o salată de cartofi spre Deb, soția fratelui său mijlociu. Deb tot încuviința din cap de parcă

ar fi urmărit ce spunea, dar gemenele ei de cinci ani care țipau și alergau în cerc în jurul măsuței de cafea îi cam distrăgeau atenția. Câțiva dintre cumnații lui stăteau la nici zece centimetri de televizor și

se uitau la meciul cu Seahawks cu volumul dat suficient de tare cât să îl acopere pe fratele lui mai mic, Jamie, care cânta la chitară într-un colț.

Mama lui Grady veni grăbită înăuntru cu un platou plin de ouă umplute, fără să-i observe pe Grady și pe Willa stând la marginea coridorului. El o privi alergând de la bucătărie spre living, făcând o cursă cu obstacole între copiii ei și progeniturile lor ca un șofer profesionist de raliu.

– Cred că am pus prea mult sos pe ouăle astea, spuse ea, dar încercați unul și spuneți-mi...

– Hei, mamă!

Ea se întoarse rapid, pe față înflorindu-i un zâmbet larg când îl zări.

– Grady! Ai venit!

Ea puse platoul cu ouă în brațele lui Abel, fratele lui Grady, care se poticni înapoi, dar reuși cumva să țină toate jumătățile alunecoase pe platou.

– Hei...

Dar mama lui era deja în partea cealaltă a încăperii, trăgându-l pe Grady într-o îmbrățișare strânsă.

– Mă bucur să te văd, zise ea în timp ce se legăna înainte și înapoi, trăgându-l cu ea într-un ritm matern familiar. Iar tu trebuie să fii Willa. Ea îi dădu drumul lui Grady și se întoarse spre Willa, care întinse mâna să o salute. Sheryl o ignoră și o strânse în brațe așa de tare, că ea scoase un mic chițăit. Am auzit așa de multe despre tine, draga mea! zise Sheryl când se trase înapoi. Ce frumușică ești!

– Haide, mamă! zise sora mijlocie a lui Grady și se apropie cu un bebeluș ținut pe șold. O faci să se jeneze. Eu sunt Stacy. Iar ea este Audrey.

– Mă bucur să vă cunosc.

Willa strânse ușor mânuța întinsă a copilei, primind zâmbete de la ambele mame în timp ce studia nebunia care se desfășura în living.

– N-am mai fost niciodată în vizită la o familie așa de mare.

Mama lui Grady râse.

– Oh, draga mea, asta e nimic! Nu e nici măcar jumătate din clan în seara asta.

Când apar și verii, mătușile și unchi, e practic o răscoală.

– O răscoală formată în mare parte din copilași și femei însărcinate, interveni Grady.

Mama lui râse și se retrase deja.

– Mă scuzați o clipă, dar trebuie să mă duc să verific carnea.

Surorile lor plecară grăbite să rezolve o ceartă între progeniturile lor, în vreme ce Willa rămase studiind scena ca un turist la zoo. Gemenele alergară pe lângă ea și se loviră de genunchii lui Grady, făcându-l să se clatine.

– Unchiule Grady! Uite!

Clover – sau era Rose? – făcu o piruetă, apoi sări fericită în fața lui.

– Am primit costumele noi de majorete și mami zice că putem să-ți arătăm machiajul.

– Machiajul?

Sfinte Sisoe, arătau ca niște concurente la concursurile de frumusețe pentru copii, cu fustele cu paiete și bluzele din spandex și... Dumnezeu sfinte, alea erau cumva gene false?

– Nu întreba, zise fratele lui Grady, Liam, în timp ce se apropia cu un castron plin cu chipsuri și cu o expresie chinuită. Concurs de majorete. Se pare că e foarte la modă la cei sub cinci ani.

Willa își înclină capul și studie scrisul de pe tricoul lui Liam.

– Ce scrie acolo?

El ridică brațele și îi oferă o expresie resemnată.

– Tată de majorete, zise el cu o grimasă. Cu litere cu sclipici, dacă te întrebai.

Cineva poate să mă ucidă acum, vă rog?

Grady râse și dădu jos ceva – poate niște iaurt – de pe mânăca fratelui său.

– La un moment dat, extraterestrii au ocupat corpul fratelui meu nebunatic, proprietar de bar de motocicliști, și l-au înlocuit cu un tată de familie absolut.

– Vinovat, zise fratele său și ochii lui sclipiră mulțumiți în timp ce îi întindea mâna Willei. Eu sunt Liam. Veselul efeminat de cele două nebunaticice fiice ale mele și de cea mai sexy soție din lume.

– Și eu te iubesc, dragul meu! strigă Deb din partea cealaltă a camerei.

Ea le oferi un zâmbet radios și își trecu mâna peste pântec. Atingerea fu scurtă, dar Grady trecuse prin asta de destule ori ca să-și dea seama ce însemna.

– Rahat! exclamă Grady și-și coborî vocea când gemenele ciuliră urechile. Voi...

vă înmulțiți din nou?

Liam radie de fericire.

– Da. Avem două luni. Încă unul pentru grădinița familiei Billman.

– Îhî, făcu Grady și se strâmbă în timp ce gemenele continuă să danseze în jurul picioarelor lui.

– Rahat! Rahat! Rahat! Unchiul Grady a zis rahat!

Clover și Rose alergară de colo-colo, fluturând din mânuțele adorabile și grăsuțe.

– Să nu repetați cuvântul acesta! le certă Liam aruncându-le o privire dojenitoare. Unchiul Grady este un exemplu prost, dar voi sunteți mai bune de atât, nu-i așa?

– Nuuu! strigară fetele în cor și continuă să danseze.

Tatăl lor le puse câte o mână pe spate și le împinse spre mama lor.

– Le-ați arătat unchiului Grady și mătușii Willa costumele. Acum mergeți să

vedeți dacă mami are ceva cu care să șteargă porc... machiajul ăsta de pe fețele

voastre.

Fetele scoaseră oftaturi asemănătoare de supărare, dar făcură ce li se ceruse și plecară în direcția opusă. Grady se uită la Willa, studiindu-i reacția după ce fusese numită mătușă. Zâmbetul ei era larg și sincer și părea complet fermecată.

Fermecată și un pic șocată. Familia lui putea fi copleșitoare chiar și pentru oamenii obișnuiți să fie în preajma unui astfel de haos.

El nu-și putea imagina cum păreau pentru cineva care crescuse literalmente fără

nici un frate.

– Haide, îi spuse el Willei, hai să găsim răcitorul! O să te prezint tuturor după ce ne luăm niște răcoritoare.

– Mă bucur că te-am cunoscut! îi strigă ea lui Liam peste umăr în timp ce se îndreptau spre living.

El o conduse dincolo de masa mare cu o sumedenie de anexe spre niște uși duble ce dădeau pe terasa din spate. Răcitorul mare, albastru care fusese nelipsit de la toate evenimentele familiei Billman din ultimele două decenii, se afla la marginea terasei, iar Grady o conduse pe Willa într-acolo.

– Vei avea nevoie de asta, zise el și îi îndesă o cutie rece ca gheața de bere în mână. Crede-mă!

– Se pare că există rezerve destule, zise ea și deschise capacul.

– Asta nu e primul nostru rodeo.

Trei dintre nepoții lui goniră pe lângă ei, fețele lor pistruiate fiind mânjite cu un fel de vopsea. Fiecare dintre băieții avea un pistol Nerf în mână și unul dintre ei chiui în timp ce goneau pe acolo.

– Suntem supereroi, unchiule Grady!

– Văd asta.

El o trase pe Willa înainte ca nepotul numărul patru să se lovească de ea în timp ce alerga după ceilalți, trăgând cu gloanțe Nerf în stânga și în dreapta. Băieții o luară pe scări în jos spre curtea din spate, strigând ceva despre câmpuri de forță

și supraputeri.

Grady își desfăcu berea și se întoarse spre ea cu un zâmbet.

– Deja ești gata să mergi acasă?

Willa clătină din cap, părând în continuare uluită.

– Asta e o nebunie!

– Ți-am spus eu.

– Și e minunat.

El îi studie chipul, căutând o urmă de ironie, dar ea era cât se poate de serioasă.

– Serios? Nu ești copleșită?

– Oh, ba da, sunt! Ea zâmbi, iar Grady simți cum i se topește inima. Dar într-un fel pozitiv.

El simți o căldură neașteptată care îi cuprinse pieptul. Sperase că ea avea să se simtă bine acolo, dar asta era mai mult de atât. Ea se potrivea perfect acolo, ceea ce îl surprinse.

– Sunt sigur că te-ar face membru de onoare dacă ți-ar plăcea.

– S-ar putea să accept oferta.

Ea își sorbi berea în timp ce Grady se uita la profilul ei, întrebându-se cât mai putea pretinde că nu era pe cale să se îndrăgostească nebunește de ea.

Și cât de neplăcută ar fi fost situația asta pentru amândoi.

*

După cină, Grady se retrase în bucătărie cu Paul și cu tatăl lor pentru una dintre cele mai vechi tradiții ale familiei Billman.

– Nimeni care a ajutat la pregătirea cinei nu trebuie să strângă, îi explică tatăl Willei în timp ce o alunga din bucătărie. Du-te și ia-ți ceva de băut și odihnește-te!

te!

– Dar eu nu am ajutat cu cina, protestă ea. Doar am pus masa.

– Asta contează, zise Grady. Afară! Haide, sunt sigur că mama arde de nerăbdare să te ia la întrebări.

Willa se prefăcu îngrozită, dar el își dădu seama din sclipirea de încântare din ochii ei că ei îi plăcea fiecare secundă. Cine ar fi crezut că Willa cea singură la părinți avea să fie așa de bine primită de familia lui gălăgioasă și extrem de agitată? Sau că pe ea avea să o bucure așa de tare după-amiaza petrecută cu ei așa cum părea să o facă?

– Treci încoace și începe să freci! se răsti Paul la el, stând cu un șervet de vase în mână, iar Grady se întoarse la îndatoririle sale.

– Când o să trecem la farfurii de hârtie ca să nu mai fie așa de greu să strângem după masă? bombăni el.

Tatăl său își dădu ochii peste cap.

– Când n-o să ne mai pese de mediu și de cantitatea de gunoi pe care o produce o familie.

El stivui un teanc de farfurii lângă chiuvetă.

– Cu alte cuvinte, niciodată.

Grady rânji și își afundă mâinile în apa cu clăbuci. Nu îl deranja, chiar nu. Era unul din lucrurile pe care le iubea la familia asta. La colegiu, se ducea la câte un prieten acasă în vacanțe la vreo masă festivă și rămânea uluit că femeile familiei făceau ce era mai greu și pregăteau masa, dar o și strângeau. Acest lucru nu ar fi fost niciodată posibil în familia Billman. Aici toată lumea își făcea partea de treabă, chiar și cei mai mici dintre copii aveau sarcinile lor.

– Iubita ta e grozavă, zise tatăl lui. S-a descurcat foarte bine la cină.

Paul râse.

– Nici măcar nu a tresărit când una din gemene v-a rugat să vă căsătoriți curând

ca să poată fi fetițele cu flori.

Grady își înăbuși un zâmbet larg și tâmp care înflorea în el. Nu pentru că își aminti că Willa le răspunsese fetelor pe un ton vesel că avea să o pună pe secretara ei să o sune pe a lui. Nu, pentru că îi plăcuse ce spusese tatăl lui.

„Iubita ta.“

El știa că ar fi trebuit să-l corecteze, dar nu părea să se poată convinge să o facă.

Fusese foarte atent să nu o sperie, nevrând ca ea să creadă că cina asta însemna altceva în afară de o masă gratis cu un grup de oameni veseli, care se întâmpla să

aibă același ADN.

Dar el ar fi mințit dacă pretindea că nu îi plăcea cum suna.

„Iubita ta.“

Îi plăcea al naibii de mult.

Asta era... o premieră.

– Hei, tată, zise Paul și se întinse pe după Grady ca să apuce un turn de farfurii de desert. Te-ai uitat la Broncoul ăla din '62?

– Da, zise tatăl său cu ochii sclipind în timp ce ștergea tigaia pe care Grady i-o întinsese. Era destul de frumoasă. Are nevoie de un convertor catalitic, iar tapiseria e cam jumulită, dar caroseria e în formă bună. Va fi o lucrare bună.

Pe Grady îl cuprinse nostalgia și simți o înțepătură între coaste. Amintirile îl năpădiră pe ecranul minții – imagini cu tatăl său în garaj, lucrând la ultimul său proiect într-una din rarele pauze de la lucru.

Grady avea opt ani, dar își amintea de parcă ar fi fost ieri.

– Am crezut că o să petrecem mai mult timp împreună weekendul ăsta, Allen, spusese mama lui Grady de unde stătea, din partea cealaltă a garajului, cu voce blândă și joasă.

Grady nu reușea să-i vadă fața de acolo de unde era ghemuit în spatele unui teanc de cauciucuri ca să se joace cu mașinuțele, dar îi simțise tremurul din glas.

Poate tristețe, ceea ce auzea destul de des.

El se lăsase și mai jos, nevrând să întrerupă discuția.

– Am nevoie de timp și pentru mine, Sher, răspunsese tatăl ei.

Vocea lui era la fel de joasă, dar avea o nuanță tăioasă. Ceva ce Grady nu auzea aproape niciodată.

– Se pare că în ultima vreme nu fac decât să muncesc și...

– Exact.

Vocea mamei sale se frânsese când primise răspunsul ăsta.

– Ești plecat toată vara, iar în rarele momente când ești acasă aproape că nu ne vedem. Ești aici, umblând la motoare, în loc să petreci timp cu noi.

– Asta nu e drept, și știi bine.

Tatăl său păruse mai degrabă obosit decât supărat, dar Grady își ținuse oricum răsuflarea.

– Am petrecut toată ziua de ieri alergând între jocul de fotbal al lui Angie și antrenamentul pentru liga mică al lui Nate. Am ajuns acasă ca să-i arăt lui Paul cum să schimbe uleiul la mașina lui.

Mama lui Grady rămăsese tăcută multă vreme. Când vorbise, în glasul ei apăruse o notă de vis îndepărtat.

– Mi-e dor de serile petrecute în doi. De anii aceia când abia așteptai să ajungi acasă la mine și ne petreceam toată noaptea făcând dragoste.

Scâncind, Grady se lăsase și mai jos între cauciucuri. El nu ar fi trebuit să asculte conversația părinților, știa asta, dar nu fusese în stare să găsească o cale să scape de acolo.

– Și mie mi-e dor de ele, Sher, spusese tatăl său. Dar așa trebuie să fie lucrurile acum. Știai când te-ai căsătorit cu mine, știai că așa va fi. Și eu îi iubesc pe copii, nu mă înțelege greșit, dar...

– Știu, oftase mama lui, iar Grady își dădu seama că ea nu mai era supărată, ci doar tristă. Familia înseamnă sacrificiu.

– Familia este iubire, îi răspunsese tatăl, încercând să fie înțelept, dar părând puțin emoționat. Uneori îmi doresc doar să nu însemne că trebuie să-mi pierd absolut toată autonomia.

Autonomie.

În momentul acela, Grady se gândise că trebuia să aibă de-a face cu mașinile. Cu lucrările pe care tatălui său îi plăcea să le facă acolo în

garaj, dar pentru care nu părea să aibă niciodată timp.

Chiar și după ce căutase cuvântul în dicționar, el tot nu înțelesese.

„Calitatea sau starea de a se autoguverna. Libertatea de a se autoguverna.“

Abia ani mai târziu începuse să priceapă despre ce era vorba. Tatăl său renunțase la tot – hobby-uri, bani, micile plăceri care făceau să merite munca – pentru carieră și pentru familie.

Și atunci Grady jurase să nu facă niciodată același lucru. El îl admira foarte mult pe tatăl său, dar nu voia să ajungă ca el. Niciodată.

– Pământul către Grady!

Paul îl pocni peste ceafă cu o spatulă.

– Ai de gând să stai acolo cu apa curgând sau chiar o să speli ceva?

– Da, bombăni Grady și se uită la tatăl său. Mă ocup de asta.

Tatăl său îl studia, citindu-i gândurile, ca întotdeauna.

– Te frământă ceva, fiule?

– Mă gândeam doar cât de greu trebuie să fi fost, zise el. Să împaci familia, munca și pe noi toți, copiii.

Tatăl său râse – un sunet profund și familiar care îl făcu pe Grady să simtă dor de casă, deși se afla chiar acolo, în bucătăria copilăriei sale.

– Ei bine, nu pot să afirm că a fost ușor, zise el. Dar a devenit mai ușor acum.

– Pentru tine?

– Pentru mine și pentru mama ta.

Tatăl său își înclină gânditor capul în timp ce ștergea o tigaie din fontă pe care Grady i-o întinsese.

– Pentru pompierii parașutiști în general. Programele sunt diferite acum. Mai potrivite pentru viața de familie.

– Te gândești la asta, frate?

Paul goli o farfurie la gunoi și o stivui în teancul care aștepta.

Grady clătină din cap.

– Nu cred că e ceva ce vreau.

Se uită la tatăl său, amintindu-și felul în care umerii i se lăsaseră în ziua în care mama lui plecase în lacrimi din garaj. Felul în care îl privise pe tatăl său timp de săptămâni după aceea, întrebându-se cât de mult îl costase viața de familie.

– Nu cred că m-aș pricepe să împac totul, adăugă Grady și înghiți nodul din gât.

Chestiile relaxate sunt tot ce pot duce.

Tatăl său îl privi îndelung și apoi aprobă din cap.

– Dacă asta funcționează pentru tine.

Dacă funcționa? Funcționase destul de mult timp, întreaga lui viață de adult.

Chipul Willei îi apărui în minte și dintr-odată el nu mai fu chiar așa de sigur.

capitolul 12

În partea cealaltă a casei, Willa primea o lecție de sudură. Sudură, nu altceva.

Oare mamele nu croșetau sau coceau prăjituri?

Willa nu avea de unde să știe. Crescuse fără mamă și asta îi lăsase multe lacune în amintiri și în înțelegerea felului în care funcționa o familie. O cuprinse un dor familiar și i se puse un nod în gât, abia reușind să se concentreze asupra a ceea ce o învăța mama lui Grady.

– O să facem doar o mică lipitură a acestor balamale aici, îi explică Sheryl.

Când Willa o complimentase pentru grătarul de șemineu foarte frumos din camera de zi, una dintre surorile lui Grady anunțase foarte mândră că era opera mamei lor.

Sheryl reacționase modest.

– E doar un hobby pe care l-am început ca să treacă timpul când era Allen la muncă.

Asta îi aduse un scurt hohot de râs din partea altei surori a lui Grady.

– Întreab-o cât de mult i-a trebuit să transforme acest hobby în al doilea venit lucrativ al familiei.

Sheryl se îmbujoră ușor și drăgălaș și flutură din mână la afirmația fiicei ei.

– Am avut mare noroc, zise ea. Se pare că fierul forjat este un trend foarte popular în casele de vacanță ale oamenilor de pe aici.

Cea mai mare dintre surori – era oare Angie? – își dădu ochii peste cap.

– Iar talentul nu are nimic de-a face cu asta.

– E distractiv, repetă Sheryl cu un pic mai multă asprime în glas de data asta. E

doar pentru mine.

În acea clipă, acolo în garaj, Willa își ajustă ochelarii de protecție în timp ce se lupta să se concentreze și să fie eleva perfectă.

– Lipirea e sudură?

– Sunt asemănătoare, dar lipirea e un pic mai ușoară pentru începători, îi explică

Sheryl. Foc mai mic și fără topirea unor metale de bază.

– Am înțeles.

Ea nu era sigură că înțelesese, dar era dornică să învețe.

– Începe prin încălzirea tije de lipire, uite așa!

Willa ascultă și fu surprinsă când tija se lichefie rapid și curse în spațiul dintre cele două lungimi de metal.

– Uau, ce frumos e!

Sheryl râse.

– Nu-i așa? Acum mișcă flacăra înainte și înapoi acolo, de parcă ai picta.

– E în regulă dacă se strânge?

– Nu e nici o problemă, zâmbi Sheryl din spatele propriilor ochelari de protecție.

Acum poți să mai micșorezi focul dacă vrei, acele mici denivelări vor fi șlefuite și netezite mai târziu. Iată! Perfect.

Willa închise torța, așa cum îi arătase Sheryl, și admiră mânerul înclinat al tăvii care era aproape gata. Acum aprecia altfel talentul lui Sheryl.

– Ești o foarte bună profesoară, zise ea. Tatălui meu o să-i placă asta.

– Sper că e priceput. Ea luă torța din mâna Willei și începu să pună uneltele deoparte. O lăsăm să se răcească și o s-o curățăm mai târziu. Ai făcut o treabă

minunată.

Willa se plimbă prin atelier și admiră unele din operele terminate expuse acolo.

Erau o sumedenie de decorațiuni de perete cu turme de căprioare sau scris decorativ, care îndemna cine știe ce zeitate nenumită să „binecuvânteze casa asta de la munte“.

Sheryl știa cu siguranță cum să-și ocupe timpul.

Willa se întoarce spre locul unde altă femeie atârna șorțul de sudor împrumutat de Willa într-un cui.

– Ai zis că ai început asta când copiii tăi erau încă acasă?

– Cei mai mulți dintre ei.

Sheryl se întoarce, iar în momentul acela Willa văzu un nor ca de ceață trecând peste chipul femeii.

Willa își ținu răsuflarea. Oare fusese prea indiscretă? Sau deschisese vreo ușă

spre un teren pe care Sheryl nu dorea să pășească? O viață întreagă fără mamă o lăsase nesigură și nedumerită și nu știa cum trebuia să

interacționeze cu mamele.

Sheryl aprobă din cap, de parcă ar fi decis ceva.

– Allen era plecat mai mereu când copiii erau mici.

Sheryl se sprijini pe coate într-o postură conspirativă, care o făcu pe Willa să o imite.

– Era plecat luni întregi. Pur și simplu o dată s-a întâmplat să nu îl văd timp de patru luni.

– Glumești.

– Nu, deloc, zise ea. Așa era atunci. Iar cu o familie mare, noi aveam nevoie de venit tot anul, așa că îşi petrecea iernile lucrând la incendii de partea cealaltă a ecuatorului, în Australia, Noua Zeelandă. Venea apoi acasă cu o sumedenie de povești și numeroase suvenire, dar nouă ne lipsea foarte mult, cum nici nu poți să-ți imaginezi.

– Ba îmi pot imagina, înghiți Willa în sec și încercă să-și închipuie cum ar fi fost

să nu îl vadă pe Grady atât de mult timp.

O surprinse cât de goală o făcea să se simtă pe dinăuntru.

– Trebuie să fi fost ca și cum vă cunoșteati din nou și din nou.

– Așa era, fu Sheryl de acord. În fine, să învăț să sudez – să am această mică

autonomie – m-a ajutat să trec peste ce era mai rău. Ea râse și își privi mâinile.

Și n-o să mint, banii în plus au ajutat.

Banii. Întotdeauna era vorba de bani.

Sheryl ridică privirea, deși Willa nu rostise asta cu voce tare.

– E vorba despre echilibru mai mult decât orice, zise Sheryl blând. Să faci ce trebuie ca să supraviețuiești, dar să te asiguri că rămâne ceva și pentru tine.

Pentru oamenii care te iubesc.

Willa aprobă din cap, abia îndrăznind să respire. Echilibru. Asta era ce le învățau mamele pe copiii lor? Ea o știa pe mama lui Grady doar de câteva ore, dar simțea deja un atașament față de ea care mergea mult mai departe de această cină

în familie. Ea întotdeauna își dorise o astfel de conexiune.

– Mulțumesc, zise Willa. Pentru cină și pentru... Ei bine, pentru toate astea.

Sheryl zâmbi.

– Cu mare drag. Ne-a plăcut să te avem aici cu noi. Ea se îndreptă de spate și își desfăcu șorțul de sudură pe care și-l pusese peste haine. Ești apropiată de părinții tăi?

Willa simți cum i se pune un nod fierbinte în piept.

– Eu... Mama nu mai e, iar tata... E complicat.

– Îmi pare rău, zise Sheryl, nu am vrut să fiu indiscretă.

– Nu, e în regulă. Ceva din bunătatea din ochii lui Sheryl o făcu pe Willa să își deschidă sufletul. Mi-am pierdut mama când eram mică. Iar tata... asta nu a scos la iveală cea mai bună latură a lui.

Sheryl se încruntă.

– A fost abuziv?

Willa clătină din cap și își plecă privirea.

– Nu în felul în care credeți. Era alcoolic, e alcoolic. Încă trăiește.

Dacă putea spune că de fapt ce făcea tatăl ei acum era să trăiască.

Cuvintele Willei părură să scoată tot aerul din încăpere. Ea nu respiră de teamă

să nu se fi stigmatizat pe sine ca marfă alterată. Sau, mai rău, să nu fi inspirat milă femeii pe care tocmai începuse să o admire.

Sheryl îi susținu privirea fără să tresară sau să judece, uitându-se doar în ochii Willei.

– Trebuie să fi fost foarte dificil, zise ea blând. Ești bine-venită să împrumuți oricând familia noastră.

– Mulțumesc.

Ea își plecă privirea de teamă că Sheryl putea vedea cât de mult o mișcaseră

cuvintele acelea. Cât de mult își dorea să fie parte din ea.

– Aveți o familie minunată!

Sheryl râse.

– Cred că o să-i păstrez. Ea se întoarse și începu să inspecteze măsura pentru pat făcută de Willa, trecând cu o cârpă peste suprafața ei. Merită, asta așa ca să știi.

Willa se holbă la ceafa ei, luptându-se să țină pasul cu conversația.

– Ce anume merită?

– Chinuiala. Când Sheryl se întoarse, ochii ei albaștri erau încețoșați. Lupta pentru a jongla cu toate – muncă, familie, iubire, căsnicie, măcar un pic pentru sine. Acolo te regăsești cu adevărat.

– În chinuială?

– Da, zâmbi Sheryl. E greu, dar este minunat în același timp.

Willa aprobă din cap, înghițind peste nodul din gât.

– Văd asta.

Și chiar putea vedea. În timp ce se forța să respire regulat, să se poarte normal, inima ei cugeta la acea noțiune nouă de familie.

Pe drumul spre casă, Grady părea tăcut. Willa îi studie profilul, întrebându-se dacă ea spusese ceva care să-l supere. Sau poate că se întâmplase ceva la părinții lui acasă.

Poate că nu era treaba ei, dar tot se întinse spre el.

– Ești în regulă?

El se uită la ea și îi oferă un zâmbet obosit.

– Da, sunt doar un pic obosit.

– Măine te duci înapoi la centrul aviatic, așa e?

– Da, răspunse el. Probabil va fi un zbor destul de devreme. Va trebui să ajung acolo înainte de răsăritul soarelui, așa că o să mă retrag.

– Oh, am crezut...

Ea se opri cu obrazii în flăcări. Avea destulă minte ca să nu facă presupuneri, dar cum s-ar fi simțit ea dacă el ar fi început să facă asta? Nu era ca și cum ar fi avut un drept unul asupra celuilalt. Nu erau planuri bătute în cuie.

Dar era în firea ei să facă planuri. Să anticipeze ce putea urma.

– Mă gândeam că o să dormi aici, admise ea.

El se uită la fața ei și în ochi i se citiră clar pasiunea, dorința pură. El o voia, nu exista îndoială.

– Putem să amânăm? întrebă el.

– Desigur.

Ea reuși să-și păstreze tonul relaxat, să țină departe orice urmă de dezamăgire.

Asta era ce își dorea. Fără angajamente, fără atașament. Nu fuseseră decât la o singură întâlnire adevărată. De ce ar fi avut ea un drept asupra timpului lui?

Când mâna lui alunecă peste consolă și îi cuprinse genunchiul gol, întregul ei corp se trezi la viață.

– Mulțumesc că ai venit în seara asta, zise el. Familia mea te-a plăcut foarte mult.

– Și eu pe ei. Mulțumesc că m-ai invitat.

Vocea lui părea stranie și formală, așa că ea nu mai zise nimic până când nu ajunseră în fața casei ei.

Când el opri motorul, se întoarse spre ea în interiorul slab luminat al mașinii.

– Te-ai simțit bine?

Ea aprobă, conștientă de mâna lui pe genunchi. De cât de tare îl dorea.

– Trebuie să fie drăguț să faci parte din așa ceva, zise ea. Să aparții. Să te simți ca un membru al echipei.

– Nu am gândit niciodată așa, zise el. Familia mea e minunată, dar sunt tot timpul... acolo.

– Asta vreau să spun. Când mâna lui se mișcă în sus pe piciorul ei, ea își pierde pentru o secundă șirul gândurilor. E siguranță. Securitate. E întotdeauna cineva care îți asigură spatele.

– Ai dreptate, zise el, mâna mișcându-i-se un centimetru mai sus și tăindu-i respirația. Familia e o plasă de siguranță grozavă.

„Vreau și eu asta.“

Gândul îi zbură prin minte ca o pasăre mică, dar ea nu era sigură dacă se referea la familie sau la ce făcea degetul lui Grady pe marginea genunchiului ei.

O mișcare la fereastra din față îi atrase atenția, iar Willa își smulse privirea de la Grady ca să-l vadă pe Stevie cu nasul lipit de geam. Pentru un câine orb, își petrecea destul de mult timp mângîind ferestrele și holbându-se afară în stradă.

Se întoarse spre Grady, atingându-și pandantivul cu stea din argint de la gât.

– Când a început mama ta să facă bani cu obiectele ei din metal? Grady clipi, surprins de întrebare, iar Willa se grăbi să se scuze: Îmi pare rău, nu e treaba...

– Nu, e în regulă, zise el și păru nedumerit. Hai să vedem, eu trebuie să fi avut opt sau nouă ani. Îmi amintesc doar că mergeam la multe târguri de artă și la piețe și din astea.

– Trebuie să fi fost drăguț, zise ea. Pentru ea, evident. Dar și pentru familie. Să

aveți mai multă siguranță, vreau să spun.

– Cred că pe atunci nu mă gândeam prea mult la asta. El își scărpină bărbia, cu mâna cealaltă încă lipită de coapsa ei goală. Poate că eram prea mic. Îmi amintesc de o conversație între părinții noștri într-o seară la cină. Mama tocmai vânduse o piesă pentru Sunriver Resort.

– Pare ceva important.

– Era, se gândi el. Trebuie să o fi plătit foarte bine. În orice caz, tata tot zâmbea și o ținea de mână și spunea că putem să începem să cumpărăm înghețată

adevărată. Nu chestia aia banală cu lapte pe care o cumpăram.

Willa râse, dar întrebările încă i se învârteau în cap.

– S-a simțit amenințat? întrebă ea. De mama ta, care câștiga propriii bani?

– Nu, deloc, zise el. Nu cred. Întotdeauna a părut foarte mândru de ea.

Willa aprobă din cap, știind că ar fi trebuit să înceteze cu interogatoriul. Deja fusese prea indiscretă.

– Îmi plac părinții tăi, zise ea. Cum se susțin unul pe celălalt. Cum au rămas

împreună chiar și când nu a fost ușor.

Ceva apăru în ochii lui Grady. Poate nostalgie sau altă sclipire de emoție.

– Ai dreptate, zise el. E diferit când cineva din afară îmi oferă o perspectivă

asupra familiei.

„Cineva din afară.“

El nu o spusese ca pe o insultă sau ca pe ceva personal. Ea încercă să nu se simtă

rănită. O mașină trecu pe lângă ei, aruncând preț de o clipă lumina farurilor spre ei. Stevie lătră, amintindu-i de castronul lui de mâncare gol.

Willa făcu semn spre casă.

– Pot să te conving să intri pentru ceva de băut? Am un Merlot bun care ar merge bine cu trandafirii din carne uscată.

El râse și îi strânse genunchiul.

– Știm amândoi cum se va termina dacă vin înăuntru.

– Cum se va termina?

Vocea ei era mai răgușită decât se aștepta, dar dogoarea din privirea lui Grady se potrivea cu lava care îi bolborosea ei în piept.

– Dacă vin înăuntru, o să sfârșim cu tine pe spate și cu mine îngropat adânc înăuntru tău și va fi cea mai bună senzație din lume.

– Oh, se cutremură Willa, atingându-se din nou la gât. Și asta ar fi rău?

– Ar fi absolut fantastic, zise el. Așa cum e mereu, dar acum munca e pe primul plan.

De câte ori își spusese Willa același lucru? De câte ori le spusese celor cu care se întâlnea că lucrul cel mai important din viața ei era cariera și că nu avea timp de relații?

Nu exista nici un motiv să fie mâhnită pentru că altcineva spunea același lucru.

Nici un motiv, doar că...

– Atunci ne vedem când te întorci? întrebă ea.

– Absolut, răspunse el. O să vin direct aici.

– Fără duș?

El râse și o trase spre el.

– Putem să facem duș împreună, zise el. Ceea ce, ca să știi, nu este o întâlnire.

Apoi el o sărută până ce o ameți, iar Willa se întrebă cât mai puteau continua așa.

capitolul 13

Intervenția lui Grady din California de Nord fu destul de banală sau pe cât de banal putea să fie un salt din avion într-o pădure în flăcări. El și restul echipei își petrecură patru zile săpând șanțuri și tăind ramuri într-o zonă dens împădurită, la 100 de kilometri depărtare de cel mai apropiat oraș.

Nu avea semnal, așa că nu putea să comunice cu Willa. Încercă să nu se simtă

deprimat din pricina asta. Ea era ocupată cu munca ei, iar el cu a lui. Așa trebuia să fie.

Dar tot îi lipsea. Îi lipsea sclipirea pasională din ochii ei verzi, felul în care părul ei îi cădea peste față când se apleca să îl mângâie pe Stevie. Îi lipseau modul cum îl tachina la minigolf și gropițele pe care le vedea așa de rar, dar care se simțeau ca o mică victorie când reușea să le scoată la iveală.

Până când echipa lui termină de stins incendiul din California, apărui un alt incendiu în Utah. Apoi Idaho sau era oare Montana? Se amestecau toate în mintea lui, un fel de viață normală pentru el și restul echipei pe măsură ce vara devenea mai caldă și pădurile se uscau mai tare.

În a douăsprezecea zi, în sfârșit avu șansa de a-i scrie un mesaj.

Grady: „Acum avem pauză de cină. Put de nu îți poți imagina. Îmi lipsești“.

El se aștepta la un răspuns obraznic, o glumă despre el, care putea îngrozitor tot timpul. Se alarmă doar când văzu răspunsul ei cu litere mari.

Willa: „DUMNEZEULE, EȘTI ÎN REGULĂ???“

El se încruntă la telefon, amestecând macaroanele cu brânză și șuncă deasupra arzătorului cu propan, în timp ce Bobby aducea apă din apropiere.

Grady: „Desigur. Ce s-a întâmplat?“

Pe ecran apărură punctele care îi indicau că ea scria un răspuns înainte măcar ca al lui să fi ajuns la ea.

Willa: „S-a spus la știri. Doi pompieri-parașutiști răniți grav în NE Oregon. Nu eram sigură unde ești“.

Oh, da!

El auzise despre asta, da. Fusesse pe toate canalele, iar echipele erau destul de supărate. El nu-l cunoștea pe nici unul dintre răniți, amândoi fiind împrumutați de la echipe din Noua Zeelandă.

Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Willa avea să audă despre asta.

Grady: „Sunt OK. Nu am avut semnal, așa că n-am putut comunica.

Îmi pare rău că ți-ai făcut griji“.

Asta nu era complet adevărat. O mică și egoistă parte din el era încântată că ea își făcea griji pentru el. Că ea se gândea la el când era plecat.

Willa: „Înțeleg perfect. Mă bucur doar că ești bine. Să fii atent!“.

El răspunse: „Și tu!“, ceea ce era o prostie. Ea lucra de acasă, unde cel mai mare pericol era să se poticnească de Stevie. Zâmbi când se gândi la câinele mare și caraghios, termină de amestecat mâncarea și închise arzătorul.

Cât de bine ar fi fost să se poată cuibări cu Willa pe canapeaua ei și să mănânce cina împreună? Sau să adoarmă în patul ei cald, cu Stevie pe podea într-un colț și Barrow adormit între picioarele lui?

Dar nu, el nu putea să gândească în felul ăsta. Dacă Willa era decisă să evite orice relație serioasă, atunci el trebuia să facă treabă mai bună cu ținutul zidurilor ridicate. De aceea renunțase să rămână la ea înainte de plecare, deși își dorea enorm și cu disperare să adoarmă atingându-i corpul. Era mai bine pentru amândoi dacă nu se atașau.

Dar nu putea să-i spună asta inimii lui mari și proaste. Sau creierului său, care continua să adoarmă în fiecare noapte sub cerul înstelat ca să viseze la ea. La început erau lucruri normale. Fantezii despre cum se cuibărea cu Willa pe canapea sau cum călărea pe Harley cu brațele și picioarele ei cuprinzându-l.

Apoi fanteziile deveniră absurde. Willa cu el la mai multe cine de familie, un inel de logodnă sclipind pe degetul ei. Willa rotundă și plăcută cu copilul – copilul lui – în pântec.

– Pentru Dumnezeu! bombăni Grady în timp ce împărțea mâncarea.

– Iar vorbești singur?

Tony îi aruncă o privire cunoscătoare în timp ce își lua farfuria.

– Taci din gură!

Era ridicol să se gândească la viitor. Orice viitor, dar mai ales unul care o implica pe Willa. El avea autonomie. Avea prezentul, iar asta era tot ce își dorise vreodată, fir-ar să fie!

Așa că de ce nu putea scăpa de senzația asta dureroasă de gol din

stomac? Înghiți mâncarea mai repede, sperând că asta avea să îl ajute.

Nu îl ajută. Nici pe departe.

În dimineața ultimei zile a turei lor, Grady își puse rucsacul pe umăr pentru drumul de 13 kilometri până la punctul de întâlnire. Nu mai fusese niciodată așa de dornic să ajungă acasă, să se bage la dușul lui fierbinte și să lase apa să-i curgă pe corp în timp ce mâinile îi alunecau pe corpul altcuiva. Mai exact al Willei. Cum se întâmplase asta? Cum se transformaseră fanteziile lui de la o serie de imagini în care se aflau numeroase femei la una singură care se tot repeta și în care era o singură femeie?

– Cheeseburger.

Vocea lui Ethan îl smulse din gândurile lui. Își ajustă rucsacul și intră în dialogurile lor obișnuite despre ce își doreau cel mai mult când aveau să se întoarcă în civilizație.

– Bere Notorious de la Boneyard Beer, zise Grady.

El, de fapt, își dorea mai degrabă vin, dar băieții l-ar fi tachinat neîncetat dacă

spunea ceva așa de sofisticat.

– Un duș fierbinte care să țină douăzeci de minute, adăugă Bobby.

Dumnezeule, asta suna bine! Doar că în mintea lui Willa era acolo cu el, sânii ei uzi de picături de apă și părul ud dat pe spate...

– Hei, Grady! rânji Tony. Ai din nou expresia aia!

– Ce expresie?

– Aia care spune că de fapt tot ce îți dorești e să-i vezi ochii verzi și să nu ai mai mult de două întâlniri cu ea.

Îl prinseseră.

– Mă duc direct la ea acasă de îndată ce ajungem înapoi, admise el.

– Ieșiți undeva? întrebă Ethan.

– Nu.

– Pentru că asta ar fi o întâlnire, îl informă Tony.

Băieții pufniră și îl luară în balon în timp ce continuau să înainteze.

– Rămânem acasă și comandăm mâncare thailandeză, zise el.

Tony pufni.

– Așa se spune acum la asta?

Ceilalți râseră, deși Ethan scoase un geamăt chinuit.

– Pad Thai. Sau nu, pizza. Asta vreau.

Grady se uită la ceas și numără orele până când putea să primească ce își dorea cel mai mult.

Când ajunseră în sfârșit la punctul de întâlnire, toți erau epuizați. Se lăsa întunericul, transformând cerul în albastru-închis spre negru. În timp ce ceilalți băieți făceau conversație cu șoferul voluntar, Grady își verifică ceasul, întrebându-se cât de târziu putea sta trează Willa. Mai întâi ar fi trebuit să se ducă acasă și să facă un duș, poate să doarmă bine o noapte înainte să apară la ușa ei.

Dar, când camioneta ajunse în oraș, el știu că nu putea să mai aștepte atât.

Trebuia să o vadă.

Se făcuse 22.00 când ajunse în pragul ușii Willei, murdar și jerpelit și așa de epuizat, încât abia mai putea sta în picioare. Dar gândul că avea să o vadă din nou îl ardea în piept.

Ușa ei se deschise cu avânt chiar înainte să bată.

– Te-ai întors!

Ea clipi spre el în lumina de pe verandă, ochii verzi strălucind la fel ca părul care îi cădea despletit pe umeri.

– M-am întors.

El se întinse și umblă la breteaua subțire a rochiei ei albastre cu alb. Ea purta pandantivul cu steaua de argint, dar poate că nu purta sutien. Oboseala făcu loc unei nevoi primare, în timp ce ea se dădea la o parte ca să-l lase pe Grady să

intre în casă.

– Mi-a fost dor de tine, zise el în timp ce o cuprindea în brațe.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

Stevie îi mirosi pantalonul combinezonului și se trase înapoi, dar Willa îl prinse pe Grady de piept și îl trase spre ea. Sărutul fu sălbatic și înfometat și îi lăsă pe amândoi gâfâind în timp ce înaintau pe hol. Cumva reușiră să ajungă la baie, lovindu-se de pereți și dând jos o perie de păr de pe un raft, cu un bocănit.

– Dezbracă-te! îi porunci, deși el făcea deja asta pentru ea, în timp ce ea se apleca să dea drumul la apă.

Rochia drăguță din bumbac dispăru prima, iar el își băgă degetele sub dantelă și o trase în jos pe coapsele ei.

Cum tot era acolo jos în fața ei, o cuprinse cu brațele de picioare și își îngropă

fața în căldura miezului ei.

– Grady! Ea îl apucă de creștet, legănându-se când el o linse. Oh, Dumnezeu!

– Asta, murmură el și-și lăsă limba să alunece în ea. De asta îmi era dor.

Nu de pizza sau de vin ori de oricare alt confort de acasă. Doar de Willa, alunecoasă și dulce pe limba lui, apucându-i degetele când le lăsă să alunece în ea. Șoldurile ei se mișcau într-un cerc lent în timp ce el o posedă cu mâna, cu fața. Cu limba îngropată adânc în ea, el se uită în sus și văzu că ea avea capul dat pe spate în extaz, sânii tremurând cu fiecare respirație gâfâită.

– Dumnezeu sfinte! exclamă ea și se agăță de părul lui, juisând puternic în jurul degetelor lui.

El îi cuprinse fundul cu palma, aducând-o din nou înapoi pe pământ. Putea să

facă asta toată noaptea. Orice urmă de oboseală dispăruse. Se ridică și se întinse după mâna ei.

– Duș, zise el cu mâna sub jetul de apă în timp ce se apleca să ajusteze temperatura. Te rog, spune-mi că ai prezervative și că nu trebuie să ies până la mașină!

Ea rânji și trase perdeaua de duș.

– Chiar acolo în suportul pentru săpun. Eram pregătită pentru tine.

– Slavă Domnului! zise el și o trase sub jetul de apă.

El știa că trebuia să o ia mai încet, ca ea să se poată familiariza din nou cu el.

Fuseseră despărțiți două săptămâni, iar în afară de asta, nu erau oficial împreună.

Dar în timp ce o lipea de peretele dușului și desfăcea prezervativul cu o mână, nu se putu gândi la altceva decât să fie înăuntrul ei.

– Grady, grăbește-te! exclamă ea în timp ce-și înfășura picioarele în jurul mijlocului său.

El se împlântă în ea dintr-o mișcare alunecoasă, făcându-i pe amândoi să

exclame. Apoi rămase nemișcat, așteptând ca ea să deschidă ochii și să se uite

adânc într-ai lui.

– Asta nu e o întâlnire, zise el în timp ce începea să se miște încet înăuntru și afară, cu mișcări languroase care o făcură să geamă. Dar într-o bună zi îmi vei acorda o a doua întâlnire. Apoi pe a treia și pe a patra. Și știi de ce?

Dumnezeule, de ce vorbea așa? Despre planuri de viitor, ceva ce evitase să facă

de parcă ar fi fost ciumă.

Răspunsul Willei fu o exclamație strangulată, nicidecum un cuvânt. Grady își înclină șoldurile, nimerind acel loc despre care știa că avea să o înnebunească.

– Asta e prea bine ca să dureze doar preț de câteva întâlniri, mârâi el. Prea bine ca să nu dureze mai mult.

Ea țipă, iar Grady se înfipse din nou în ea, până când ea țipă și își trecu unghiile pe spinarea lui umedă.

El se eliberă, închizând ochii în timp ce apa curgea pe corpurile lor.

Picioarele îi tremurară de epuizare, iar inima aproape că îi explodă.

Îi trecu prin minte să îi spună. Să îi spună că nu vorbea doar despre sex, că nu despre asta era vorba.

Dar, în timp ce ea se calma și îi zâmbi, el uită totul, inclusiv propriul nume.

capitolul 14

Willa se trezi devreme a doua zi de dimineață, neliniștită și plină de energie. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama ce era diferit.

În primul rând, era goală. La fel era bărbatul mare și musculos cu care împărțea patul.

Asta era în mod categoric diferit.

La fel era ce spusese el când fuseseră la duș.

„Asta e prea bine ca să dureze doar preț de câteva întâlniri. Prea bine ca să nu dureze mai mult.“

Dar oare vorbise serios? Sau fusese doar agitația momentului?

Nu era pentru prima dată când un bărbat sugera să treacă de bariera regulii cu cele două întâlniri. Dar era pentru prima dată când ea chiar lua asta în considerare.

Ea se întinse, simțindu-se delicios de caldă și de senzuală în timp ce atingea marginea patului cu degetele. Apoi se întoarse pe o parte și se uită la el. Doar se uită, nu îl atinse, deși degetele ei tresăreau nerăbdătoare.

Părul negru al lui Grady avea nevoie mare să fie tuns și aranjat, după ce ajunsese direct de la duș în pat. Willa zâmbi de plăcere, inspirând mirosul de foc de tabără

care încă era lipit de pielea lui. Era mereu acolo, cea mai ușoară sugestie, deși se frecaseră unul pe celălalt la nesfârșit cu gel de duș cu aromă de vanilie.

„Bezele.“

Așa mirosea el. Bezele la foc de tabără.

În minte îi apărură o avalanșă de amintiri, luând-o prin surprindere. O

excursie în camping, una dintre ultimele în care își amintea că fuseseră toți trei – mama, tatăl ei și ea.

Cumpăraseră niște lemne de foc de la un magazin dimpreună cu o pungă de bezele de 99 de cenți care o făcuseră să saliveze tot drumul până în tabără. Voia acea ieșire.

Tatăl ei ascuțise un băț, iar mama ei o învățase să înfigă în vârf niște bezele pufoase. Ea le ținuse deasupra tăciunilor, chicotind când se făcură maronii și frumos rumenite.

„Eram așa de fericiți atunci!“

Ani mai târziu aflase că nu plecaseră în camping pentru distracție. Campau pentru că tatăl ei își pierduse iarăși serviciul și erau în urmă cu două luni cu plata chiriei. Campau pentru că erau nevoiți să o facă, dar atunci, strânși în jurul unui foc de tabără, lucrurile nu i se păruseră deloc înspăimântătoare.

Grady se mișcă, iar Willa îl dezmierdă cu o mână pe piept. O parte din ea spera că el avea să se trezească pentru a face din nou dragoste, dar asta însemna să fie egoistă. Dormea doar de patru ore, iar ea știa că avea nevoie de odihnă.

Se cuibări lângă el, aproape de căldura lui. Era o senzație plăcută, dar nu i se părea că era în regulă, era prea neliniștită, prea agitată ca să se simtă confortabil.

„Dumnezeule, Willa, nici să te cuibărești nu ești în stare!“

Încă un semn că nu era potrivită pentru intimitate.

Se uită la ceas și văzu cum trece de la 5.29 la 5.30 dimineața. Kayla sigur se trezise. Ea întotdeauna se trezea la 5.00 și de regulă căuta pe cineva cu care să

alerge.

Willa își luă telefonul și-i trimise un mesaj.

Willa: „Vrei companie la alergat?“

Câteva secunde mai târziu veni răspunsul.

Kayla: „Cine ești și de ce ai telefonul Willei?“

Ea zâmbi și scrise răspunsul.

Willa: „Simt nevoia să mă mișc. Ne vedem în zece minute la capătul aleii mele?”

Apoi se ridică din pat și se îmbracă repede cu un sutien de sport și pantaloni de alergare.

– Haide, Stevie, șopti ea, în dimineața asta trebuie să-ți câștigi micul dejun!

Barrow și Earmuff încă dormitau pe pat, captivați de căldura lui Grady și nu se obosiră să ceară micul dejun. Se băgaseră în curbura genunchiului său și în locul delicios de lângă pieptul lui. Bobițele le puteau mânca oricând.

Willa înțelegea.

Oare putea învăța să fie mai mult ca pisicile ei? Să se deconecteze și să se relaxeze, să se piardă în plăcerea căldurii altui corp mai mult de o oră sau două?

Ea oftă și se îndreptă spre hol, oprindu-se să prindă lesa scurtă a lui Stevie. El flutură din coadă și o urmă afară pe ușă, la fel de încrezător ca întotdeauna.

Soarele picta cerul într-o ambră aurie în timp ce ea se îndreptă spre capătul aleii.

Kayla veni alergând să i se alăture.

– Hei, fetițo! zise Kayla și își dădu la o parte coada neagră, apoi se încruntă când văzu camioneta lui Grady.

– Spune-mi că nu ai un pompier sexy și gol la tine în pat!

– Nu am un pompier sexy și gol la mine în pat, recită Willa.

– Minți?

– Așa mi-ai spus să fac.

Kayla oftă.

– Ești fără speranță. Haide!

Kayla porni într-un ritm alert, pantalonii ei galbeni de alergare și bluza portocalie fiind pentru Willa ca un semnal luminos. Willa își potrivi ritmul cu al ei, dorindu-și să fi avut timp să se încălzească.

Poate că ar fi trebuit să sugereze un brunch în loc de asta.

– Aceeași rută ca data trecută? întrebă Kayla.

– Mulțumesc, pufni Willa. Tot ce e familiar e mai bine pentru Stevie.

Urechile lui Stevie se ascuțiră când își auzi numele și scoase un pufăit ușor. Era mulțumit să alerge între ele, având încredere că nu aveau să-l facă să se ciocnească de crengi sau de bolovani.

După doar câteva minute, Willa șuieră, regretând deja alegerea făcută.

– Putem să o luăm un pic mai încet?

Kayla râse, dar o lăsă mai moale.

– Deci, zise ea, fără să pară deloc obosită, când s-a întors Grady?

– Noaptea trecută, pufni Willa. Târziu.

– A rămas din nou peste noapte. Orice i-ai făcut, pare să-l fi dat gata.

– Cred că a fost incendiul, zise ea. Dar pot să-mi asum meritul.

Zâmbind mult prea vesel pentru ora aceea a dimineții, Kayla coti și porni spre parc.

– Pare destul de serios, zise ea. Dacă vine direct la tine în loc să se ducă mai întâi acasă. Să îl lași să doarmă la tine în loc să-l arunci pe ușă în secunda în care se dă jos de pe tine.

– N-am fost niciodată așa de rea, bombăni Willa, evitând să spună cât de serioasă

devenea relația.

Dar Kayla nu lăsă să-i scape asta.

– Deci se transformă în ceva mai mult.

– Ce anume mai mult?

– Mai mult decât obișnuitul tău ritual cu două întâlniri și gata, zise ea. Asta pare să dureze.

– N-am spus așa, gâfâi Willa. El avea chef de sex.

– Dacă voia doar sex, s-ar fi asigurat că primește sex înainte să plece.

Willa făcu o grimasă, în parte pentru că își dorea să nu-i fi spus Kaylei despre asta. Se simțise singură în primele nopți după ce el plecase și împărtășise mai mult decât o făcea de obicei.

– Asta e părerea ta, zise ea. Nu poate fi serios dacă își alege momentul partidelor de sex.

– Asta e alegerea ta, zise Kayla pe un ton binevoitor. Tu ești cea care ține la regula idioată cu două întâlniri.

– Nu e idioată.

Ar fi trebuit poate să spună mai multe, dar nu avea argumente prea bune.

– Sigur că e. Când e următoarea voastră non-întâlnire?

– Seară de jocuri, reuși ea să răspundă.

– Seară de jocuri? Kayla se uită la ea cu interes. L-ai invitat la seara de jocuri?

– Ce e așa de surprinzător?

– Pentru că e tradiția noastră de peste zece ani. Pare semnificativ.

Willa scrâșni din dinți. De ce Kayla nu rămânea fără suflu? Reușea să rostească

cuvinte precum „tradiție“ sau „semnificativ“, în vreme ce ea doar gâfâia și încerca să nu-și dea duhul.

Dar îl invitase pe Grady la seara de jocuri. Îl invitase cu săptămâni în urmă, după

partida de minigolf, când el voise să știe când putea să o vadă din nou. El își notase în telefon, făcând mare spectacol din a o trece ca „întâlnire de afaceri“ în calendar, pentru că în mod evident nu era o „întâlnire“ dacă prietenele ei erau acolo.

– E doar seara de jocuri, gâfâi ea în timp ce Kayla coti și continuă să alerge. Tu îl aduci pe Tony, da?

– Da, dar noi doi chiar ieșim împreună, zise ea. Nu după un program, nu după un manual de reguli, ci doar avem întâlniri. Ar trebui să încerci cândva.

Willa voia să întrebe cât de serioasă era treaba cu Tony, dar nu avea capacitatea pulmonară. În afară de asta, putea vedea că prietena ei radia de fiecare dată când îl amintea pe masivul căpitan de echipă, ceea ce însemna că într-adevăr îl plăcea.

Dar oare Tony ce simțea pentru ea?

Întrebarea mai importantă – iar Willa știa pentru că o evita – era ce simțea ea însăși. Nu legat de Tony și de Kayla, ci de ceea ce propusese Grady.

Oare chiar putea să continue să se întâlnească cu el? El voia să o facă?

– Deci serios, seara de jocuri?

Cuvintele Kaylei străpunseră gândurile Willei și o aduseră înapoi în prezent.

– Nu-mi amintesc să fi invitat vreodată un tip. În orice caz nu unul cu care faci sex.

– Care e ideea?

Kayla ajunsese la o intersecție și se uită în ambele părți înainte de a traversa în goană. Willa o urmă, străduindu-se să își facă picioarele să se miște în direcția în care trebuia și încercând să-l mențină pe Stevie lângă ea.

– Nu crezi că e important? Întrebă Kayla.

– Nu.

– Ei bine, eu cred că da, spuse Kayla. E pentru prima dată de când te cunosc când simți așa pentru un tip, zise ea. Te-ai dus la el acasă la cină, pentru Dumnezeu! I-ai cunoscut familia.

Willa nu zise nimic, deși creierul ei era plin de gânduri despre mesaje pe care

le schimbase cu mama lui Grady în ultimele două săptămâni. Ele începuseră

simplu când Willa îi mulțumise pentru cină într-un mesaj. Înainte să-și dea seama, ea și Sheryl făceau schimb de mesaje pe timpul zilei despre orice, de la sudură la programul lui Grady.

Ea știa că trebuia să înceteze – nu avea rost să se atașeze de părinții

lui dacă asta nu era o legătură pe termen lung –, dar era doar o sporovăială prietenoasă, nu?

Rămăsese prietenă cu mulți bărbați cu care ieșise doar de două ori. Să se împrietenească și cu mama lui Grady nu însemna nimic.

– Wills, mă bucur pentru tine! Kayla încetini din nou, probabil pentru că

observase că Willa era pe cale să își dea duhul. Te bat la cap pentru că te iubesc și pentru că îmi place să te sâcâi, dar vorbesc serios. Grady e grozav pentru tine.

Cred că există potențial adevărat aici.

Willa înghiți din greu, simțind un gust metalic. Dacă murea, poate că nu avea să

mai poarte conversația asta.

Dar o știa pe Kayla destul de bine ca să-și dea seama că nu avea să se lase, așa că

se hotărî să schimbe subiectul.

– Am câștigat un client nou ieri, zise Willa. Hart Valley Cheesemakers. Vrei să

licitezi pentru pozele pentru site?

Kayla se uită spre ea și își dădu ochii peste cap în mod dramatic.

– Iar ea reușește din nou să schimbe subiectul.

Willa rezistă dorinței de a-i arăta degetul.

– E un proiect bun, zise Willa. Bani buni, plus produse la liber.

– Producători de brânză, spuse Kayla cu un respect de-a dreptul senzual. Cu siguranță voi licita. Îmi trimiți informațiile?

– Desigur.

Trecură prin parc cu Stevie galopând voios. Dacă măcar câinele ei putea arăta mai puțin entuziasm, ar fi dat vina pe el ca să se oprească.

– Trebuie să-mi leg șireturile.

Kayla se opri și alergă pe loc, în timp ce studia încălțările Willei.

– Ambele sunt legate bine.

– Țsta e felul meu politicos de a spune că mă omori, zise Willa și se trânti pe o bancă împreună cu Stevie care veni să o lingă pe față. Renunț. Fără alergări.

Kayla râse și se așeză pe bancă lângă ea. Scoase una dintre manșetele rotofeie de pe braț și i-o oferi Willei.

– E cu apă. Bea. Am adus una pentru fiecare.

– Sigur că da. Willa înghiți hulpav, recunoscătoare pentru prietena ei, chiar dacă

era o pacoste. Mersi.

– Nici o problemă. Kayla sorbi și ea. Deci seară de jocuri zici?

– Da.

– Am zis mereu că e o bună șansă să apreciezi firea cuiva, zise Kayla. Dacă

trișează, dacă ia lucrurile prea în serios sau își face propriile reguli. Ce crezi că

vei afla despre Grady?

– Habar n-am, zise Willa simțind că își recăpăta suflul. El ia minigolful foarte în serios, dar asta e diferit.

– Da, chiar este, rânji Kayla. Îmi place partea în care i-ai șutat mingile.

De ce le povestea prietenelor ei orice? Nu o lăsau niciodată să uite ceva, mai ales când venea vorba de Grady.

– Aislin aduce pe cineva?

– Poate pe sora ei, făcu Kayla o grimasă. Asta dacă nu face implozie de atâtă răutate. Bronwyn, nu Aislin, desigur.

– Desigur.

Willa mai bău niște apă.

– Deci tu și Tony?

– Îmi place de el, rânji Kayla. Nu știu dacă treaba asta va duce undeva, dar mă

distrez. Dacă nu iese nimic, bănuiesc că vom fi cei mai buni prieteni pentru totdeauna. Între timp ne simțim bine învățând să ne cunoaștem.

Deci așa funcționau lucrurile la oamenii normali. Petreceau timp împreună, simțindu-se bine unul în compania celuilalt, nu evaluând potențialul risc de a se implica într-o relație. Cum ar fi fost oare? Să iasă cu cineva fără teama de atașament sau dezamăgiri și fără a se gândi că întreaga poveste avea să se termine într-o minge mare și înflăcărată de regrete.

– Ar trebui să încerci cândva? murmură Kayla, citindu-i gândurile Willei. E

amuzant.

Willa simți că i se pune un nod în gât și mai bău niște apă ca să-l alunge.

– Haide! Ea se ridică pe picioarele tremurânde și îi întinse manșeta înapoi Kaylei. Ar trebui să ne mișcăm.

În ochii Kaylei apărură o expresie de simpatie, dar tot se ridică în picioare.

– Și a pornit din nou să alerge. Ea râse și veni din urmă, apoi trecu de Willa cu un zâmbet. Știi, într-o bună zi o să găsești un motiv ca să nu mai fugi de orice pare să fie o investiție emoțională.

Willa scrâșni din dinți și se concentră să lovească asfaltul cu un pantof și apoi cu celălalt iar și iar.

– Nu te baza pe asta!

Dar poate că inima ei o făcea deja.

Willa se întoarse acasă și îl găsi pe Grady în bucătăria ei, spărgând ouă într-un castron. Barrow și Earmuff ședeau adorator la picioarele lui, așteptând bucățele gustoase.

– Hei, zise Willa și-și șterse fruntea cu mâneca, sperând că nu arăta la fel de rău

pe cât se simțea.

– Îmi pare rău că nu am lăsat un bilet, dar nu credeam că te vei trezi prea repede.

Grady rânji, arătând mai bine decât ar fi avut voie orice bărbat să o facă, cu părul ciufulit și boxerii șifonați.

– Nu dorm foarte bine într-un pat nefamiliar, zise el. Vrei ouă jumări?

– Da, chiar aș vrea niște ouă.

Ea trecu pe lângă el ca să-i umple lui Stevie castroanele cu apă și mâncare, neștiind cum să se poarte în această scenă de fericire domestică. Ar fi trebuit să-l îmbrățișeze sau să-l sărute ori să-l cuplească de fund?

Ea se mulțumi să-l bată pe braț când luă paharul să-l umple cu apă de la robinet.

– Vrei să fac pâine prăjită?

– Ar fi grozav, zise el. Nu știam unde ții pâinea și nu eram sigur că e în regulă să

caut prin dulapurile tale. Ouăle păreau destul de cuminți, pentru că sunt chiar pe ușa frigiderului.

Gândul că el ținea așa de mult la intimitatea ei o umplu cu un sentiment straniu de tandrețe și de vinovăție. Sigur, el trebuia să se simtă suficient de încrezător ca să caute pâinea după ce își petrecuse noaptea în patul ei.

Dar da, adânc în sufletul ei, era bucuroasă că el îi oferea spațiu. Ea căută prin frigider până ce dădu de o franzelă cu rozmarin.

– O felie sau două?

– Două, te rog. El se uită la ea fascinat. Congelezi pâinea?

– Sigur, zise ea. O fac de fiecare dată când e redusă pâinea asta cu rozmarin pe care o iubesc. Nu reușesc niciodată să mănânc suficient de repede toată pâinea.

– Ha! făcu el, părând gânditor în timp ce bătea ouăle cu furculița. Va trebui să

îmi amintesc asta. O să mă ajute să nu irosc pâinea.

Willa nu zise nimic, deși i se înfiora pielea la gândul că oricine putea arunca

mâncarea așa. Poate că asta era fapta ei bună pe ziua de azi, șansa ei de a avea un impact asupra vieții haotice a lui Grady.

– Cum îți plac ouăle, mai moi sau mai seci? întrebă el.

– Mai moi, te rog, zise ea. Vrei să pui și niște brânză pe ele?

– Da, la naiba!

Willa rânji, savurând dialogul lejer mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Ea găsi o bucată mică de cheddar și o dădu din câteva mișcări pe răzătoare înainte să i-o întindă într-un șervet. Apoi unse pâinea prăjită cu unt și o stivui pe o farfurie, în vreme ce el puse ouăle pe farfuria și le duse la masă.

– În castronul ăla de acolo e zahăr, iar lapte pentru cafea e în frigider, zise ea în timp ce împingea o cană de cafea spre el. Mulțumesc pentru micul dejun.

– *Eu îți mulțumesc, rosti el și mușcă din pâinea prăjită și zâmbi.*

Barba nerasă îl făcea să arate sălbatic, neîngrijit, ca un pirat sexy. Ceva din contrastul cu acei ochi cenușii ca furtuna și părul negru o făcea să se simtă

înăuntrul ei la fel de moale ca acele ouă.

– Ești sexy dimineața, zise el.

– Sunt transpirată, replică ea, sperând că nu mirosea. Nu o fac des, dar în dimineața asta am simțit nevoia să alerg.

– Nu ai făcut destulă mișcare noaptea trecută?

Sclipirea răutăcioasă din ochii lui îi spuse că el era mai mult decât dispus să o ajute să mai ardă niște calorii, iar ea se cutremură de anticipație.

– Nu am deloc reclamații cu privire la seara trecută, zise ea. Doar că simțeam nevoia să alerg. Kayla locuiește la câteva străzi distanță și am o invitație deschisă să o însoțesc oricând.

– Ah, Kayla! El zâmbi și amestecă niște zahăr în cafea. Probabil nu ar trebui să

spun nimic, dar Tony o place foarte tare.

– E reciproc, zise Willa. Știai că vin mâine împreună?

Grady râse.

– Prietenii mei de regulă nu îmi împărtășesc detalii despre orgasmele lor simultane, dar mă bucur.

Willa își dădu ochii peste cap și pretinse că nu era amuzată de umorul juvenil.

– Foarte amuzant. Vorbesc despre ziua de mâine, știi?

Fruntea lui se încreți într-o expresie nedumerită.

– Ce e mâine?

– Seara de jocuri, zise Willa și mâna i se încordă pe cana de cafea. Îți amintești?

Te-am invitat acum două săptămâni. Ți-ai trecut data în telefon.

– Oh! făcu el și duse cana ca să ia o înghițitură. Asta e mâine?

– Da.

Avu nevoie de toată puterea ca să își controleze vocea și să nu devină stridentă.

Nu era ca și cum el era soțul ei care uitase să ia copilul de la școală.

„Nu e ca tatăl tău. Nu e deloc ca tatăl tău.“

– La naiba, îmi pare rău, Willa! zise el. Am alte planuri.

Dezamăgirea i se învârti în burtă împreună cu ouăle, iar amestecul era acru și greu ca plumbul.

– A intervenit ceva?

– Da, antrenamentul ăsta pentru securitate pe aeroport. Este obligatoriu dacă

vreau să mai fac salturi sezonul ăsta.

– Oh! făcu ea, încercând să nu lase dezamăgirea să i se citească pe față. Într-o seară de weekend?

– Aveau și alte date, dar pe asta am ales-o, zise el și ronțai o bucată de pâine

prăjită. Comandantul bazei o să mă certe dacă nu particip.

– Desigur. Înțeleg.

Cel puțin ea încerca.

– Așa că da, Kayla și Tony vor participa sigur la seara de jocuri.

Zise asta foarte ușor, încercând să pretindă că nu o deranja faptul că Tony își făcuse timp pentru Kayla în vreme ce Grady nu își făcuse pentru ea.

– Vor veni și Aislin, și sora ei.

– La naiba, îmi pare rău!

El părea că regreta cu adevărat în timp ce-și trecea mâna prin păr.

– M-am înscris la sesiunea asta pentru că fratele meu Jake va fi și el acolo, el e încă unul dintre pompierii parașutiști din familie. Nu ne vedem prea des pentru că nu putem lucra la aceleași incendii.

– Ce vrei să spui?

– E cam ca în armată, îi explică el. Hart Valley Air Center nu lasă frații să

meargă la aceleași intervenții pentru că nu vor să apară o situație în care părinții să piardă doi copii dintr-o lovitură.

Willa aprobă din cap, forțându-se să nu intre în panică. Iată încă o reamintire a faptului că meseria lui Grady putea fi foarte periculoasă.

El trebuie să fi citit îngrijorarea de pe fața ei, pentru că expresia i se îmblânzi.

– E doar o măsură de precauție, zise el. Nu pierdem oameni prea des.

Willa aprobă din cap și își ronțai marginea buzei.

– E de înțeles.

El își împlătește degetele cu ale ei.

– La ce oră încep jocurile?

– La 19.00, zise ea. Toată lumea aduce gustări și ceva de băut și toți rămân să

doarmă dacă nu pot să conducă până acasă.

– O să vin, zise el. S-ar putea să întârzie un pic, dar pot să o fac. Antrenamentul ar trebui să se termine la 20.00, iar dacă renunț să beau o bere cu Jake după

aceea...

– Nu trebuie să faci asta, Grady.

– Dar vreau să o fac, zise el. Îmi pare rău că am uitat. Nu vreau să fiu neserios.

Iată, el încerca! Ce dacă uitase și pusese două treburi în aceeași zi? Acum el îndrepta asta. Nu era mult mai bine decât orice altceva făcuse tatăl ei vreodată?

Ignoră înțepătura din burtă și afișă un zâmbet vesel.

– Sună bine, zise ea. O să ne abținem să dăm drumul la jocurile cu adevărat bune până ce ajungi și tu.

– Abia aștept!

El se aplecă și o sărută – doar o atingere ușoară a buzelor lui pe obraz.

Dar efectul fu electrizant, iar totul în ea țipa: „O să fie totul bine!“

Willa se cutremură și avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama de ce. Acelea erau cuvintele mamei ei, pe care obișnuia să le spună când banii erau puțini și părinții ei se certau, iar mama obișnuia să dispară pentru câteva zile. Sau o făcea tatăl ei. Uneori, acele perioade se contopeau în amintirile ei.

„O să fie totul bine.“

De câte ori nu îi spusese Denise Frank fiicei ei acele cuvinte iar și iar până când Willa ajunsese să o creadă?

Iar apoi într-o bună zi nu mai fusese bine.

Willa tremură din nou și se întoarce să își mai ia niște cafea.

capitolul 15

– Vrei să bem o bere?

Jake, fratele lui Grady, stătea pe loc, aruncând cheile de la mașină dintr-o mână

în cealaltă, uitându-se spre orizontul plin de stele.

– Încă e destul de cald. Au terasa aia nouă la berărie.

Grady se uită la ceas și clătină din cap.

– Aș vrea, dar e seară de jocuri la Willa acasă. Lăsăm pe altă dată?

El deja se simțea ca un ticălos pentru că o refuzase pe Willa așa de curând după

declarația lui de la duș. Ce naiba îl făcuse să creadă că merita o relație adevărată?

Jake îi aruncă un zâmbet plin de înțelegere.

– Renunți la berea cu fratele tău favorit pentru o seară de jocuri? Ar face bine să

fie bune, cum ar fi Twister pe dezbrăcate sau Vaporașe tot pe dezbrăcate.

Gândul la Willa întinsă pe pânza de Twister purtând doar un zâmbet pe față îi stârni libidoul lui Grady, dar el se controlează.

– Mă îndoiesc, dar n-am mai fost până acum. Ar trebui să fie doar o mare orgie.

– Tipule, râse Jake, trebuie să o cunosc pe fata asta!

– Femeie, îl corectă Grady fără să se gândească. Și în mod categoric nu e o petrecere cu sex. Ea organizează serile asta de ani întregi.

– Hm, zise Jake gânditor. Pare să fie important dacă te-a invitat.

Da, Grady se gândise la același lucru. De aceea se simțise ca un ticălos pentru că

uitase și de aceea se grăbea să scape de acolo.

Dar, la naiba, nu-l mai văzuse pe Jake de nu știu când! Încă unul dintre dezavantajele jobului.

– Ai fost la ultimul grătar al familiei?

– Da, ne-ai lipsit, zise Jake. Dar am putut să te bârfim pe la spate. Se pare că

Willa a avut mare succes.

– Toată lumea a îndrăgit-o.

Jake ridică din sprâncene.

– Se pare că intri pe teritoriul cuvântului iubire.

– Du-te de aici! zise el automat.

Dar o parte din el se agăța de ideea asta. Era așa de departe de realitate ideea că

putea ajunge acolo? Că Willa putea ajunge acolo cu el?

– Ai întârziat, zise Jake și îl pocni pe braț, ceea ce îl aduse pe Grady înapoi la realitate. Haide, pleacă de aici! Du-te să-ți vezi femeia!

– Da. Grady își scoase cheile din buzunar. Mă bucur că te-am văzut.

– La fel.

El se întoarce și se duse spre camionetă, încântat de ideea de a o vedea pe Willa în viitorul apropiat. Dar viitorul îndepărtat era ca un nor întunecat. Cum avea să

arate pentru el?

Se strădui să nu se gândească la asta în timp ce se îndrepta spre locuința ei. Era trecut de 20.00. Spera că nu pierduse prea mult din seara de jocuri. Se bucurase că participa și încă nu își putea da seama cum își încurcase programările din calendar.

Când ajunse în fața casei ei, era deja ora 20.30. Luminile erau aprinse și mai multe mașini fuseseră parcate pe alee. Stevie lătră o dată, speriat, când Grady sună la sonerie. Prin casă răsunară pași, apoi ușa se deschise larg ca să o arate pe Willa îmbujorată, drăgălașă și deloc

rece.

Ăsta era un semn bun.

– Grady.

Zâmbetul ei era cald, de parcă era surprinsă să-l vadă.

– Nu eram sigură că o să vii.

– Îmi pare rău că am întârziat. El îi întinse o sticlă de vin, iar ea o luă, studiind eticheta. E un vin bun, îi zise el. White Rose Estate face un Pinot Noir fenomenal.

Ea i-l dădu înapoi, iar el se pregăti pentru o dispută. Era prea scump sau nepotrivit pentru toată lumea.

– Mulțumesc, zise ea în schimb. Te-ar deranja să îl duci în camera de zi până

găsesc eu un tirbușon și niște pahare?

– S-a făcut.

Pauză. Doar una scurtă. Apoi ea se ridică pe vârfuri și depuse pe obrazul lui cel mai dulce și mai moale sărut.

– Mă bucur că ai reușit să ajungi.

– La naiba! șopti el conștient că inima lui se făcuse ghem. Și eu.

Ea se întoarce și porni în direcția opusă, înainte ca Grady să o poată atinge din nou. Conta asta ca întâlnire? Acum, când el își declarase că voia mai mult de două, nu mai era sigur. De asemenea, nu era sigur că ea voia, având în vedere că

el reușise să strice sincronizarea.

Cu Stevie pășind pe lângă el, Grady se îndreptă spre camera de zi. Voci gălăgioase și râsete se auzeau de acolo, iar din combină răsună Brandi Carlile.

Toată lumea era tolănită în jurul măsuței de cafea, unii stând turcește pe jos și alții pe canapea, aplecați peste o tablă de joc. Toți ridicară privirea când apără în ușă.

– Hei, Grady! zise Tony și afișă un zâmbet larg, întinzându-se să-i

strângă mâna.

Am crezut că nu o să mai ajungi.

Kayla era cuibărită lângă el. Când îi văzu împreună, Grady deveni melancolic.

Oare Willa avea chef de cuibărit sau juca dur? Habar nu avea cum gândea ea.

El îi făcu un semn de salut lui Aislin, care era așezată lângă o blondă care părea de gheață și care-l studia rece.

– White Rose Estate, zise ea cercetând sticla. Ce an?

Grady întoarse sticla ca să poată vedea eticheta.

– 2014.

– Vista Hills Vineyard sau Anderson?

– Vista Hills, zise el recunoscător că luase sticla de 65 de dolari în locul celei de 95.

Bănuia că Willa ar fi fost mai impresionată de economie decât de cheltuieli excesive, deși nu avea nici o intenție să îi spună cât costase vinul.

– Anderson e fabulos, dar prefer anul 2015, zise blonda.

„OK...”

– Eu sunt Grady, se prezintă el. Prietenul... Willei.

Asta îi atrase niște chicoteli din partea celorlalte persoane de la masă, dar blonda de gheață aprobă doar din cap.

– Bronwyn, sora lui Aislin.

– Tocmai terminam Pictionary, zise Kayla și își dădu părul negru peste umăr. Ia-ți un scaun și hai și tu!

– Willa stă acolo, arată Aislin spre un teanc de perne așezate pe jos lângă masă, așa că Grady se îndreptă într-acolo și își găsi un loc în cuibul cu perne.

Masa era plină de bucăți de hârtie cu desene schițate în creion, iar

Grady luă una

și se încruntă la ea.

– Cine a desenat penisul cu un topor ieșind din el?

– Willa, se strâmbă Tony. Asta e reprezentarea ei a unui balon cu aer cald.

„Hopa!”

– Ea are multe talente, dar arta nu e printre ele, îi oferi Kayla o explicație.

El o simți în spatele lui înainte să îi audă vocea, recunoscându-i atingerea de îndată ce se frecă de el.

– Scuze că paharele nu se potrivesc, zise ea și se așeză lângă el, punând o tavă pe masă. Măcar am găsit un tirbușon.

– Asta e tot ce avem nevoie, spuse Tony, putem să bem direct din sticlă și să o dăm de la unul la altul.

Asta atrase niște hohote de râs din partea tuturor, mai puțin din partea surorii lui Aislin, Bronwyn.

– E un vin scump, așa că nu sugerez asta.

Toată lumea se foi inconfortabil.

– Snoabă, zise Tony, părând că o enerva și mai tare pe Bronwyn pentru că i se adresa așa. Glumeam.

Bronwyn își încrucișă brațele și se uită serioasă la Tony.

– E vina mea dacă apreciez lucrurile fine în viață?

Maxilarul lui Aislin tresări în timp ce termina de împachetat creioanele pentru Pictionary și la fel carnețelele.

– Iar începem, murmură ea așa de încet, încât Grady abia dacă desluși cuvintele.

A venit momentul să dovedească faptul că ea cea mai deșteaptă și mai sofisticată

persoană din încăpere, în caz că am uitat.

Grady își înăbuși un hohot de râs în timp ce Willa scoase dopul sticlei. Devenise

rigidă, așa că el se întinse și o strânse de genunchi.

– Aș fi fericit cu un vin de doi dolari din biberoane câtă vreme compania e bună.

Willa îi aruncă un zâmbet tremurat, iar Grady îi dădu drumul genunchiului. El încercase să compenseze faptul că întârziase, dar nu făcuse decât să o facă să se simtă prost. Își notă în gând să mai estompeze gesturile romantice care puteau să

o facă să se simtă îngrijorată din pricina banilor.

– Eu n-o să beau, zise Tony, pentru că șofez.

Kayla zâmbi lângă el.

– O să renunț și eu, din spirit de solidaritate.

Restul lumii vru vin, așa că Grady împărți paharele în timp ce Willa turna. Era conștient de prezența ei, de parfumul cald, floral al șamponului și de atingerea ușoară a părului ei pe braț.

– Ce ar trebui să jucăm în continuare? Întrebă Kayla.

– Să-l lăsăm pe Grady să aleagă, sugeră Aislin. E nou-venit. În plus, putem să-l judecăm pentru alegerile lui.

Toată lumea râse, cu excepția lui Bronwyn, în timp ce Grady scruta teancul de cutii cu jocuri aflate într-o parte. Scrabble, Scattagories, Life, Pay Day....

– Cum ar fi Monopoly? sugeră el. E clasic.

El se uită spre grup la timp ca să le vadă pe Aislin și pe Kayla schimbând o privire.

– Ăă... începu Kayla și se uită la Willa. Nu sunt sigură că e o idee așa de...

– Îmi place Monopoly, rânji Tony. E șansa mea de a fi un capitalist fără scrupule, așa cum a vrut bunicul.

Bronwyn oftă.

– O să fiu eu bancherul.

Sigur că voia.

Grady se uită la Willa, care își mușca buza de jos.

– Ești în regulă?

– Da, zise ea și îi oferă un zâmbet slab. Eu... uneori tind să iau jocul ăsta prea în serios.

Grady râse și o cuprinse cu brațul.

– În cazul ăsta, cu siguranță îl jucăm, zise el. O să mă facă să mă simt mai bine după jocul de minigolf.

Aislin clătină din cap, părând agitată.

– Nu cred, zise ea. Ea nu joacă dur și fără scrupule, ci doar...

– Intens, adăugă Kayla.

– O să fie bine, insistă Willa și-și înclină bărbia. Nu am mai jucat de ani întregi, iar atacul de panică a fost probabil o întâmplare.

„Stai! Cum?”

Bronwyn scotea deja elementele jocului.

– Cu cât începem?

Ea desfăcu tabla de joc și îi întinse zarurile lui Tony.

– Toată lumea trebuie să dea cu zarul ca să-și aleagă rândul.

În timp ce Aislin studia regulile, toată lumea își primi banii de joc și își alege piesele.

Willa alege câinele Scottie.

Grady voia mașina de curse, dar acceptă fierul de călcat cu grație când Tony îi luă mașina de sub nas.

– Trebuie să fie o tablă de joc mai veche, îi murmură Grady Willei.

Ochii ei sclipiră de parcă ar fi smuls-o cu greu din cine știe ce amintire.

– A fost al mamei mele, zise ea. E din anii '70, cred. Bunicii mi l-au dat după ce ea... n-a mai fost.

Grady îi strânse mâna.

– Atunci sunt onorat că pot să joc cu tine. El luă fierul și îl rostogoli în palmă.

Unele dintre piesele mai vechi au fost scoase la pensie. Acesta a fost șutat afară

de curând.

– Iau eu cizma, zise Kayla chicotind în timp ce își ținea piesa. Asta a fost mereu favorita mea.

Grady puse micul fier de călcat pe tablă lângă câinele Scottie al Willei.

– Au renunțat la fier după ce a avut cele mai puține voturi printre fanii Monopoly. Interesant e că un anume Bjørn din Norvegia, campion mondial la Monopoly, a câștigat folosind exact piesa asta.

Willa se holbă la el, iar Grady nu putu să nu observe că nu mai avea umerii așa de tensionați. Poate că o ajuta să-l aibă pe el acolo.

„Nu te flata singur!“

Willa își suflă o buclă de pe frunte.

– Nu știu dacă să fiu impresionată că există un campionat mondial de Monopoly sau că tu poți numi un câștigător și piesa pe care a folosit-o.

– Tipul se uită mult la televizor, zise Tony și își trânti piesa pe masă.

– Zise cel care de regulă ia telecomanda și ne face să ne uităm la reality-showuri ciudate, replică Grady.

Tony izbucni în râs.

– Sunt vinovat. El adună banii într-un teanc. Oh, hai să începem!

Toată lumea avea banii pastelați împărțiți în teancuri ordonate după culoare sau valoare. Grady se uită la Willa, care și-i ținea strânși în poală de parcă s-ar fi temut că avea să-i ia cineva. La asta se referiseră prietenele ei când spusese

intens?

Îi oferi zarurile.

– Vrei să arunci prima?

– Nu, aruncă tu, zise ea. Îmi place să văd cu cine am de-a face.

Rostite pe un cu totul alt ton, cuvintele ar fi putut fi un mic flirt. Dar, după felul în care se încrunta Willa, probabil tensiunea ei creștea.

Poate că nu fusese o idee bună. Grady scutură zarurile în mâini și le aruncă pe tablă.

– Un patru și un șase, zise el în timp ce îi întindea zarurile Willei, savurând căldura mâinii ei. Bate asta, iubito!

Ea își schimonosi fața a concentrare, scuturând zarurile cu ambele mâini.

– Șase și un cinci.

Ea slobozi un oftat pe care și-l ținuse, apoi îi întinse zarurile lui Aislin.

– Îți place vinul? îi murmură Grady în ureche.

– Încă nu l-am încercat, admise ea. Vreau să am capul limpede.

– Pentru Monopoly?

Aislin îi întâlni privirea peste umărul Willei și clătină din cap.

– Am încercat să te avertizăm.

Jocul porni cu Tony, care începu primul – un trei și un cinci. Sfârși pe Vermont Avenue și o cumpără prompt pentru 100 de dolari, apoi cumpără o casă mică de plastic pe care să o pună pe ea.

– Am pornit și mă rostogolesc, zise el. Viața mea ca antreprenor abia începe.

Aislin fu următoarea și primi cartea norocului, care îi plăti dividende bancare de 50 de dolari.

– Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

Kayla cumpără Reading Railroad după ce aruncă un unu și un patru.

Apoi veni rândul Willei. Ea aruncă un șase și un doi, aterizând direct în piața lui Tony. El bătu din palme și fluieră.

– Dă aici, fetițo! Chirie șase dolari.

Willa se încruntă și se uită la banii din poala ei.

– Închirierea e o cheltuială inutilă, murmură ea. Dacă aș putea deține o proprietate...

– E doar un joc, o asigură Grady, strângând-o ușor de genunchi. Și încă e devreme. Ai timp destul să aduni un imperiu.

Nepărând foarte consolată, ea îi întinse totuși banii lui Tony.

– Mersi frumos, zise el și stivui bancnotele în teancul lui.

Willa se holbă la ele de parcă i-ar fi luat ultima gogoasă din cutie, iar Grady nu știa dacă trebuia să se simtă amuzat sau neliniștit. Felul în care se comporta ea cu banii în jocul ăsta era dincolo de competitiv. Chiar și dincolo de intensitatea pe care o descriaseră prietenele ei. Era ceva cu totul diferit.

– E rândul tău, zise Bronwyn inutil. Aruncă zarurile!

– Mulțumesc, bombăni Grady și adună zarurile. Cinciul și șasele său îl făcură să

ajungă la St. Charles Place, iar el puse o casă acolo. Poate că Willa avea să

arunce un trei și să sfârșească plătindu-i și lui chirie.

Jocul continuă cu Tony adunând mai multe case și proprietăți în timp ce Aislin trase cartea Community Chest, care declara că ea câștigase un concurs de frumusețe de zece dolari.

– Cât de potrivit, se strâmbă Bronwyn și sorbi din vin. Nu au și cărți cu cariere

acolo?

– Am o carieră, zise Aislin printre dinți. Doar pentru că nu sunt avocat...

– Mai vrei vin? Întrebă Grady, disperat să mai risipească din tensiune.

Aislin îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Da, te rog.

Bronwyn își întinse și ea paharul.

– Desigur. Ea studie apoi tabla. De ce jucăm cu un joc așa de vechi? Prețurile astea sunt ridicol de depășite.

Kayla își dădu ochii peste cap.

– Ai ratat partea despre faptul că e o moștenire din familia Willei?

Fu rândul lui Bronwyn să se arate enervată.

– Un joc de Monopoly? Îmi pare rău să vă risipesc iluziile, dar nu cred că o să-l vedem la Antiques Roadshow prea curând.

Aislin însă se părea că se săturase.

– Mai dă și tu dovadă de respect! se răsti ea. Mama ei a plecat când era mică, iar când bunicii au venit să-i spună că a murit, au adus cutia asta cu lucrurile mamei ei. Asta e tot ce are de la ea. Cum ar fi să nu fii măcar o dată în viață o cățea nesimțită și să nu-i judeci pe alții?

Toată lumea rămase tăcută. Chiar și Bronwyn amuțise. Grady simți cum Willa deveni rigidă, așa că se aplecă mai mult, sperând că ea simțea dogoarea corpului său și știa că o susținea și că nu avea să o judece pentru nimic.

– Hai să ne calmăm un pic, sugeră el.

Bronwyn păru să-și fi dat seama că sărise calul. În timp ce murmură niște scuze, Grady o privi pe Willa. Era ca și cum sensibilitatea ei în privința banilor se amestecase cu durerea cauzată de pierderea mamei și formase o perdea de oțel în jur.

El îi strânse genunchiul și încercă să readucă jocul pe drumul cel bun.

– Kayla, cred că e rândul tău.

Toată lumea se concentrează din nou asupra jocului, iar el se aplecă spre Willa.

– Ești în regulă? îi murmură el în ureche.

– Desigur, zise ea rigidă, în timp ce părul ei îl gădilă pe buze. E distractiv.

Vocea nu îi era foarte convingătoare, așa că Grady încercă din nou.

– Putem alege alt joc, sugerează el. Sau să luăm o pauză dacă vrei.

– Sunt bine, serios. Ea se întoarse și îi oferă un zâmbet care nu îi ajunsese până la ochi. Trebuie să fac asta din când în când. Să îmi amintesc.

El aprobă din cap, nefiind sigur că înțelegea, dar nevrând să insiste. Să își amintească de mama ei sau de altceva? El nu auzise niciodată povestea, cea pe care o spusese Aislin ca să-i închidă gura surorii ei, dar îi oferă în mod categoric ocazia de a o înțelege mai bine. Cine era și cum ajunsese așa.

Era pentru prima dată când își dădea seama cât de fragilă era sub exteriorul acela dur, iar asta îl făcea să-și dorească s-o învelească în folie cu bule. Ori s-o acopere cu trupul său ca să se asigure că nu pățea niciodată nimic.

Kayla aruncă zarurile și ateriză direct la închisoare.

– Nu-ți face griji! zise Tony și se cuibări mai aproape de ea. O să-ți fac vizite conjugale.

Fu rândul Willei. Ea aruncă o pereche de doi și luă cartea pentru Electric Company.

– Valoarea ipotecii e de 75 de dolari, zise ea. Este o investiție solidă, dar are mai mult sens din punct de vedere financiar să am și compania de apă.

Tony aprobă din cap.

– Ai putea să duci rapid pe cineva la faliment, fu el de acord. Chiria e de zece ori mai mare decât suma de pe zaruri dacă ai ambele utilități.

– Nu vreau să falimentez pe nimeni, zise Willa iute. Încerc doar să am o strategie financiară solidă.

Tony își frecă palmele, încă jucând rolul de capitalist veros.

– Știi ceva? zise el. Dacă ajung eu la compania de apă, o să ți-o vând pentru o sumă mică și poți să...

– Nu!

Willa clătină din cap de parcă Tony ar fi sugerat să ia o pauză și să se ducă să

dea foc casei vecinului.

– E împotriva regulilor, iar în afară de asta... trebuie să fac asta singură.

Ochii lui Tony sclipiră a surprindere, dar își reveni iute.

– Nici o problemă, zise el. Cine urmează?

Continuare să joace, cu Grady cumpărând o cale ferată și Kayla ieșind în cele din urmă din închisoare. Tony construi câteva hoteluri, Bronwyn mai bău vin, iar teancul de bani al Willei scăzu când ea ateriză pe pătrate nefericite care îi reduceră teancul la doar câteva bancnote.

Aislin se uită plină de simpatie cum următoarea aruncare a Willei o duse pe un pătrat de unde trebuia să plătească 200 de dolari impozit pe venit.

– Dacă vrei, pot să-ți împrumut niște bani, Wills, se oferi Aislin. Doar temporar ca să treci de partea asta.

– Nici vorbă! zise Willa în timp ce-l mângâia pe Stevie pe urechi, pârând că ar fi pe cale să aibă și ea un atac de apoplexie. Nici asta nu e permis. Nu poți să

împrumuți și să dai bani cu împrumut altui jucător. Așa scrie la reguli. Iar eu nu accept milă.

Grady se aplecă spre ea pentru ca umerii să li se atingă, deloc surprins să simtă

că întregul ei corp era încordat ca un arc.

– Ar trebui să arunci din nou, zise el. Zarurile au aterizat strâmb pe tablă. Asta nu cere încă o aruncare?

Bronwyn se încruntă.

– Ar trebui să o faci imediat, înainte să își mute piesa.

Grady rezistă dorinței de a arunca spre ea cu câteva hoteluri din plastic.

– Dar dacă nu a știut că asta e regula după care jucăm...

– E în regulă, Grady. Willa își mușcă buza și își predă restul de bani. E în regulă.

Pot să-mi revin la următoarea aruncare. Pot să fac asta.

Hotărârea din ochii ei îl convinse să nu mai insiste, așa că îi strânse genunchiul și luă zarurile.

– O să cumpăr St. James Place pentru 180, zise el în timp ce își punea piesa pe pătratul respectiv. Se aplecă spre Willa și îi atinse urechea cu buzele. Nu te teme!

o asigură el. Dacă aterizezi pe el, poți să îmi oferi favoruri sexuale.

Ea râse, dar era un râs încordat.

– E o ofertă foarte amabilă, dar încă nu sunt pregătită să apelez la prostituție.

Aislin îi aruncă un zâmbet înțeleghător.

– Să nu te simți prost, Grady, zise ea. Am încercat o dată să îi strecor o bancnotă

de 50 în teancul ei de bani ca să aibă destui ca să cumpere Atlantic Avenue când a aterizat pe el.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă el aproape cu teamă.

Aislin rânji și mai tare.

– Mi-a tras una în burtă așa de tare că mi-a tăiat respirația.

– A fost un accident, se strâmbă Willa și clătină din cap. Am tresărit când mâna ta m-a atins la coaste și cotul meu s-a mișcat.

Kayla râse și îi aruncă lui Grady o privire aproape provocatoare.

– Încă vrei să continui?

El se uită la Willa, care părea suficient de încordată ca să-și treacă unghiile prin blugi. Degetele îi erau înfipite în genunchi, așa că el îi luă mâna și i-o ridică la buze.

– Hei, murmură el. Când ea se uită în sus spre el cu ochii mari, iar Grady se aplecă foarte aproape ca să-i murmure la ureche: Vrei să îmi tratezi fundul ca pe jucăria ta personală?

Ea râse, se mișcă în față și se lipi de pieptul lui. Pe obraji îi apărură gropițe și umerii i se relaxară de parcă cineva ar fi eliberat aerul din ei.

– Da, zise ea, întinzându-se să-l bată peste fund.

– Mulțumesc, deja mă simt mai bine.

Mai târziu în noaptea aceea, în patul Willei, Grady se întinse pe spate transpirat, satisfăcut și epuizat.

– Uau!

El încercă să-și regăsească suflul.

– Dacă aș fi știut că Monopoly e așa de excitant pentru tine, aș fi adus un joc încă de la prima noastră întâlnire.

Willa răsuflă satisfăcută și se cuibări la pieptul lui.

– Nu a fost un joc, zise ea. Jocul este de fapt opusul eroticului.

– Atunci ce a fost?

El o sărută pe păr, recunoscător că toată tensiunea dispăruse din ea.

– Să știu că îmi aperi spatele, zise ea. Că ai înțeles de ce mă simțeam așa de încordată și că voiai să mă ajuti.

Grady nu era sigur că el chiar înțelegea, dar complimentul îi făcu inima să-i crească în piept.

– Mă bucur că am putut ajuta.

Pulsul îi crescuse, așa că inspiră și expiră de câteva ori ca să se

liniștească.

– Ar trebui să facem asta toată ziua mâine.

– Să facem sex?

– Să stăm în pat. El își trecu degetul pe coloana ei în jos și apoi în sus, încântat să-i simtă tremuratură sub atingerea lui. Noi doi pur și simplu așa, zise el și rânji în întuneric. Asta ar fi ceva nou.

– Ar fi, fu ea de acord. Și ar fi... drăguț.

Ea îi întâlni privirea și îi zâmbi, iar Grady aproape că muri de plăcere.

– Dar nu pot, zise ea. Am de lucru pentru un client. E un proiect foarte mare.

Grady digeră informația, mângâind-o în continuare.

– Dar nu îți iei niciodată o zi liberă? Întrebă el. Adică o zi întreagă liberă, fără

nici un pic de muncă?

– Desigur. Ea se mișcă în brațele lui, părul ei gâdilându-l pe piept. Probabil, adăugă ea și își dresă glasul. Nu îmi amintesc când am făcut-o, dar sunt sigură că

am făcut-o.

Iar asta îi spuse destul de multe despre Willa. Contribuise și jocul de Monopoly, la fel informațiile date de prietenele ei. Așa era situația, așa învăța să o cunoască

asemenea unei vânători de comori. El aduna toate părțile sclipitoare, încercând să o cunoască mai bine. Dacă învățase un lucru, acesta era că Willa nu lăsa pe nimeni să ajungă foarte ușor la ea.

El își trecu mâna peste spatele ei gol și se uită în sus la stelele răspândite deasupra, făcute cu vopsea fosforescentă.

– Nu le-am observat până acum.

– Ce să observi?

– Constelațiile. El ridică un deget și arată spre tavanul ei. Acolo e Ursa Mare. Iar

acolo pare să fie Orion.

Ea se rostogoli ca să stea lângă el, cu umerii și șoldurile goale atingându-li-se în timp ce studiau sistemul solar din dormitor.

– Am stat o noapte cu o prietenă când aveam nouă ani, zise ea cu o voce care părea distantă, deși era chiar lângă el. Ea avea niște stele foarte cool pe tavan care străluceau în întuneric, iar eu mi le-am dorit tare mult.

El se întinse după mâna ei pe sub pătură, având grijă când își împleti degetele cu ale ei. Își dădea seama cât de rar era acest moment, cât de neobișnuit era ca ea să-i permită să vadă asta.

– Le-ai primit vreodată?

– Nu erau ca acelea, zise ea ezitând, vocea ascuțindu-i-se ușor. Genul acela, ca abțibildurile, erau mult prea scumpe, dar, după ce i-am povestit tatei despre ele, m-a dus cu cortul.

El o strânse de mână.

– Cred că a fost plăcut.

Ea rămase tăcută timp foarte îndelungat. Așa de îndelungat încât Grady se întoarse să o privească.

Willa își ținu ochii ațintiți spre tavan, cu pătura trasă peste sâni.

– Am fost oameni fără adăpost.

Vocea ei era așa de ușoară, încât lui i se păru că nu a auzit bine.

– Poftim?

– Fără adăpost, repetă ea fără să-și ochii de la tavan. Asta eram. Fără adăpost. S-a întâmplat de două ori înainte să plece mama și apoi chiar mai des. Vocea ei era murmurată, joasă, fără tonalitate, asemenea vocii cuiva care relata faptele unui accident minor de circulație. Tata își pierdea slujba, iar noi eram evacuați și sfârșeam locuind în cort o vreme. Sau în mașină dacă era iarnă.

– Oh, Willa!

El se întoarse cu fața spre ea, apucându-i șoldul gol pe sub pătură. Ea nu se întoarse spre el, nu-și luă ochii de la tavan.

- Îmi pare așa de rău, murmură el, neștiind ce putea să zică.
- Să nu-ți fie, rosti ea și se întoarce să-l privească în ochi cu o expresie decisă, neabătută. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.
- Chiar și așa...

Dumnezeule, ce putea să spună? El avea părinți care încă locuiau în casa mare, albă, cu paturi suprapuse și trei garaje. Ei nu fuseseră bogați, chiar deloc, dar nu fuseseră fără adăpost. Nici pe departe.

- E în regulă, zise ea, deși Grady știa că nu era. Adesea era frig și ne era foame, dar într-una din seri tata a arătat spre cer și mi-a spus: „La uite aici, ți-am zis eu că îți fac rost de stelele alea! Orice ai nevoie, fetița mea, poți să fii sigură că tata o să-ți ia“.

Grady o mângâie pe păr, neștiind ce să îi spună.

- Sună ca și cum ar fi... Care să fie cuvântul bun... Un tip complicat.

– Era. Încă este, adăugă Willa și strânse din buze. Încă trăiește. Evident.

- Te vezi des cu el.

Ea se uită spre marginea cearșafului, jucându-se cu tivul.

- Nu așa de des cât ar trebui.

„Ar trebui.“

Cuvintele acelea păreau să conducă de mult viața Willei. Grady se întinse și o dezmierdă cu un deget pe obraz, dorind parcă să o vadă privindu-l din nou. Când o făcu, ochii ei sclipeau în întuneric.

- Trebuie să fie mândru de tine, zise Grady. Și, chiar dacă nu e, tu ar trebui să fii mândră de tine. Ai reușit și ți-ai făcut propriile stele.

Suna pompos așa cum o spusese el, mai pompos decât în mintea lui, dar ea îi oferi un zâmbet tremurător.

- Mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că nu te-ai uitat la mine cu... nu știu. Cu milă.

– Milă? Întrebă el și îi dădu părul de pe față. Ești cel mai puțin demnă de milă

persoană pe care o cunosc!

De data asta, zâmbetul ei părui mai hotărât. În timp ce îi susținea privirea, își desfăcu degetele dintr-ale lui și le lăsă să alunece pe mădularul lui.

El vru să râdă și să-i spună că nu putea să o ia de la capăt așa de repede. Dar simți cum se întărește în strânsoarea ei și știu că orice era posibil.

– Dumnezeu! șuieră el printre dinții strânși în timp ce ea îl dezmierda. Ce-mi faci tu mie...

– Fă-mă să văd stele, Grady! Cuvintele ei sunau aproape ca o provocare, o aventură. Te rog!

Ar fi trebuit să i se pară caraghios, ca o replică dintr-o telenovelă, dar era cea mai sexy invitație pe care o primise vreodată. În timp ce sângele începea să-i clocotească și mădularul să-i pulseze în mâna ei, el o rostogoli pe spate și o sărută apăsător.

– Orice vrei tu, zise el când întrerupse sărutul. Orice.

Apoi începu să-i dovedească.

capitolul 16

Willa se simți în sfârșit îmboldită de vină să se ducă să-și viziteze tatăl, ceva ce intenționa să facă de săptămâni întregi. Tot găsisese scuze – drumul lung și cât de ocupată era cu munca – și toate erau adevărate.

Dar adevărul cel mai mare era că ura să se afle în preajma lui.

Îl iubea – îl iubea cu o ferocitate care o surprindea uneori. Dar ura ceea ce devenise el, lucru pe care și-l amintea când era în preajma lui.

În afară de asta, casa lui mirosea a brânză mucegăită și a ziare ude și nu ținea niciodată draperiile trase.

– Tată? Tată ești aici?

Tăcere. Ceea ce putea să însemne doar că dormea, sau era leșinat din pricina băuturii, sau...

– Willie!

Vocea lui îi trimise un semnal de alarmă pe șira spinării și se răsuci să se uite la el. În timp ce îi studia înfățișarea jerpelită – blugi rupți, tricou pus pe dos și barbă nerasă de cinci zile –, plămânii ei se dezumflară ca două baloane.

– Tată! Ea văzu pachetul de beri ieftine pe care-l ținea într-o mână și mersul nesigur. M-ai speriat. Unde ai fost?

– Ah, vino încoace!

El o trase într-o îmbrățișare aspră, iar Willa încercă să nu se încordeze. Băutura îi ieșea prin toți porii și forma un nor în jurul lui, care te făcea să lacrimi.

– Nu primesc o îmbrățișare de la fata mea?

– Mă bucur să te văd, tati, zise ea și îl cuprinse cu brațele, dându-și seama cât de slab devenise. Nu mânca oare?

Ea se trase înapoi, luptându-se să își ascundă disconfortul. Ochii o înțepau din cauza mirosului sau poate că asta nu era singurul lucru. Nici măcar nu intraseră

în casă.

În timp ce se uita la berile din mâna lui, simți cum i se strânsesă degetele în palmă. Trase adânc aer în piept și își porunci să nu țină predici. Să nu judece.

Niciodată nu ajuta la nimic.

– Ai fost la magazin?

– Da, nu prea mai aveam lucruri.

– Lucruri? Ea se uită după alimente, poate un săpun sau o cutie cu ouă.

El ridică din umeri.

– Luna asta sunt cam puțini bani, să știi.

Întotdeauna începea de aici.

Cererea de bani avea să vină curând, poate chiar înainte să treacă de

ușă. Willa simți cum i se strânge stomacul de vinovăție. Își promisese că nu avea să cedeze din nou, dar știa că avea să o facă. Așa făcea mereu.

– Nu ai mers cu mașina, nu? întrebă ea. La magazin.

– Nu, nu prea mai conduc zilele astea. El ridică din umeri și își feri privirea. Nu-mi permit nici benzina și nici asigurarea. Chiar m-am gândit să vând camioneta.

Slavă Domnului pentru mici minuni!

– Asta ar putea fi o idee bună.

El se îndreptă brusc, de parcă ar fi fost străpuns de o săgeată, dar rânjetul care i se întinse pe față fu mai puțin alarmant.

– Haide în casă! zise el, zâmbetul dezvăluindu-i locul de unde o bătaie din bar îl ușurase de doi dinți. Am ceva să-ți arăt.

– Bine, zise Willa și trase aer în piept ca să se întărească. Ți-am adus și eu ceva.

– Serios? întrebă el rânjind spre cutia mare de carton de la picioarele ei. Lasă-mă

să o iau eu!

El se opri și luă cutia, apoi se întoarse să răsucescă mânerul de la ușă. Poziția umerilor, sclipirea de dexteritate erau o imagine trecătoare a bărbatului care fusese pe vremuri.

Pe vremuri.

În timp ce el deschidea ușa, Willa își stăpâni impulsul de a-i aminti că trebuia să

o încuie. Cartierul nu era tocmai sigur, deși Dumnezeu știa că nu avea prea multe lucruri care să merite să fie furate.

Mirosul o lovi ca o ciupercă atomică. Ea își ținu răsuflarea până când nu mai putu, apoi trase ușor aer în piept. Aer stătut și ceva nou... Poate plastic?

Ea permise sinusurilor să se adapteze, încercând să alunge valurile de greață și de nostalgie care amenințau să o cotopească.

– Hai, nu sta acolo, intră!

Tatăl ei se îndreptă spre bucătărie, iar Willa îl urmă, străduindu-se să nu vomite.

Pata de pe canapea era nouă. Și ce naiba vărsase pe blatul din bucătărie?

– Simte-te ca acasă, zise el și intră în bucătărie, unde puse cutia cu beri pe teighea.

Acasă. Dacă nici asta nu era ironie, atunci ea nu știa ce era.

Willa trase aer în piept tremurând.

– Vrei să-ți fac un sendviș cu brânză la gril, tati?

– Nu, fără pâine, zise el. Sau brânză. A fost o săptămână grea.

– Bine, răspunse Willa și împinse cutia de carton pe teighea, dând berea la o parte. De fapt ți-am adus astea. Cum ar fi să te așezi și eu îți fac ceva de mâncare?

Era ora 15.00, nu era tocmai ora prânzului, dar tatăl ei nu protestă.

– Asta sună foarte bine, draga mea.

Willa scrută blatul după tigaia veche de fontă, cea care aparținuse mamei ei. Și aceasta fusese în cutie. În cutia pe care i-o aduseseră când îi spusese că mama ei murise și nu avea să se mai întoarcă acasă.

Bunicul se uitase direct în ochii ei în timp ce rostise cuvintele în ziua aceea, așteptându-i reacția. Ea își strânsese degetele în palme și se luptase să fie puternică, să îi arate că era fată mare, care nu plângea.

Mai târziu, după ce plecase bunicul, ea suspinase în brațele tatălui ei, urlând de parcă i-ar fi fost smuls sufletul în timp ce tatăl ei o mângâia pe păr.

Lovi tigaia ca să alunge acea amintire, apoi se întoarse spre aragaz. Mama ei învățase să gătească folosind aceeași tigaie când era mică. Cum ar fi fost dacă

mama ei ar fi învățat-o să gătească?

Tatăl ei scoase o cutie de bere din ambalaj și o desfăcu.

– Cred că o să beau una, zise el și, închizând ochii, își dădu capul pe spate și goli jumătate din lichid din câteva înghițituri. Aaah! făcu el și trânti cutia pe blat, făcând-o să tresară. Vrei și tu una?

– Nu, mulțumesc.

În timp ce tigaia se încingea, ea se apucă să desfacă pachetul, umplându-i frigiderul cu lapte, unt și o pungă de struguri pe care o găsisese la ofertă. Merele erau mai ieftine, dar el nu mai putea să le mestece cu dinții pe care îi avea acum.

Ea sperase să prindă un contract cu un lanț de cabinete dentare care i-ar fi adus avantajele unor servicii reduse. Dar asta nu se întâmplase. Încă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el în timp ce se îndrepta deja spre camera de zi.

– Mă descurc.

Își făcu de lucru curățând scândura din lemn, rămânând în mișcare. Unt, pâine, brânză, lucră metodic, ignorând sunetul televizorului care sclișea din cealaltă

cameră și pe tatăl ei, care înjura orice ar fi văzut pe ecran. Putea să fie

competiție sportivă, un meci, putea să fie vremea – nimeni nu știa.

– Deci cum merge căutarea unui job? întrebă ea.

– Ce spui?

– Căutarea unui job, repetă ea în timp ce tăia sendvișul în două și puneă o mână

de struguri alături. Ai găsit ceva?

– Încă nu.

În timp ce intra în camera de zi cu farfuria, îl zări cum se străduia să facă ordine în cameră. Să facă lucrurile mai frumoase pentru ea. Inima i se strânse când el se ridică și își îndreptă umerii.

– Vorbisem cu un tip ca să fac reparații la niște școli elementare. Dar a început să

întrebe de cazier, așa că...

– Da.

Willa făcu semn spre canapea.

– Hai, ia loc, tati, mâncarea e gata!

– Ești prea bună pentru mine, draga mea. El o atinse pe obraz, ochii lui umezi susținându-i privirea preț de câteva secunde, după care luă farfuria și se așează.

Ce bine arată! Mulțumesc.

– Poftă bună!

Willa se așează pe marginea unui scaun pliant destul de jerpelit.

Apoi se duse înapoi, amintindu-și de cadoul ei.

– Ți-am făcut ceva.

Dumnezeule, cât își ura sunetul vocii! Ca o fetiță de nouă ani care ieșea de la ora de pictură cu o foaie pictată cu degetul care să fie pusă pe frigider.

Cu toate astea, se grăbi înapoi în bucătărie și băgă mâna în cutia de carton pe care o adusese.

– Unul dintre prietenii mei, zise ea cu vocea care se înalță la cuvântul prieten, nu că tatăl ei ar fi remarcat –, de fapt mama unui prieten face sudură. M-a ajutat să

fac asta pentru tine. Ea duse măsuta pentru pat înapoi la canapea și o puse jos în fața lui ca pe o ofrandă. În felul ăsta nu va mai trebui să îți ții farfuria pe genunchi tot timpul. Ea ridică farfuria și o puse pe măsută, recunoscătoare că

aceasta părea stabilă.

– Oh, la naiba! În ochii bătrânului sclipiră lacrimi, iar Willa înghiți apăsător ca să

alunge nodul din gât. Tu ai făcut asta? Pentru mine?

Ea fu nevoită să-și ferească privirea. Era prea mult. Seriozitatea din ochii lui, încântarea față de un lucru așa de mic.

– A fost destul de ușor de făcut. Ea își trecu mâna peste pomeți, dând vina pe aerul stătut pentru șirul nedorit de lacrimi. Își dresе glasul și se forță să se stăpânească. Avea câteva proiecte pentru începători într-o carte, continuă ea. Eu am ales unul și ăsta părea perfect pentru tine.

– Este perfect, fu el de acord. Mai ales că am un televizor nou-nouț.

Willa clipi.

– Poftim?

Bătrânul chiui, mulțumit că reușise să o șocheze.

– L-am luat chiar ieri.

El arată peste umărul ei, iar Willa se întoarse să vadă monstruozitatea de pe perete. Dumnezeu, cum nu văzuse asta? Se concentrase la alimente, pete și...

– ăsta e... nou-nouț?

– 165 de centimetri, zise el mândru, fără să răspundă la întrebare, luând încă o dușcă de bere. L-am luat cu banii pe care i-ai trimis luna trecută.

– Dar... banii erau pentru chirie.

Și alimente, și pentru creditorii care păreau mereu să bată la ușă.

– Da, da... Tatăl ei clătină din cap și își luă sendvișul. Voiam doar să mă răsfăț

un pic. A fost o lună grea.

„A fost o lună grea pentru că nu poți să păstrezi o slujbă și nu vrei să te tratezi de alcoolism și pentru că...”

Willa își mușcă buza. Nu avea rost. Ea spusese acele cuvinte de nenumărate ori, iar și iar, până când i-ar fi ieșit de pe buze și în vis, dar tot nu avea rost. Tatăl ei nu avea să se schimbe. Niciodată, ea știa asta.

Se întoarse să se uite la el, dorindu-și să-l poată urî. Dacă nu l-ar fi iubit atât, lucrurile ar fi fost mult mai ușoare.

„Dragostea e stupidă.”

- Ce spui? Întrebă tatăl ei cu gura plină cu sendvișul cu brânză.
- Nimic, zise ea, jenată că rostise asta cu voce tare.
- Mm... Tatăl ei se șterse la gură cu mâneca. La naiba, draga mea, e așa de bun!
- Mă bucur că îți place, zise ea automat, sigură că el nu observase rigiditatea din glasul ei.
- Ai putea să-mi mai faci unul?
- Sigur că da.

Ea dădu să se ridice, dar el îi prinse brațul cu mâna lui deformată de vârstă. O

țintui cu privirea, iar pentru o secundă scurtă ea își aminti de bărbatul care fusese.

„Ți-am zis eu că îți fac rost de stelele alea! Orice ai nevoie, fetița mea, poți să fii sigură că tata o să-ți ia.“

- Mulțumesc pentru cadou, Willie, zise el.
- Cu plăcere, zise ea și își înghiți emoțiile – pe toate.
- Ești o fiică bună.

Ea aprobă din cap, fără să aibă curajul să spună ceva, de teamă că vocea avea să

o trădeze. El îi dădu drumul, iar ea făcu un pas în spate cu inima grea ca plumbul. Se îndreptă spre bucătărie și-și aminti cum funcționau picioarele.

Stângul, dreptul, stângul, dreptul, unul în fața celuilalt până ce ajunse la bucătărie.

- Hei, dacă tot ești acolo, îmi mai aduci bere? strigă el după ea. Mi-e sete.

Ea închise ochii și se sprijini de blatul de bucătărie, blestemându-se deoarece crezuse că lucrurile puteau fi diferite. Deoarece crezuse că avea să scape din cercul vicios.

- Sigur că da, tati!

Din clipa în care se întoarce acasă de la tatăl ei, Willa lucră cu o intensitate care aducea a manie. Somnul nu mai reprezenta nimic. Nici mâncarea și nici o altă

formă de îngrijire în afară de cele absolut necesare.

Jonglă cu propuneri de proiecte și cu propuneri de reproiectări. Analiză scheme de culori și urcă pagini beta în cloud. Codă pagini web până când i se împlințte privirea și Stevie o împunse în mână cu nasul lui umed, amintindu-i că amândoi aveau nevoie de mâncare, altceva în afară de cafeaua pe care o făcuse ca să

capete energie și biscuiții de câine pe care i-i arunca din când în când, pentru ca el să o ierte că săriseră peste plimbarea de după-amiază.

– Încă vreo două ore, îl asigură ea, în timp ce degetele îi zburau peste tastatură.

Stevie oftă și se aruncă pe patul lui din colț. Willa se uită spre el, dorindu-și să

poată face la fel. Dorindu-și să se poată face ghem și să creadă că facturile aveau să fie plătite, clienții aveau să fie mulțumiți, că banii aveau să intre în continuare în cont.

Dar ea nu avea încredere în nimic din toate astea, așa că lucră în continuare.

Mesajele de la Kayla și Aislin arătau că erau preocupate, dar nu agitate. Mai trecuseră prin asta.

Kayla: „Vii să alergăm? Te duc în spinare de data asta. Aer curat = bun“.

Aislin: „Nu e sănătos să sari peste brunch. Cafe Lemony la ora 10.00?“

Acceptară răspunsurile ei evazive că avea foarte mult de lucru, că nu putea lua o pauză acum. Cel puțin câteva zile. Nu până ce urletul de panică, dubii și teamă

nu era redus măcar la un murmur.

Dar Grady începuse să se îngrijoreze. Mesajele lui fuseseră joviale în primele zile.

Grady: „Interesată de bowling? Categorie nu ar fi o întâlnire“.

Grady: „Uită de bowling. Paintball?”

Grady: „OK, fără paintball. Sex sălbatic de maimuțe?”

Asta o făcuse să râdă și să își ia o clipă ca să răspundă.

Willa: „Scuze, e o nebunie la muncă. Altă dată?”

Asta îi aduse alte zile de solitudine, pe care le aprecie. Nu era ca și cum nu ar fi vrut să-l vadă. Ea își dorea enorm să o facă, ar fi dat orice să lase totul baltă

pentru un film sau șansa de a-l vedea pentru o oră sau două. Să se simtă așa cum se simțise când el o ținuse în brațe după seara de jocuri. Doar că trebuia să

continue să lucreze. Doar câteva ore în plus, câteva oferte, câteva e-mailuri către clienți cu privire la viitoare proiecte. Trebuia să-i țină mulțumiți, trebuia să-i păstreze drept clienți.

În a patra zi – sau era a cincea? – mai veni un mesaj.

Grady: „Am încercat să sun pentru că e ciudat să întreb prin mesaj. Așa ai hotărât să îmi dai papucii? Nu e cu supărare, dar ai putea să-mi dai de veste?”

Ea știa că trebuia să răspundă. Era nepoliticos din partea ei să îl ignore, să îl facă

să se teamă că era adevărat. Grady nu merita asta, mai ales că urma să plece iarăși la o intervenție peste câteva zile. În seara aceea își promise ea, de îndată ce termina propunerea de afaceri.

Câteva ore mai târziu, el îi mai trimise un mesaj.

Grady: „Asta a sunat destul de prost și de tânguitor. Ignoră, te rog!”

Dumnezeule! Ce naiba făcea?

Dar continuă să o facă, ignorând și mesajele de la Kayla și Aislin. Muncea cu o fervoare nebună, de parcă era posedată de un demon care știa HTML, Javascript și CSS, dar nu se prea pricepea la igienă personală.

Mai târziu în ziua aceea, se auzi soneria. Stevie lătră și alergă spre ea, ghearele lui răsunând pe podeaua din lemn. Probabil spera să fie salvat.

– O să mergem să ne plimbăm, îți promit! bombăni ea.

Își trecu degetele prin păr – ce era asta, fulgi de ovăz? – și se îndreptă în șosete spre ușa din față.

– E doar FedEx, îl asigură ea în timp ce se întindea spre mâner.
Livrează

contractul pe care...

– Willa!

Grady stătea în ușă cu o expresie de îngrijorare pe față.

– Dumnezeuule sfinte? Ești în regulă?

Ea probabil arăta mai prost decât își dădea seama. Înghiți în sec.

– Grady.

El nu avea nici flori, nici vin și nici carne uscată de vită. Avea doar o expresie foarte îngrijorată care devenea tot mai intensă pe măsură ce se uita la ea.

– Dumnezeuule, ce s-a întâmplat?

– Poftim?

Ea își netezi părul și încercă a-și aminti când se schimbase ultima dată din pantalonii aceia de trening. Miercuri?

– Arăți... arăți slăbită.

El probabil se gândea la alt cuvânt. Oribil? Teribil? Nebună?. Dar avu bunul-simț să se stăpânească.

– Ești bolnavă sau ce ai?

Willa clătină din cap în timp ce era cuprinsă de vinovăție.

– Îmi pare rău că ți-ai făcut griji. Nu făceam decât să...

– Lucrezi, știu, se încruntă Grady. Poți să iei o pauză de cincisprezece minute?

– Ce se întâmplă timp de cincisprezece minute?

Ea aproape că se aștepta la o glumă despre sex, dar expresia de

îngrijorare se adânci pe fața lui.

– Îți gătesc cina, zise el. Și dacă nu ai nimic în frigider, atunci mă duc la magazin cât faci tu duș.

– E așa de rău?

El o trase spre el, strângând-o în brațe așa de tare, că ea se dizolvă la pieptul lui.

– Mi-am făcut griji, Wills. Nu poți să dispari așa de pe fața pământului.

– Fac asta uneori.

– Ei bine, să nu o mai faci! El se trase înapoi și se uită în ochii ei. Kayla și Aislin sunt la fel de îngrijorate. M-au rugat să vin să văd ce faci. Erau de părere că eu am șanse mai bune decât ele să te scot din starea asta.

Prietenele ei aveau dreptate. Ea dădu să se întindă spre fermoarul lui de la pantaloni.

– Tu ai bagheta magică.

– Nuuu! El îi cuprinse încheietura cu degetele și îi duse mâna la buze. Depuse cel mai ușor sărut pe degetele ei, îi dădu drumul și apoi o pocni peste fund. Ai nevoie de mâncare și de odihnă. Apoi o să vorbim despre celelalte nevoi de bază.

– Dar...

O prinse de umeri și o întoarse, împingând-o spre baie.

– Du-te! zise el. Vreau să te aud cântând sub duș.

– Pentru Dumnezeu! bombăni ea îndreptându-se spre baie. Ce poruncitor!

Dar în timp ce închidea ușa în urma ei își dădu seama că zâmbea. Apoi se uită în oglindă și zâmbetul îi dispăru rapid. Dumnezeu! arăta îngrozitor! Coadă de cal atârna strâmbă cu capătul prins în jurul bluzei din flanel. Pe partea din față era plină de pete, ca niște teste Rorschach proaste, iar în colțul obrazului era mânjită

cu mascara. Când își dăduse cu mascara? Cu zile întregi în urmă.

Nu era de mirare că el părea așa de dezgustat.

OK, Grady avea dreptate! Igienă, alimentație de bază – de acolo trebuia să

înceapă. Își dădu jos hainele oribile și intra sub jetul de la duș, lăsând apa să îi curgă pe spate. Căldura era extraordinară și îi înlătură încordarea din ceafă și firele încurcate din păr.

Cumva, ea pierdu noțiunea timpului pentru că, atunci când intra desculță în bucătărie, în blugi curați și cu un prosop în jurul capului, Grady stătea lângă

blatul din bucătărie.

Blatul ei curat.

– Mi-ai spălat vasele? se holbă ea la el. Nu trebuia să faci asta.

– Nu trebuia nici să fac o lasagna de la zero.

– Ai făcut asta?

– Nu, am spus că nu am făcut asta, rânji el. Dar am comandat una de la Ernesto.

Va fi aici în cincisprezece minute, cu salată și pâine cu usturoi.

Așa te simțeai când avea cineva grijă de tine? Ea nu prea putea să priceapă și nu reuși să-și stăpânească lacrimile care o înțepau în spatele pleoapelor. Clipi ca să

le alunge, în timp ce se ținea de blat ca să-și păstreze echilibrul.

– Mulțumesc, murmură ea. Îți rămân datoare.

– Nu-mi datorezi nimic, zise el. Asta fac prietenii unii pentru ceilalți sau partenerii de sex. Sau orice suntem.

Ea făcu un pas mai aproape, punându-i mâna pe piept.

– Ce suntem, Grady?

– Habar n-am, fir-ar să fie! El o cuprinse cu brațele și o trase strâns lângă el.

Lângă corpul lui mare și musculos. Dar știu că nu pot sta departe de

tine.

Willa se agăță de el îndelung, respirând regulat până când pulsul i se calmă. Apoi își deschise ochii, se trase înapoi și se ridică pe vârfuri ca să îl sărute.

Gura ei era răcoroasă și mentolată de la pasta de dinți, iar a lui era caldă și avea gust de gumă de mestecat cu scorțișoară. Cumva, undeva la mijloc totul părea așa cum trebuia să fie. Cumva totul se schimbă, iar lumea avea din nou sens cu el acolo.

Când se trase înapoi, inima îi bubuia.

– Îmi pare rău că am dispărut de pe fața pământului, zise ea.

– E în regulă, zise el și îi cuprinse fundul, ținând-o lângă el. Am crezut că vrei să

scapi de mine sau că ești rănită. Sau că te-au răpit extratereștrii. A trebuit să vin să văd cu ochii mei ce era.

– Și care e verdictul tău?

El zâmbi și o sărută din nou.

– Că sunt nebun după tine.

Willa îl cuprinse cu brațele pe după gât și îl sărută din nou în timp ce-și freca trupul de al lui, savurându-i dogoarea, vigoarea. Mâinile lui Grady alunecară pe spatele ei și apoi îi desfăcură încet prosopul de pe cap. Își trecu degetele prin părul ei încă ud, revendicând-o cu gura, cu corpul.

– Dumnezeu, îmi place așa de mult să te simt!

El se frecă de ea, folosindu-și corpul ca să o întoarcă, să schimbe poziția, să o lipească de blatul de la bucătărie.

Willa nu avu nevoie de prea multe indicații. Se săltă și alunecă ușor pe blat,

mâinile lui ridicând-o de la șolduri. Își puse picioarele în jurul taliei lui și îl trase spre ea, frecându-se de duritatea dintre picioarele lui. Cât timp trecuse oare?

Cât timp trecuse de când își permisese să fie atrasă în acel abis întunecat de teamă și groază, de termene-limită pe care le inventase

singură? Cât timp trecuse de când hrănea acei lupi imaginari, care încercau să o muște de picioare?

Mâna lui Grady îi alunecă sub cămașă și o făcu să uite și doar să simtă. De asta fugise oare? Nu știa. Singurul lucru de care era sigură era că mâinile lui pe sâni ei o făceau să amețească de o plăcere care estompa toate celelalte senzații. Toată

teama și toată panica, toată nesiguranța, toate dispărură când degetul lui mare îi dezmierdă sfârcul.

Ea gemu lângă gura lui și îi trase de marginea cămășii, înfometată și dornică să-i simtă pielea dezgolită lângă a ei. În abdomen începuseră să-i danseze flăcările în timp ce Grady o lingea pe gât în jos, întrerupând contactul doar atât cât să-i tragă

tricoul peste cap. Gemu când limba lui îi încercui sfârcul și își înfipse degetele în părul lui, ținându-l lângă ea, agățându-se cu disperare de el.

Ding-dong!

Grady se trase înapoi, arătând mai mult decât ușor înnebunit.

– Asta trebuie să fie lasagna.

Willa gemu, își strânse picioarele și scrâșni din dinți.

– N-am crezut că voi fi vreodată enervată de lasagna.

El îi ridică tricoul de pe jos și i-l apăsă la piept, sărutând-o ușor înainte să se îndepărteze.

– Mă duc să iau mâncarea. Apoi o să te fac să te dezlănțui.

– În ordinea asta?

Vocea ei era subțire și tremurătoare, parcă nu era a ei.

– În ce ordine vrei, rânji Grady.

Mai târziu – mult mai târziu, după lasagna și un pahar de vin pentru fiecare din ei, după o partidă de sex frenetic care începuse pe masa din living și se terminase în dormitorul Willei –, se întinseră la ea pe pat și se uitară în sus la stele.

– Deci iată-ne din nou aici, zise Grady.

– Iată-ne aici, fu ea de acord și se cuibări lângă el.

El depuse un sărut pe tâmpla ei și îi mângâie părul cu degetul mare și cu arătătorul.

– Te simți mai puțin stresată?

– Mult mai mult. Ea zâmbi în timp ce se lipea de pieptul lui, dar o înțepătură de nesiguranță îi rodea subconștientul. În mare parte, adăugă ea.

– Doar în mare parte?

Ea oftă, neștiind cum să-i explice.

– Uneori, am impresia că port un costum de gorilă și încerc să mă țin la suprafață

într-o piscină plină cu melasă.

Grady izbucni în râs.

– Ce descriere! El o sărută din nou pe tâmplă. Dar cred că înțeleg imaginea.

– Vreau să mă relaxez, dar mi se pare că, în secunda în care o fac, mă duc la fund.

El nu zise nimic multă vreme. O mângâie doar pe păr în timp ce inima lui bătea regulat și moale sub urechea ei.

– Când a fost ultima oară când ai ratat un termen-limită?

– Poftim?

– Un termen-limită. Când ai ratat unul? Sau ai greșit cu un client, sau...

– Niciodată. Ea nu-și putu reține tonul scandalizat. Munca mea cu toți clienții e impecabilă. Am reputația că livrez la vreme, livrez mai devreme – de fiecare dată.

– În regulă, zise el deloc surprins. Atunci crezi că poate – doar poate – că ar fi în regulă să-ți lași garda jos măcar un pic.

Ea își strânse degetele la pieptul lui.

– Despre ce vorbești?

– Nu sugerez să îți petreci zilele de lucru dând pe gât vin direct din sticlă în timp ce dai foc la contracte, zise el. Dar cred că din când în când îți poți lua o zi liberă. Să-ți îmbroșezi mintea, să-ți întinerești spiritul.

Willa deschise gura să-l contrazică, să insiste că ea chiar își lua liber – o făcea.

Brunch cu prietenele, câte o întâlnire cu Grady, cina la părinții lui...

– Nu vorbesc de câteva ore furate ici și colo, zise el. Vorbesc de o zi întreagă în care să nu lucrezi. Sau, la naiba, nu trebuie să fie o zi, ci o noapte!

Ea își sprijini cotul în saltea lângă el și-l lăsă bărbia în palmă.

– Tu ai petrecut noaptea de nenumărate ori aici.

– Nu mă refeream la asta. El se întoarse să se uite la ea și îi dădu părul de pe obraz. Când ai dormit ultima dată în altă parte?

Ea își trecu degetul peste micul pistru de pe marginea umărului său și îi oferă un zâmbet mic.

– Nu m-ai invitat niciodată la tine acasă.

– Adevărat, zise el. Ai fi venit?

– Probabil că nu, admise ea. E greu cu animalele. Și cu biroul de acasă?

– Dar cum ar fi o vacanță acasă?

– Ce?

– O vacanță acasă. O noapte într-un hotel elegant cu room service și halate pufoase și cu unul dintre paturile alea ergonomice pentru animale ca să poată

veni și Stevie. El se uită la câinele ghemuit pe patul lui din colț. Putem pleca după ce terminăm munca seara și să ne întoarcem înainte să începem munca dimineața?

– Și care ar fi ideea?

– Ideea, începu el și îi ridică mâna ca să-i sărute degetele unul câte unul – mare, arătător, mijlociu, inelar, mic. Ideea e să-i oferi minții tale o pauză. Să apuce să

se recalibreze. Casa ta e serviciul, ceea ce înseamnă că aici munca nu se termină

niciodată. Nu cu adevărat.

Willa se gândi la asta. Ea își imagină patul mare și confortabil, șampania din frapiera cu gheață și pe Stevie care molfăia biscuiți gourmet.

– Sună foarte scump.

– Banii nu contează, zise el, iar Willa încercă să nu scâncească. Bine, banii contează, dar managerul mi-e prieten, așa că primesc o reducere. Ce spui?

Își imagină că avea să se simtă la fel de relaxată ca acum, dar mai bine. Fără

biroul de acasă care se auzea în josul coridorului, fără stresul că trebuia să se întoarcă la computer ca să verifice conturile ori să trimită o propunere de afaceri sau...

– Dacă te-aș răpi? întrebă Grady interpretând greșit tăcerea ei ca o pe o reținere.

Ți-aș face un bagaj, te-aș lega cu eșarfă de mătase la mâini, te-aș conduce la mașină și...

– Când putem pleca? întrebă Willa.

Grady se uită la ea în jos și începu să râdă.

– Oricând vrei. Spune doar când.

– Bine, zise ea. Auzind ezitarea din propriul glas, ea încercă din nou, mai ferm de data asta. În regulă, hai să o facem!

capitolul 17

– La naiba! Willa se întoarse în cerc în holul hotelului, în timp ce Grady o privea, încântat de cât de uluită era. E ireal! Ea își dădu capul pe spate, ceea ce îi făcu părul să atârne în jos, în timp ce studia candelabrele de cristal, picturile murale colorate, șemineul înconjurat

din podea până în tavan cu piatră netedă de râu. E așa de frumos!

– Este, fu el de acord, dar fără să se refere deloc la hotel.

Ochii ei verzi sclipiră când îi întâlniră pe ai lui, iar Grady abia dacă reuși să se abțină să nu se întindă spre ea. Să nu o devoreze chiar acolo în hol.

Stevie scoase un lătrat ușor și mirosi aerul, dornic să mai primească niște biscuiți proaspeți pentru căței de la recepționera care îi pusese într-o pungă de bun-venit.

Willa răsuca lesa în jurul încheieturii în timp ce termina de studiat locul.

– N-am mai stat niciodată într-un loc așa de elegant.

Grady zâmbi și băgă cheia de la cameră în buzunar.

– Salonul e la parter. Fără muzică live în seara asta, dar au un happy hour grozav dacă te interesează.

Ea se uită din nou la el, mușcându-și buzele.

– Chiar primești toate astea pe gratis?

El nu spusese gratis, nu-i așa? Nu voia să o inducă în eroare, dar era o reducere semnificativă.

– E o afacere foarte bună, zise el, fără să mintă. Haide, să mergem să vedem camera!

El o conduse la lifturile care se aflau într-o parte și apăsă pe un buton. Ușa se deschise cu un șuiertat și pășiră înăuntru cu Stevie tropăind pe lângă ei. Grady puse cardul de acces în dreptul senzorului, iar ușile se închiseră în urma lor.

– Urcăm, anunță vocea elegantă cu un ușor accent englezesc.

Willa chicoti lângă el și își mută geanta de umăr.

– Nu-mi vine să cred că nu ai făcut o glumă deocheată, zise ea. Probabil te maturizezi.

– Să nu te bazezi pe asta! zise el și o cuprinse cu brațul pe după talie.

Ușile se deschiseră din nou la etajul cinci, iar el o conduse spre

apartamentul de la capătul coridorului. Plătise în plus pentru una dintre cele mai frumoase camere, pentru cea cu vedere asupra râului și a parcului de jos. Așa cum sperase, draperiile erau trase ca să dezvăluie priveliștea amănunțită.

– Dumnezeuule sfinte! făcu ea și dădu drumul lesei lui Stevie, grăbindu-se spre fereastră și uitându-se afară ca un copil care îl căuta pe Moș Crăciun în noaptea de Ajun.

Grady nu mai văzuse niciodată pe cineva așa de fericit și de relaxat.

– Poți să vezi și munții, zise ea.

Simțind că îi creștea inima în piept de plăcere, el i se alătură la fereastră, punându-i mâna pe spate.

– Se pare că Stevie și-a găsit patul.

Ea se întoarse ca să-l vadă pe câinele orb cum se tolănea pe un pat special, luxos, cu blană artificială.

– Cum face asta? întrebă ea. Pare să știe mereu exact unde e patul pentru câine, chiar dacă nu vede.

Grady luă broșura de pe noptieră și căută detaliile despre cameră.

– Scrie aici că are un fel de umplutură specială pulverizată cu feromoni de câine.

Cine știa că poate să existe așa ceva?

– Se pare că echipa de management de la The Hartford. Willa se uită spre patul uriaș din mijlocul camerei. Poate că au umplut patul nostru cu aceleași chestii, dar pentru oameni.

„Patul nostru.“

Lui Grady îi plăcea cum suna. Îi plăcea mult.

– Uite ce castroane are câinele! El arată spre colț, unde se aflau două castroane din porțelan pe un covoraș pe care scria Stevie cu litere mari, stacojii. Ba chiar ne-au dat pungi asortate pentru „producția“ lui.

– Vrei să spui că oamenii bogați nu folosesc pungi aurite pentru „producțiile“

câinilor lor?

Grady râse și își puse rucsacul lângă dulap. Nu stătuse niciodată în camera asta, dar dormise o dată în camerele de la parter. Singur, trebuia precizat, o favoare a prietenului său, managerul, după ce Grady cântase la bar și sfârșise cu un oaspete turbulent care vărsase bere peste chitara lui.

Își băgă mâinile în buzunare și se duse spre pat.

– Așteaptă să vezi meniul de perne!

Ea se întoarse spre el cu o expresie plină de neîncredere și amuzament în același timp.

– Există un meniu de perne?

– Două pagini.

– Glumești!

– Deloc.

El se duse spre noptieră și luă broșura laminată de lângă veioză.

– Preferi pene sau puf de gâscă?

– Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

El citi descrierile, minunându-se de câte detalii erau furnizate.

– Se pare că penele oferă mai multă susținere, în timp ce puful e mai umflat.

– Bine de știut.

Ea plecă de lângă fereastră și se duse spre el cu fusta fluturând. Asta fusese ideea ei – să se îmbrace elegant pentru seara lor stilată din oraș. Ba chiar își aranjase părul într-o împletitură sofisticată care îi încadra fața în timp ce restul părului atârna liber pe spate, pe care ea o descrisese cu un accent franțuzesc fals ce îl făcuse să râdă și să o tragă în brațele lui.

Ea se așeză pe marginea patului și se sprijini pe brațe în timp ce îl studia pe sub gene.

– Desigur.

El citi în meniu alte descrieri interesante.

– Cum ar fi perne hipoalergenice?

Ea râse.

– M-ai văzut după cinci zile de lucrat continuu, zise ea. În mod evident, igiena nu a fost prioritatea mea.

– Iar circulația de acarieni e recunoscător, zise el și mai cercetă meniul, conștient de picioarele ei goale care se petreceau unul peste celălalt în mod repetat.

– Cum ar fi hrișca?

– Să dorm pe ea ori să o mănânc?

– Să dormi. Se pare că perna e făcută din coji din semințe de hrișcă, citi el. Pare să ofere o susținere bună.

– Pare să ofere și o partidă de scărpinat.

– Poate.

El își trecu degetul peste foaie.

– Mai au o pernă antiîmbătrânire.

– Făcută din mătase și aripi de zână?

El râse și continuă să citească.

– Cum ar fi perna de cântec de leagăn? Îți conectezi iPhone-ul și muzica răsună

din difuzoare mici din pernă.

– Cred că aş fi cam îngrozită de o pernă care îmi cântă.

– Dar cum ar fi o pernă cu gel răcoros de mentă și spumă de memorie?

– Gel răcoros de mentă? Întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană. Asta suna precum ceva adus de la recepție dacă ți-ai uitat pasta de dinți.

– Tatami?

– Ăăă...

– O pernă foarte fermă, tradițională, folosită de mai multe mii de ani în Japonia, citi el de pe foaie. Este umplută cu fibre de tatami care oferă o ventilație mai bună.

– Vine și cu niște sashimi? întrebă ea. Pentru că sushi sună foarte bine acum.

Grady ridică privirea de pe meniu.

– Vrei să mergi la cină?

– Curând, zise Willa și-și desfăcu picioarele, făcând fusta să se ridice pe coapse.

El era foarte sigur că ea făcuse asta intenționat.

– Cred că mai întâi trebuie să ne alegem pernele.

Vocea ei deveni răgușită și sexy, fără să-i mai lase lui Grady vreo urmă de îndoială cu privire la ce își dorea ea să facă înainte de cină. El se apropie și se așează pe pat lângă ea în timp ce continua să citească meniul pernelor.

– Au și perne pentru corp în care te poți cuibări, dacă îți place așa ceva.

Ea zâmbi și-și desfăcu primul nasture de la bluză.

– Speram că ai putea să te ocupi de chestia asta.

Jumătate din sânge îi părăsi creierul și călători spre sud în timp ce ea își încrucișă iar picioarele.

Fusta alunecă din nou câțiva centimetri mai sus.

– Cum ar fi o pernă din latex? zise el și vocea i se frânse un pic când ea mai desfăcu un nasture de la bluză.

Ea râse și puse o mână pe coapsa lui, făcând-o să alunece în sus și...

– În caz că ni se termină prezervativele?

Rânjind, el aruncă meniul de perne la o parte și se întinse spre ea.

– Nu prea cred... am venit pregătit, zise el. Dar sunt dispus să încerc dacă vrei și tu.

Cu răsul dansându-i în ochi și părul plutind în jurul ei, Willa se trânti pe spate în pat și îl trase după ea.

– Hai să încercăm!

Două ore mai târziu, coborâra în hol. O mamă și un tată cu un copil mic pășira în lift la etajul trei, alăturându-li-se în spațiul îngust, iar Grady se întrebă dacă

părinții își puteau da seama că el și Willa tocmai făcuseră cu doar zece minute în urmă sex sălbatic.

El zâmbi și îi strânse mâna, iar ea îl privi radioasă, arătând precum cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

– Mulțumesc pentru asta, murmură ea. Și pentru aia.

Aia. El o strânse din nou de mână, foarte recunoscător și el pentru aia.

– Coborâm, anunță vocea automatizată, iar Grady se luptă să-și păstreze o expresie serioasă.

Era foarte încântat că el și Willa ajunseseră în punctul acesta, de a face glume cu subînțeles, care le permitea să-și citească gândurile fără cuvinte.

Poate că nu își câștigase dreptul de a o numi iubita lui – nu încă, nu tocmai –, dar oare nu era cam același lucru?

– Lobby, anunță vocea, iar Grady făcu loc să lase tânăra familie să iasă prima.

Tatăl ținea mâna pe spatele mamei ca să o conducă înaintea lui și apoi se întoarse să întindă mâna după copil.

– Haide, Aidan!

– Stai! zise băiețelul și se răsuci în pragul ușilor. Am uitat-o pe Gorilla.

Grady se uită la jucăria de pluș maro din colț. Dădu să se întindă după ea exact când băiețelul se împiedică și căzu în față.

– Oh, Dumnezeule! exclamă mama.

– L-am prins.

Grady se trânti în genunchi și își deschise brațele pentru ca băiatul să

aterizeze moale la pieptul lui în loc să se lovească de peretele liftului cu fața.

– Ești bine? întrebă Grady și îl ridică pe băiețel ca să vadă dacă pățise ceva.

Ochii mari și căprui ai băiatului se măriseră de frică.

– Îhî.

Puștiul aprobă din cap, năucit, dar întreg, așa că Grady se întinse după animalul de pluș.

– Pe asta îl căutai?

Mama șuieră ușurată.

– Slavă Domnului că ați fost acolo, zise ea. Cum spui, Aidan?

– Mulțumesc, zise puștiul și puse animalul de pluș sub braț, apoi își îndesă

degetul mare în gură.

– Cu plăcere.

Grady se ridică și își șterse genunchii pantalonilor.

– O seară frumoasă!

Când se uită la Willa, ea clătină din cap.

– Nu reușesc să îmi dau seama.

– Ce anume?

– Când nu sari din avion ca să oprești incendii de pădure, stingi incendii la restaurante sau salvezi copii, zise ea. Există și un buton de oprire pentru chestia asta cu eroul?

Tonul ei admirativ făcea să fie un compliment, dar ceva se strânse în pieptul lui Grady. Oare avea un buton de oprire? Sau avea să se distrugă, așa cum făcuse tatăl său, luând pe toată lumea cu el?

Își alungă teama și o cuprinse cu brațul.

– Poate că sunt doar norocos, zise el. Poate că eu îi fac pe oameni să

dea foc la restaurante și să cadă cu fața înainte spre podea.

Ea ridică privirea spre el și îi zâmbi, ceea ce îl făcu pe Grady să se topească.

– Țsta e alt lucru pe care îl iubesc, zise ea. Ești și modest în privința asta. Nu te transformi într-un mascul alfa care se bate cu pumnii în piept și are un complex de erou.

El încercă să absoarbă complimentul, dar mintea lui se poticni de ceea ce auzise la începutul frazei.

Iubesc.

Ea nu spusese că-l iubea pe el. Nici pe departe. Dar, din cine știe ce motiv, cuvântul acela tot apărea în mintea lui, țopăind ca o minge de cauciuc.

– De ce zâmbești?

Ochii ei erau plini de curiozitate, iar el își dădu seama că rânjea ca un idiot.

– Datorită ție, zise el, pentru că era cel mai simplu răspuns. Mă bucur că facem asta. Mă bucur că prietena ta Kayla a fost de acord să hrănească pisicile și mă

bucur că ai fost de acord să mă lași să te răpesc în seara asta.

– Oare e răpire dacă am fost de acord?

– Nu până când nu te leg.

Rânji când o văzu pe chelneriță apropiindu-se.

– Păstrăm asta pentru mai târziu, îi murmură el la ureche.

Simți cum ea se înfioră când îi atinse brațul dezgolit, în timp ce o urma pe chelneriță spre o masă liniștită din colț.

– Mulțumesc, zise ea, când femeia îi întinse un meniu și apoi îi oferă și lui Grady unul, împreună cu cel pentru vinuri.

Punându-și meniurile pe masă, el o privi pe Willa în timp ce studia prețurile. Ea își mușcă buza, ochii verzi trecând de la o coloană la alta. El se încordă, pregătit ca ea să protesteze din cauza prețurilor prea mari, insistând ca voia doar o farfurie de supă.

În schimb, ea puse meniul jos și îi zâmbi.

– Tu ce vrei să comanzi?

El ezită. Era oare un test?

Vechiul Grady ar fi încercat poate să o impresioneze sugerând o sticlă de vin scumpă sau recomandând homarul.

– Vrei să împărțim un aperitiv? sugeră el.

Zâmbetul ei trăda ușurare, dar și altceva. Ceva care semăna cu acel cuvânt care încă alerga prin mintea lui.

Iubire.

Nu. Nu era asta. Încă nu. Dar la un moment dat poate...

– Mi-ar plăcea, zise Willa și se întinse peste masă după mâna lui. Calamari sau bruschetta?

– Calamari.

Grady puse meniul jos și își împleti ambele mâini cu ale ei.

– E încă happy hour, poate vezi în meniu un cocktail care îți place.

Dumnezeule, cum ajunsese? Se prefăcea a fi zgârcit ca să impresioneze o femeie.

Nu era cel mai rău lucru din lume și cu siguranță era mult mai ușor pentru portofelul lui.

– Poți să comanzi și din meniul normal, adăugă el iute. Dacă ai vrea să...

– Nu, ăsta e perfect. Ea puse jos meniul și îi zâmbi. Vreau să încerc cocktailul acela Secret Garden cu busuioc proaspăt și lime.

– O să luăm două.

Făcu semn chelneriței și dădu comanda, spunând că mai aveau nevoie de câteva minute ca să aleagă antreurile.

– Nu vă grăbiți!

Ea puse pe masă două pahare cu apă cu gheață și un bol cu pâine

proaspătă cu unt de trufe și dispăru înapoi la bucătărie.

Willa se întinse peste masă și-și trecu vârful degetului peste mâna lui dreaptă.

– Mulțumesc, Grady.

– Nu trebuie să-mi tot mulțumești, zise el și își puse și cealaltă mână pe masă ca ea să o poată atinge.

Erau plăcute atingerea aceea ușoară, dezmiardarea delicată a degetului ei.

– Dar chiar apreciez asta, zise ea. Că m-ai adus aici. Că m-ai îndemnat să mă

relaxeze.

– Funcționează?

Ea aprobă din cap, fiind așa de frumoasă în lumina lumânărilor, încât degetele lui Grady se încleștară în palme.

– Cred că da.

– Nu ești sigură?

Ea se uită în jos la mâinile lor, gândindu-se cum să formuleze.

– Încep să mă relaxez, zise ea încet, vârful degetului ei oprindu-se în adâncitura dintre degetul lui mare și arătător. Apoi o voce de undeva din adâncul minții începe să-mi șoptească faptul că nu am economisit destul. Că doar sunt la o urgență medicală distanță de ruina financiară. Că, dacă pierd câțiva clienți ori am un accident care să mă împiedice să lucrez, aș fi... distrusă.

Grady nu zise nimic, dându-și seama cât de importantă era mărturisirea asta pentru ea. Da, ea muncea din greu; avea și o vagă înțelegere a sărăciei din spatele motivației ei.

Dar nu înțelegea frica. Nu cu adevărat și nu așa.

– Asta sună înspăimântător, zise el.

Ea aprobă din cap, ochii sclipindu-i în lumina lumânărilor, poate ușor umeziți de lacrimi.

– Este, șopti ea. Nu sunt mândră de asta, de faptul că sunt tot timpul speriată. De faptul că sunt așa de speriată că voi pierde tot.

Grady rămase complet nemișcat. Degetul ei se mișca peste ale lui, cu suișuri și

coborâșuri ușoare, care îi trimiteau pulsații calde pe braț în sus.

– Nu l-ai cunoscut pe fratele meu, Jake, așa e?

Willa clătină din cap.

– Nu a fost la petrecerea cu grătar și nu cred că era la bază când te-am vizitat.

– Era probabil la o intervenție, zise el. În fine, e cu un an mai mic decât mine și a fost căsătorit.

– Dar nu mai e?

Grady clătină din cap și speră ca Jake să îl ierte că îi povestea asta Willei. Fratele lui era genul mai retras, dar Grady știa, fără să o întrebe, că Willa nu avea să

povestească asta nimănui.

– Soția lui Jake a avut o aventură cu un avocat de renume din Portland.

– Ce îngrozitor! Bietul Jake!

– Nu e neobișnuit în munca noastră, zise Grady, corzile vocale încordându-i-se, el fiind nevoit să ia o înghițitură de apă înainte să continue. E greu pentru soțiile care rămân singure tot timpul. El își drese glasul. În fine, până când Jake și-a dat seama de asta, ei construiseră un caz întreg împotriva lui pe motiv de neglijență

emoțională – era plecat mereu, evident. În fine, i-au luat tot.

– Financiar vrei să spui?

– Și emoțional. Nu a mai rămas cu nimic. Fără economii, și-a pierdut casa... La naiba, i-au luat până și câinele!

Groaza care apărui în ochii Willei aproape că îi tăie răsufarea.

– Ce a făcut?

– A suferit, zise Grady. A băut prea mult, deși nu aş zice că a avut o problemă. S-a închis în apartamentul ăla mizerabil și s-a uitat la prostii la televizor. A blestemat. Și-a plâns de milă.

Grady își linse buzele, conștient de privirea Willei ațintită asupra lui.

– Iar apoi s-a adunat și a luat-o de la început.

Willa se holbă la el, așteptând continuarea poveștii. Dar atâta fusese.

– Asta sună...

Ea nu părea să fie în stare să găsească un cuvânt potrivit, așa că Grady o ajută.

– Îngrozitor? Dureros? Greu de privit, dar și mai greu de trecut prin asta?

Ea aprobă din cap, cu mâinile strânse lângă ale lui.

– Da, toate astea.

– Așa a fost, dar știi ceva? Întrebă el și nu așteptă un răspuns din partea ei, strângând-o doar de mână și continuând să vorbească. Acum câteva luni am avut ocazia să vorbim. Despre viață, despre necazuri și opțiuni de carieră. Mi-a spus că nu regretă nimic. Că a fost absolut neplăcut să o ia de la zero, dar se bucură

totuși că a făcut-o. Că îi place noua viață mai mult decât cea veche, dar nu ar fi știut asta dacă nu i s-ar fi tras covorul de sub picioare așa.

Willa își încordă maxilarul.

– Vrei să spui că ar trebui să o iau de la zero?

– Absolut deloc.

Categoric nu, nu de asta avea nevoie, nu asta voia să audă.

– Doar că ai putea să o faci dacă ai fi nevoită. Ar fi greu, nu mă înțelege greșit, dar poate că ai găsi niște luminițe la capătul tunelului.

Ea îi susținu privirea mult timp.

– Nu sunt sigură că aş putea face asta.

– Nu vei dori să o faci și nu te învinuiesc, răspunse el și o privi la

rândul său în ochi. Dar ai putea să o faci. Ești cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

Gâtul ei se mișcă în timp ce înghiți, iar el își dădu seama din privirea ei că se străduia să-și controleze emoțiile.

– Uneori, nu mă simt foarte puternică.

Chelnerița apărui și puse jos două cocktailuri. Simțind că nu era momentul să

întrerupă, ea se grăbi să se îndepărteze.

Grady ridică paharul într-un toast pentru Willa.

– Ești puternică. Ești teribil de puternică, iar de cele mai multe ori te admir pentru asta.

– Mulțumesc. Ea își ridică la rândul ei paharul, ciocnindu-l cu al lui Grady. Deși nu sunt sigură că ai dreptate.

– Ba am. La urma urmei, ai rezistat insistențelor mele nesfârșite, o tachină el, în timp ce lua o gură din cocktail. Pentru asta e nevoie de rezistență.

El se așteptă la un răspuns jucăuș. O glumă despre faptul că el nu era chiar atât de irezistibil sau că o asemenea rezistență cerea bun-gust, nu putere.

Dar Willa își mușcă buza și îi susținu privirea.

– Poate că am obosit să tot rezist.

Vocea ei era un amestec între flirt ușor și mărturisire serioasă, așa că la început lui i se păru că nu pricepuse.

– Te gândești să... La naiba, oare ce încerca să întrebe? Vrei să sugerezi că ți-am dăruit sistemele de apărare?

Ea râse și clătină din cap.

– Nu ai dăruit nimic, zise ea. În fine, poate doar tăblia patului din camera noastră.

Grady rânji.

– Nimic din ce nu poate fi reparat cu un pic de superglue.

– Da, zise Willa și sorbi din băutură, apoi puse paharul jos lângă coșul cu pâine, neatins.

– Apărarea mea e intactă. Dar poate – poate – că sunt dispusă să îmi las garda jos de bunăvoie. Asta dacă mai vrei.

– Vrei să spui...

El se opri, nevrând să spună vorbele cu voce tare. Deja se expusese emoțional prea mult și încă nu era sigur cum stăteau lucrurile.

– Vreau să spun că aș vrea să o fac oficial. Zâmbetul ei era timid, dar atât de dulce! Întâlniri, iubit/iubită, astea. Oricum vrei să le numești.

Ea râse – și era un sunet atât de dulce! Dar era și teamă în acel zâmbet, la fel în ochii ei. Era un amestec de speranță și de așa de multă afecțiune, încât el nu mai vedea limpede, dar teama nu-i dispăruse.

El puse paharul jos și îi strânse iarăși mâinile într-ale lui.

– Putem să o luăm încet, o asigură el, atent să-și mențină tonul plat, să nu sară pe masă și să nu strige de bucurie. Oricâte întâlniri îți dorești, oricum vrei să

numești chestia asta dintre noi, tu ești la conducere.

Ea aprobă și îi oferă un zâmbet tremurat și temător.

– Bine, zise ea. Hai să avem întâlniri adevărate! Fără întâlniri false sau care nu contează. Ea zâmbi mai larg, strângându-l de mână. Vreau să conteze, Grady!

– Dumnezeu! șopti el. La fel și eu.

El îi dădu drumul la mâini și o trase mai aproape, sărutând-o cât de lung îndrăzni într-un loc public. Când se trase înapoi, amândoi gâfâiau.

– Am putea sări peste cină, începu el.

– Nu, hai să n-o facem, zâmbi Willa. Să considerăm asta o repetiție generală.

– S-a făcut.

Grady ridică din nou paharul, iar Willa făcu la fel. Ciocniră cu un

clinchet ascuțit care răsună în restaurant. Sunetul unei sărbători. De speranță, de promisiuni și de lucruri bune ce aveau să vină.

capitolul 18

– Când se întoarce Grady?

Kayla își ridică picioarele din bazinul cu apă caldă în timp ce pedichiurista îi ștergea gambele cu un prosop alb, pufos.

Toate trei se răsăteau la pedichiură – ideea Kaylei – la colegiul de înfrumusețare la prețuri cu reducere, executate de una dintre studente – ideea Willei – ca să

sărbătorească faptul că, în sfârșit, Kayla mai obținuse un contract mare de fotografie.

– Vineri.

Willa apăsă pe un buton de pe scaunul cu masaj, pentru ca bilele de masaj să se miște în sus și în jos pe coloană, în loc să o lovească la rinichi. De îndată ce ajunge în oraș vine la mine cu cina gătită de la serviciul acela nou cu bucătar personal. Mâncăm la mine și apoi ne ducem la spectacolul cu stele de la planetariu.

– *Acel spectacol cu stele? se holbă Kayla la ea. Pe care vrei să-l vezi de nu știi când?*

– Chiar acela.

Ea încerca să nu pară prea entuziasmată, dar nu reușea.

– Nu știu de ce nu m-am dus până acum, dar sunt foarte entuziasmată.

Nu știa de ce nu o făcuse înainte, dar puteau să fie numeroase motive. Prea scump? Prea multă relaxare inutilă? Prea multe amintiri cu tatăl ei, care îi promisese că avea să o ducă atunci când banii nu aveau să mai fie așa de puțini?

De ce naiba așteptase până acum?

Ea nu rosti toate astea cu voce tare, dar felul curios în care prietenele ei o priveau părea să îi sugereze că ele o auziseră oricum.

– Corectează-mă dacă greșesc, zise Aislin. Dar asta sună a întâlnire.

– Da, nu-i așa? zise Willa, nereușind să-și ascundă zâmbetul larg care i

se întindea pe față în timp ce-și mișca picioarele în apa caldă.

– Deci e o întâlnire? întrebă Aislin, căreia îi plăcea să spună lucrurilor pe nume.

– Da, aprobă Willa, încă luptându-se să-și rețină zâmbetul. E o întâlnire.

– O întâlnire, repetă Kayla cuvântul de parcă ar fi înțeles greșit, de parcă Willa ar fi anunțat că urma să se radă în cap. Adică o întâlnire pe bune?

– Nu o plimbare cu câinele, clarifică Aislin.

– Sau o seară de jocuri care nu e deloc o întâlnire, adăugă Kayla.

– Sau minigolf, interveni Aislin. Sau împletit coșuri ori cursuri de făcut sendvișuri.

– Sau sex sub duș, care în mod clar nu e o întâlnire, pentru că nu plecați de acasă.

Pedichiurista care îi freca picioarele lui Aislin tresări ușor la asta și schimbă o privire veselă cu fata care îi usca degetele Willei cu un prosop pufos.

– Scuze, le zise Kayla fără să îi pară prea rău. Serios acum, o întâlnire? Adică

una adevărată?

Willa oftă, regretând în parte decizia de a zice ceva, dar era prea încântată de întâlnire ca să se plângă prea mult.

– Am cumpărat un cupon pentru serviciul de bucătar personal, așa că nu e prea scump, zise ea. Am plasat deja comanda online. Iar Grady trebuie să cumpere biletele la planetariu.

– Deci o faci în sfârșit, zise Aislin și clătină ușor din cap, de parcă Willa tocmai ar fi mărturisit că se alăturase unui cult. Un cult drăguț, dar un cult.

– Te întâlnești cu un tip de mai mult de două ori.

Willa își ronțăi o unghie și încercă să nu tresară în timp ce pedichiurista îi masa picioarele. O gâdila un pic sau poate că asta nu era singura sursă de disconfort.

– Nu e cine știe ce, zise ea, știind exact că era mare lucru. Nu e ca și cum ne-am logodi, sau ne-am muta împreună, sau ne-am face tatuaje la fel. Am fost de acord să continuăm să ne vedem.

– Cred că e grozav, zise Aislin, observând probabil disconfortul Williei. Doar ia zilele pe rând, Wills, el te place, tu îl plăci...

– Iar el te face să te relaxezi, adăugă Kayla și făcu semn cu brațul prin salon.

Uite dovada!

– Am făcut asta și altă dată, fetelor! le aminti Willa.

– Da, dar nu în mijlocul săptămânii, zise Aislin. La 16.30, cu condiția că vei veni cu noi să bem cocktailuri în loc să te grăbești înapoi la lucru.

– Ceea ce s-ar putea întâmpla pentru că la happy hour băuturile sunt mai ieftine, adăugă Kayla. Dar e bine și așa.

Băuturile reduse îi trecuseră prin minte, dar asta nu era tot. Willa își mișcă

degetele de la picioare și încercă a-și aminti când se mai simțise așa de relaxată.

– Încerc, să știți. Chiar mă străduiesc.

– Știm asta, zâmbi Kayla. Chiar și Tony a observat diferența. Seara trecută, când am fost la tine la cină, mi-a spus că nu-i vine să creadă cât de fericită pari să fii cu Grady. Ea își coborî vocea și ridică sugestiv din sprâncene. A zis că și Grady pare destul de îndrăgostit. Că nu l-a mai văzut niciodată așa.

– Orice ar fi făcut, adăugă Aislin, trebuie să continue tot așa.

Willa făcu tot ce putu ca să nu reacționeze, dar nu reuși. Creierul ei se duse direct la amintirea cu Grady care picura sirop de arțar peste sânii ei goi, lingându-l în timp ce...

– Uau! râse Aislin. După felul în care te-ai îmbujorat, aș zice că ești satisfăcută

de ceva mai mult decât echilibrul dintre muncă și viață.

Willa se uită în jos la degetele de la picioare, privind în timp ce

pedichiurista aplica o oală roșie, luminoasă. O luase de îndată ce văzuse că se numea „Flăcări de la focul de tabără“, asigurându-se că doar îi plăcea culoarea.

Nu era ca și cum ar fi fost așa de nebună după Grady încât să nu poată să-și facă

o pedichiură afurisită fără să se gândească la el.

Oh, pe cine încerca să păcălească?

Subconștientul ei voia să o ia razna. Voia să-i amintească faptul că era un gest periculos, că risca să-și deturneze toate planurile.

Dar restul din ea rânjea ca o idioată îndrăgostită.

Din fericire, Aislin și Kayla începuseră să discute despre un show nou pe Netflix, așa că nu observară. Nu observară nici că telefonul vibră în geantă, așa că Willa se întinse să-l ia.

Se întinse după telefon și apoi își aminti de vocea lui Grady. Stăteau întinși în pat la hotel, ea cu capul pe pieptul lui. Ea nu își verificase telefonul de ore întregi – de înțeles având în vedere ce făcuseră în acele ore –, deși îl auzea vibrând în geanta aflată în partea cealaltă a camerei. Willa nu amintise de el, dar Grady probabil îi ghicise gândurile.

– Uneori e bine, nu-i așa? întrebă el.

– Ce anume?

– Să te deconectezi, răspunsese el. Să îți iei o pauză și să lași apelurile să intre în mesageria vocală, să nu răspunzi la mesaje o oră sau două.

În timp ce Willa stătea întinsă acolo cu Grady mângâindu-i părul, ea se gândise la cuvintele lui.

Bine. Așa se simțea? Bine nu era descrierea potrivită. Fericire era mai aproape de adevăr. Fericire cu un pic de anxietate, ceea ce era probabil singurul mod în care Willa putea procesa fericirea.

– Da, șoptise ea în cele din urmă, cuibărindu-se mai aproape de el sub pătură. E

foarte bine.

În timp ce Aislin și Kayla sporovăiau lângă ea, Willa se întinse în

geantă și își închise iPhone-ul.

Ea se gândi că nu observaseră, până când Kayla scoase o exclamație.

– Chiar ți-ai închis telefonul?

Se uită și Aislin din partea cealaltă.

– Nu e posibil. Te știu de cincisprezece ani și întotdeauna ai avut telefonul pornit. Chiar și la baie.

– Sau la cină.

– Sau la endoscopie.

– Oh, Dumnezeu! am uitat de asta! zise Kayla. Ți amintești când doctorul i-a spus că...

– Ajunge! râse Willa, deși o parte din ea se întrebă dacă fusese într-adevăr așa de rău.

Ea fusese o prietenă mizerabilă. Nu era de mirare că nu părea să-și găsească timp pentru o relație.

– E aproape ora 17.00. Asta e ora la care oamenii normali iau o pauză?

– Cei normali, da, rânji Kayla. Dar tu...

– Încerc să fac lucrurile mai bine, zise Willa și arată spre picioarele ei, în timp ce Aislin se întindea ca să-și lovească palma de a ei.

– Amintește-mi să-i trimit flori lui Grady! zise ea. Din alea din carne de vită.

– Lasă trandafirii din carne de vită! zise Kayla. Amintește-i Willei să facă tot ce poate ca să-l țină pe lângă ea.

Willa se îmbujoră când prietenele ei scoaseră sunete ce imitau sărutările.

– Nu cred că va fi o problemă, zise Aislin.

Când terminară cu pedichiura, se duseră mai jos pe stradă la Hartford Hotel și găsiră o masă în salonul de la parter. Willa se uită la ceas. Era 16.45. Avea telefonul închis de treizeci de minute.

– Poți să îmi comanzi un Secret Garden? o rugă ea pe Kayla în timp ce-și lua telefonul și se îndrepta spre baie. Și împart calamari cu cineva dacă vreți. I-am încercat seara trecută și au fost minunați.

Ea așteptă ca măcar una din ele să comenteze că își lua telefonul cu ea la baie, dar nimeni nu zise nimic. Slavă Domnului, înțelegeau că exista o limită când venea vorba de timpul în care putea să stea offline.

Deschise ușa de la toaleta doamnelor, își scoase telefonul din geantă și-l deschise. Când fusese ultima oară offline așa de mult? Cu luni, dacă nu cu ani în urmă.

Se simțea entuziasmată. Se simțea îngrozită. Se simțea...

– Oh, la naiba!

Vocea ei răsună prin toaleta goală în timp ce se holba la e-mailul de la Scalemark Supplies, un client nou pe care-l curta de luni întregi: „Domnișoară Frank, am încercat să vă contactez pentru niște întrebări suplimentare cu privire la propunerea dumneavoastră. Consiliul director încearcă să reducă lista astăzi și avem nevoie urgent de răspunsuri la următoarele...”

La naiba, la naiba, la naiba!

Intră într-o cabină și încuie ușa în urma ei. Lăsa capacul de la toaletă jos și se așeză, degetele zburând furioase peste ecranul telefonului: „Mr. Reynolds, scuze pentru răspunsul întârziat”.

Întârziat. Pentru Dumnezeu, nu avusese telefonul închis mai mult de treizeci de minute și nu era ca și cum i-ar fi spus că tocmai în acea zi se întrunea consiliul!

Ea se gândi să scrie că fusese offline pentru că vizitase un prieten bolnav la spital, dar conștiința nu îi permitea să mintă. În afară de asta, aveau dreptate.

Clientul era dispus să ia o decizie. Știa că nu era bine să fie offline într-o

asemenea situație.

„Sunt încântată să vă trimit materialele cerute. Dacă aveți nevoie de informații suplimentare, puteți să mă sunați sau să îmi scrieți când doriți. În anexă găsiți și...”

Ea pierdu câteva minute anexând fișierele necesare pentru că, desigur, le avea și pe telefon. Sigur că le avea.

Suspina ușurată, se ridică și descuie ușa cabinei. Mâinile îi tremurau un pic când se îndreptă spre chiuvetă ca să se spele și se opri ca să-și dea cu apă rece pe față.

Telefonul era alături, iar când pe ecran apăru numărul lui Grady, stomacul ei făcu o tumbă.

Grady: „Hei, sexy! Urc curând în avion. Mi-e deja dor de tine“.

Se îmbujoră de căldură și luă telefonul ca să scrie un răspuns rapid.

Will: „Și mie mi-e dor de tine. Abia aștept întâlnirea noastră“.

Grady: „Și eu la fel“.

Își privi imaginea din oglindă. Prietenele ei aveau dreptate, chiar arăta mai fericită. Părea ridicol ca un lucru așa de simplu ca un mesaj pe telefon să aibă un efect fizic asupra ei, dar iată dovada limpede ca lumina zilei în oglinda aflată

dinaintea ei! Zâmbetul acela, strălucirea.

Luă telefonul și începu să scrie.

Will: „Am fost la pedichiură cu Aislin și Kayla, iar acum suntem la happy hour într-o zi de lucru. Ești impresionat?“

Replica veni imediat.

Grady: „Foarte!“

Ea râse când apărură și pisici care aplaudau. Apoi alte puncte în timp ce el adăugă ceva.

Grady: „Aș fi și mai impresionat dacă te-ai deconecta, având în vedere că e

trecut de ora 17.00. Dar pași mici. Sunt mândru de tine“.

Ea își dădu ochii peste cap în timp ce degetele îi zburau pe tastatură.

Will: „Am avut telefonul deconectat. Mă bucur că l-am pornit din nou, pentru că am vești de la tine“.

Ea începu să adauge niște emoticoane sub formă de inimă, apoi se opri, simțindu-se caraghioasă. Se mulțumi cu un emoticon cu inimi în loc de ochi, apoi îl șterse și pe acela și trimise un emoticon care zâmbea, convinsă că

tehnologia modernă stricase serios flirturile.

Grady: „Mă bucur că ești bine. Mi-e dor de tine“. Apoi îi trimise emoticoane pupici.

Willa trimise și ea la fel, apoi ieși din toaletă cu un pas săltăreț. În timp ce pășea prin restaurant, Kayla și Aislin clătinară din cap spre ea.

– Știam eu, zise Aislin. Nu a putut rezista să nu se uite în telefon.

– Măcar spune-ne că a fost Grady și nu serviciul, zise Kayla. Am putea să

trecem cu vederea.

– I-am trimis mesaje lui Grady. E ultima oară când primesc vești de la el pentru câteva zile. Ea își ridică telefonul și îl puse în geantă. Acum îl pun la loc.

– Foarte bine. Kayla ridică paharul. În sănătatea Willei și a noului ei echilibru între muncă și timp liber!

– Bravo, bravo! zise Aislin și ciocni paharul, urmată de Willa.

– Noroc, zise ea și sorbi din băutură.

Era rece, cu gust de citrice și avea același gust decadent ca ora aceea a zilei.

– Și calamari. Mmm, ce bine arată!

În timp ce gustau toate trei, ea uită de e-mailuri, de Grady, de client și de tot pentru o vreme. Așa trăia oare restul lumii? Așa se simțeau relaxarea oare și luatul unei pauze?

Se putea obișnui cu asta.

Când plecară din The Hartford, se făcuse aproape 18.30. Ea o îmbrățișă pe Kayla și apoi pe Aislin, în timp ce își complimentau pedichiurile și promiteau că aveau să repete ieșirea în curând.

– Vrea cineva să împartă un Uber? întrebă Aislin. Știu că nu am băut

decât două

cocktailuri, dar...

– Da, zise Kayla. Hai să fim responsabile! Wills?

– Categorie.

Putea să vină a doua zi după mașină, poate chiar să alerge cu Kayla până acolo.

Ia te uită, niște alegeri de viață noi și sănătoase!

Scoase telefonul să cheme un Uber și îngheță. Tot sângele i se scurse de pe față.

– Wills? Vocea Kaylei era foarte îngrijorată. Ce s-a întâmplat? E vorba de Grady?

– Nu. Vocea îi era o șoptă în timp ce privirea îi aluneca peste mesajele pierdute.

Mi-am oprit notificările, dar nu am vrut să fac asta. Poate că am atins butonul când am băgat telefonul în geantă... La naiba!

Porni iar notificările și verifică mesajele. Calamarii i se răsuciră în stomac când citi: „Vă rugăm semnați formularul de confidențialitate și trimiteți-l înapoi imediat“. „Ați primit mesajul? Avem nevoie de un răspuns până la 18.00“.

Willa se uită la ceas, știind deja că era prea târziu. La naiba, la naiba, la naiba!

Ea trimise oricum un răspuns și intră în DocuSign ca să completeze formularele.

La naiba, trebuia să fie prevăzătoare! La ce se gândise oare?

– Putem să te ajutăm? întrebă Kayla. Putem să facem ceva?

– Sunt bine, răspunse Willa, sperând că era adevărat. Va fi bine.

Ea pierdu contractul cu Scalemark Supplies, ceea ce era rău. Foarte-foarte rău.

Willa vărsă câteva lacrimi în timp ce Stevie o lingea pe față ca să o asigure că

lucrurile aveau să se aranjeze.

Ceea ce se întâmplă săptămâna următoare, când lucră din greu la o propunere pentru alt client specializat în organizarea de evenimente. Clientului îi plăcu propunerea ei și semnă pentru o refacere completă a site-ului, dându-i Willei un pic de liniște că luminile aveau să rămână aprinse și facturile aveau să fie plătite.

Reușea chiar să pună ceva deoparte pentru genul de catastrofă care putea distruge totul în jurul ei. Stabilitate. De asta avea nevoie și după asta alergia.

Ea își dublă eforturile de a găsi noi afaceri, făcând grafice și analize gratuite ca să convingă noi clienți să i se alăture. Stătu trează până târziu ca să creeze un model de formular online cu care un client putea să colecteze banii de la alți clienți.

Dar îl plimbă și pe Stevie, hotărâtă să găsească un echilibru.

– E vorba despre echilibru, își aminti ea de vorbele mamei lui Grady. Să faci ce trebuie ca să supraviețuiești, dar să te asiguri că rămâne ceva și pentru tine.

Pentru oamenii care te iubesc.

Se simțea bine, deși îi lipsea Grady teribil. Abia aștepta să-l revadă, să se țină de mână la masă și să se uite la stele împreună la planetariul de la Hart Valley Science Center. Ea își dorise să meargă de când era fetiță și se simțea prost că nu găsise niciodată timp. Până ce apăruse Grady.

Când veni în sfârșit ziua de vineri, nu mai putea de nerăbdare. Grady venea abia peste o oră, dar ea se pregăti oricum ca să fie gata, fără să se grăbească atunci când își aranjă părul și își aplică machiajul. Ba chiar se duse și la Kayla ca să

împrumute niște sandale cu tocuri mici și sfârși prin a împrumuta toată ținuta.

Rochia, pantofii și chiar o brățară sclipitoare cu mici stele de cristal.

– Arăți uimitor, îi spuse Kayla. O să-l impresionezi.

Întoarsă acasă, Willa se uită la ceas. Era trecut de 17.00. Se încruntă neliniștită

când constată că el întârziase aproape o oră la cina care era începutul serii lor împreună.

Era adevărat că traficul putea fi o nebunie dinspre sudul Washingtonului în după-amiezile de vară, dar nu îi stătea în fire să nu sune ori să nu trimită un mesaj.

Spera că nu se întâmplase nimic. Puse masa pentru mâncarea pregătită de serviciul cu bucătar personal, cu stomacul chiorăind de nerăbdare și poate de emoție.

Decisă să-și facă de lucru, ea se duse înapoi la treabă. Așezată pe scaunul de birou cu grijă ca să nu șifoneze rochia din in de la Kayla, lucră până spre 17.30, dar începu să se piardă cu firea. Cerul era tot mai întunecat, iar stomacul ei părea nemulțumit.

La câteva minute după ora 18.00, camioneta lui Grady trase în fața casei ei.

Willa sări în sus, se opri să aprindă lumânările din living și apoi se grăbi spre partea din față a casei. Își netezi rochia și deschise ușa larg.

– Willa.

Rânjetul de pe fața lui îi trimise o săgeată direct în pântec.

– Îmi pare așa de rău că am întârziat! M-am oprit să ajut un tip care făcuse pană

și a durat mai mult decât mă așteptam. S-a întâmplat și într-o zonă fără semnal, așa că n-am putut suna ori trimite mesaj.

– E în regulă, zise ea, inspirându-i mirosul în timp ce-și arunca brațele în jurul lui.

Mirosea a fum de lemne și a șampon, de parcă s-ar fi dus acasă să facă duș, dar ar fi fost prea dornic să o vadă și nu își spălase toată rășina din păr.

– Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de tine! zise el.

– Și mie mi-a fost dor de tine, răspunse ea și îl sărută pe gât, inspirând toată acea căldură delicioasă. Așa de mult!

El se trase înapoi ca să o admire.

– Arăți minunat!

– Mulțumesc, zise ea. Nici tu nu arăți prea rău.

Mușchii îi întindeau pieptul tricoului, iar blugii îi veneau perfect. Era așa de ocupată să îi admire corpul încât avu nevoie de un minut ca să vadă expresia vinovată de pe fața lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Să nu mă bați, zise el, dar nu am ajuns să iau mâncarea comandată înainte să

închidă. Mi-au lăsat un mesaj că pot să mă duc mâine să o iau, că au pus-o la frigider. Îmi pare tare rău!

Asta se citea și pe chipul lui. Willa aproape că ignoră foamea care îi rodea stomacul.

– E în regulă, zise ea. O să avem totuși nevoie de alt plan pentru cină.

– Știu, zise el și o cuprinse cu brațele de talie. E restaurantul ăla italian de lângă

planetariu.

Willa se forță să zâmbească, încercând să nu se gândească la costurile suplimentare.

– Au pâine cu usturoi.

– Dacă sun acum și comand, putem să avem mâncarea gata când ajungem și apoi alergăm peste drum la spectacol. El îi ronțai gâtul, iar Willa se arcui spre el, gemând în timp ce i se făcea pielea de găină pe brațe. Sau sărim peste asta și rămânem aici să mâncăm pizza de pe corpul tău gol, sugera el.

Willa râse, tentată de ofertă.

– Livrarea de pizza durează cel puțin o oră vineri seară, zise ea. Pot să pregătesc ceva sau putem...

– Nu, fără pregătiri.

El îi dădu capul pe spate și o sărută, distrăgându-i din nou atenția.

– Ai muncit din greu săptămâna asta. Acum e timpul pentru joacă.

– Mmm, îmi place cum sună asta cu joaca.

Grady râse și se trase înapoi.

– Ți-ai oprit telefonul?

Ea ezită și își mușcă buza.

– Aș putea să-l trec pe silențios. Dacă aș...

– Willa, e trecut de 17.00! El se uită la ceas. La naiba, e mult peste 17.00! Îmi pare tare rău că e așa de târziu.

– Nu, e în regulă.

Ea își scoase telefonul și se uită la ecran.

– O s-o fac înainte să plecăm. Promit!

El rânji și-si scoase propriul telefon.

– Pot să sun acum la Ernesto și să comand mâncarea până ce hrănești tu pisicile și pe Stevie. Ce ți-ai dori?

– Pe tine, zise ea și-si agăță degetele de cureaua lui. Dar mă mulțumesc cu vinete cu parmezan și o salată mică.

– S-a făcut, zise el și formă deja numărul. Un pahar de Chianti?

– Da, te rog!

Ea porni spre bucătărie, cu mintea încă ocupată să accepte schimbarea de planuri. Da, nu era ce stabiliseră, dar să fie flexibilă făcea parte din acest nou stil de viață de a găsi echilibrul. Ea putea să facă asta, să se adapteze la neprevăzut.

Vocea lui Grady răsună din cealaltă încăpere.

– Putem să primim și niște tiramisu? Stai, două porții!

Încercând să nu se agite, ea puse mâncare în farfuriile animalelor în timp ce Stevie dansa fericit la picioarele ei. Grady chiar se gândise la tot.

Își luă geanta de pe masă și își scoase telefonul să verifice încă o dată mesajele.

Nu erau e-mailuri de la clienți, nici mesaje despre propunerile pe care le trimisese de dimineață. Oare chiar era liberă?

Ea opri telefonul și se întoarse în living.

Grady ridică privirea și rânji.

– Bună fată!

– Deconectată și pregătită de joacă, îi spuse ea. Laudă-mă pentru echilibrul meu!

– Consideră-te lăudată, zise el și o trase într-o îmbrățișare și o sărutare care-i încordă degetele de la picioare, apoi o apucă de umeri.

– Fără motocicletă în seara asta, nu te teme, îi promise el în timp ce o conducea spre camionetă. Ernesto va avea mâncarea pregătită imediat ce ajungem și vom avea timp destul ca să mâncăm și să ajungem la spectacol.

Ea se lipi de el mai tare și îi savură căldura.

– Eroul meu.

El făcu o plecăciune elegantă în timp ce deschidea ușa și o ajuta să se urce. Apoi alergă prin față și se sui la volan.

– Mă bucur să te văd, zise el și se întoarse într-o parte ca să o sărute, dar se lovi cu coastele de volan.

– Au! făcu el cu gura peste a ei.

– Ești în regulă?

El răspunse sărutând-o încet și lung.

Mâna lui urcă spre talie în timp ce limba i-o dezmierda pe a ei și fiecare fibră și nerv din corpul ei începu să cânte.

– Sunt bine, zise el când se retrase de lângă ea. Mai mult decât bine. Mă simt minunat.

– Și eu la fel.

El băgă cheile în contact, ridicând din umeri.

– Dar m-am lovit destul de zdravăn la coaste de o creangă acum câteva zile, admise el, și încă sunt destul de învinețit.

– O! făcu Willa de dragul lui, uitându-se îngrijorată spre el. Ești sigur

că te simți bine?

– Foarte sigur, zise el și porni motorul. Doar că trebuie să fiu atent să nu mă

sprijin de volan.

El vru să lase în jos frâna de mână, dar Willa îi prinse mâna.

– Așteaptă, zise ea și-l apucă de tricou. N-ar trebui să te vadă un...

– Nu, e doar o vânătaie, îi zâmbi el. Poți să continui să îmi scoți hainele.

Ea își dădu ochii peste cap, deși în sinea ei își dorea asta.

– Încă un sărut și pe urmă plecăm.

– S-a făcut. O trase spre el, evitând volanul în timp ce își trecu mâinile prin părul ei și o lipi de el. O sărută mai profund de data asta, iar când se despărțiră, amândoi respirau greu. Îmi regândesc planul, zise el și se uită spre casă, iar Willa simți căldura lichidă care i se aduna între picioare. Am putea să ne ducem înapoi înăuntru și să ne răvășim reciproc.

Ea râse, nevrând să admită cât de mult voia și ea asta.

– Le-ai dat cardul de credit pentru cină?

– Da, dar...

– Nu putem să irosim bani. Sau mâncarea. Sunt lihnită.

Grady rânji.

– O să avem destul timp mai târziu să ne răvășim reciproc.

Ea aruncă încă o privire plină de dor spre casă.

– Pe de altă parte...

– Nu, ai dreptate, zise Grady și lăsă frâna de mână. Mâncarea ne așteaptă, iar tu vrei de mult să vezi spectacolul cu stelele. Doar câteva ore și pe urmă ne dezbrăcăm reciproc.

– S-a făcut.

– Ce deliciosă anticipație! zise el în timp ce ieșea cu mașina pe drum.

Willa râse și își dădu părul pe spate.

– Nu e deloc rău pentru un început de weekend împreună.

– Un weekend întreg. El clătină din cap, uluit. Trebuie să fi făcut ceva bine dacă

am atâta noroc.

Willa râse, iar fericirea i se adună în piept în timp ce casa dispărea în urma lor.

Aproape că reuși să scape de teama că uitase ceva foarte important. Că monstrul îi sufla fierbinte și nerăbdător în ceafă, așa cum făcea întotdeauna.

capitolul 19

După ani întregi de dormit afară ca pompier parașutist, Grady era sigur că nimic nu se compara cu frumusețea cerului catifelat al nopții presărat cu sclipirea stelelor.

Ei bine, se înșelase.

În numeroase privințe, dar mai ales în privința asta. În timp ce stătea în acel planetariu cu brațul în jurul Willei, care își ținea capul pe spate ca să privească

jocul sclipirilor de lumină de pe tavan, el era sigur că nu mai văzuse în viața lui ceva mai frumos.

Nu doar spectacolul cu stele, ci și pe Willa.

Willa cu chipul spre tavan și ochii plini de stele sclipitoare și mirare pe care ar fi numit-o de copil dacă nu ar fi fost conștient de corpul de femeie cald și senzual lipit de el.

Apoi, în timp ce ieșeau de acolo ținându-se de mână, ea se uită spre el cu ochii încă sclipind.

– Mulțumesc, zise ea ușor. A fost mult mai frumos decât mi-am imaginat.

– Mă bucur, zise el, iar inima îi tresăltă în piept.

– Nu doar spectacolul, ci totul, zise ea. Cina, întâlnirea. Faptul că avem și alte lucruri de care să ne bucurăm.

– Nu-mi vine să cred că avem tot weekendul împreună!

În sfârșit, se întâmpla. El avea șansa la care sperase, șansa de a pune lucrurile în ordine cu ea.

Willa îi zâmbi în timp ce-și legăneau ușor mâinile.

– Ce ar trebui să facem pentru a treia întâlnire?

– Hmm...

El pocni din degete, părând a avea planul perfect.

– Să nu spui, dar Tony se uită uneori la emisiuni cu întâlniri, la Burlacul.

– Poftim? râse ea. Nu vorbești serios.

– Ba foarte serios. Le înregistrează și ne pune pe toți să ne uităm marți dimineață

dacă nu suntem chemați la intervenții.

– Oh, Kaylei o să-i placă asta!

– Toți colegii se prefac că urăsc emisiunea, continuă Grady în timp ce o conducea pe stradă spre parcare subterană. Dar mereu găsești vreo șase sau șapte dintre noi stând grămadă în camera cu televizorul privind de parcă ar fi discursul despre starea națiunii.

– Am crezut că am văzut totul odată cu cercul vostru de cusut, zise ea. Dar aș

plăti bani buni să asist la mica voastră șezătoare de privit emisiunea Burlacul.

Toți tipii ăia musculoși și fără cămăși pe ei...

– Hei, o tachină el și o trase mai aproape, ar trebui să mă îngrijorez că ai fantezii cu colegii mei?

– Țiți promit că ești singurul pompier din fanteziile mele, zise ea serios. S-ar putea să mai fie un ofițer de poliție și în mod categoric un cowboy...

Ea chițăi în timp ce Grady o prinse de talie și o gădilă, degetele fluturând în curbura moale a taliei ei până când rămaseră amândoi fără suflu și râseră. Ochii ei verzi dansară în timp ce se trase înapoi și începu iar să meargă.

– În fine, zise ea. Îmi spuneai că vă uitați la Burlacul?

– Da, el se forță să alunge pasiunea din gând ca să-și poată aminti despre ce naiba vorbea.

– Cred că am putea să împrumutăm câteva idei din emisiune.

– Cum ar fi?

– Hai să vedem, zise el, încercând să-și amintească de unele dintre cele mai îndrăznețe pe care le văzuse.

– Întâlnirile în elicopter sunt la modă. Te urci în elicopter și zbori spre o destinație exotică pentru cină. O cină pe care de fapt nu o mănâncă.

– Vrei să spui că irosesc mâncarea?

El ridică din umeri.

– Nici eu nu pricep. Poate că nu vor să fie surprinși în imagini cu gura plină? În fine, mâncarea doar stă acolo pe farfurie și se răcește în timp ce ei bat câmpii despre o persoană care nu e acolo din cine știe ce motiv.

Willa râse și clătină din cap.

– Să știi că intenționez să-mi las farfuria goală și la următoarele noastre întâlniri.

– Iubesc asta la tine!

– Și mă gândesc să sărim peste întâlnirile în elicopter având în vedere profesia ta, zise ea. Nu are rost să petreci mai mult timp în aer ca pe pământ.

– Bun argument, zise Grady și se gândi la alte idei. Petreceri la piscină în costum de baie, zise el. Și astea se poartă la Burlacul.

– Nu e nimic romantic în a fi studiată și analizată ca un obiect.

Grady izbucni în râs.

– Mai sunt și alte tipuri de întâlniri în care femeile se luptă între ele cu băte din spumă și sunt îmbrăcate în rochii de mireasă. Fie asta, fie costume foarte reduse ca dimensiuni.

Willa ridică din sprâncene în timp ce se apropiau de garaj.

– Mă gândesc că Burlacul nu pare să fie cea mai bună sursă de inspirație pentru

întâlniri de calitate.

– Hm! făcu el. Tony se uită și la Burlăcița. Mai avem destule opțiuni în emisiunea aia.

– Cum ar fi?

– Hai să vedem!

El o conduse pe lângă clădirea cu locuri de parcare.

– Dacă îmi amintesc corect, ar trebui să concurez într-un fel de cursă cu obstacole care implică să mă scald fără cămașă într-un bazin cu frișcă, în căutarea unui inel cu diamant. Scena asta e foarte populară.

– S-a întâmplat de mai multe ori?

– Cu diverse variații, desigur. De asemenea, trebuie să purtăm conversații care includ formulări de genul „relația ei cu mine“. Să chinui gramatica este parte importantă în franciza Burlacul.

– Va trebui să mai lucrez la asta.

– Oh, și trebuie să spunem „cade cu tronc“, continuă el. De pildă „mi-ai căzut cu tronc foarte tare“, pentru că nu ni se permite să spunem „te iubesc“.

El aruncă o privire spre chipul ei, curios să vadă ce efect aveau cele două cuvinte într-un context așa de lejer. El nu i le spunea direct ei, le spunea pur și simplu, dar tot le rostea.

Willa nu tresări și nici zâmbetul nu îi dispăru. Oare își imagina doar că degetele ei îi strângeau mâna un pic mai tare?

– Ar trebui să îmi notez toate aceste idei stelare? întrebă ea.

Grady o conduse în jurul unei băltoace de înghețată topită și trase aer în piept.

– Să știi că e adevărat.

– Ce e adevărat?

– Că mi-ai căzut cu tronc. Iată! Era mai ușor de spus decât celelalte două

cuvinte, care probabil erau adevărate. Pași mici. E o frază poate siropoasă, știi, dar chiar vorbesc serios. Mi-ai căzut cu tronc foarte tare, Wills! În caz că nu era deja evident.

Inima lui bubui în așteptarea răspunsului ei. Ea nu zise nimic imediat, dar când se întoarse spre el, chipul îi era iluminat de un zâmbet.

– Și mie mi-ai căzut cu tronc. Foarte tare.

Ea își mușcă buza, iar Grady se pregăti pentru o respingere. Un semn că nu erau pe aceeași lungime de undă.

Apoi ea zâmbi, iar inima lui se deschise larg.

– Ai vrea... El ezită. Ai vrea să vorbim despre ideea de a ne muta împreună? El ridică mâna în caz că ea voia să protesteze. Nu chiar acum, nu imediat, jur! Doar că...

– Da, zise ea cu un zâmbet și mai larg. Vorbești serios?

El râse.

– Da? E ceva la care m-am tot gândit, dar nu am vrut să te sperii. Și, serios, nu trebuie să o facem prea curând. Vreau să spun, la naiba, eu aș face-o și mâine!

OK, asta era un pic prea mult, dar îi plăcea ideea. Să ne trezim împreună tot timpul?

Willa râse și își dădu părul de pe față.

– Va trebui să ne facem un plan, zise ea. Casa ta sau a mea, cum să ne descurcăm cu finanțele și...

– Și de câte ori pe noapte să facem sex? El rânji și o trase mai tare spre el. Sau cine pe ce parte a patului doarme? Și va trebui să negociem pernele. Mă gândesc la hrișcă.

Willa râse, iar Grady o sărută pe obraz.

– Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta, zise ea. E o nebunie!

– Dar ți se pare că e ceea ce trebuie, nu-i așa?

Și chiar era, exact cum Willa era ceea ce trebuia în brațele lui.

Ea aprobă cu capul la pieptul lui.

– Chiar așa e, chiar așa e.

Grady o strânse tare, alungându-și propriile temeri. Ideea de a face planuri era teribil de înfricoșătoare, dar lui îi plăcea să adoarmă lângă ea. Să se trezească, să

facă dragoste și...

Și asta. Exact ce avea în clipa aceea, să o țină în brațe sub lumina unui felinar în vederea tuturor.

– Haide, zise el și se trase înapoi, hai să ne întoarcem la tine acasă și să facem asta cum trebuie!

Willa rânji.

– Mi se pare deja cum trebuie, așa că abia aștept să aflu ce mai ai ascuns în mânecă.

– Nu în mânecă ar trebui să începi să cauți.

El îi aruncă un rânjel lasciv, obținând încă un chicotit.

– Ei bine, în cazul ăsta, zise ea și își trecu degetele peste șlițul blugilor lui, făcând ochii mari când îl descoperi pregătit de acțiune, cred că ar trebui să ne grăbim să ajungem acasă.

Grady abia dacă reuși să nu încalce viteza legală în timp ce goneau prin oraș spre casa Willei, dormitorul Willei, patul Willei. Dumnezeu, cât o dorea!

Nu doar corpul ei, ci pe ea toată. Deșteptăciunea ei, inima ei bună și râsul ei matinal. Întregul pachet, asta își dorise tot timpul.

Și, da, sexul era minunat. Fără îndoială, voia și asta.

Când ajunseră în sfârșit în fața casei ei, el era așa de disperat să o aibă, încât aproape că nu mai văzu bine. Să fi fost anticipația sau mâna ei care-l mângâia pe coapsă, îndemnându-l să treacă pe galben,

să se grăbească – să se grăbească – pentru că nu mai putea aştepta ca să-l simtă înăuntrul ei?

Cum de era așa de norocos?

– Ce e asta?

Clipind ca să iasă din starea de ameţeală sexuală, Grady se holbă spre uşa ei de la intrare spre care arăta Willa. O hârtie roz mică flutura lângă vizor.

– Se pare că e un aviz pentru un pachet.

Când se întoarse, văzu că ea se albise toată la faţă şi deschise gura într-o expresie de groază.

– Oh, Dumnezeu! Ea deschise portiera şi coborî poticnindu-se şi apoi se năpusti spre alee. Nu, nu, nu, nu!

Ce naiba?

Grady sări afară după ea, neştiind ce se întâmpla. Ea ajunsese la uşă înaintea lui şi ţinea deja bucata de hârtie în mâinile tremurătoare cu chipul marcat de o expresie de panică pură.

– Ce s-a întâmplat? Ce e?

– Oh! şopti ea. Asta nu se poate întâmpla. Am muncit așa de mult. Nu pot...

– Ia-o încet, Willa!

El îi puse o mână pe spate, sperând să o poată consola.

Dar ea se scutură şi se întoarse cu ochii în flăcări.

– Nu pot să cred că am făcut asta!

– Ce ai făcut? Ce se întâmplă?

– Tu! zise ea, iar Grady se strădui să nu tresară. Au zis că trebuie să sosească, dar nu am ştiut când şi le-am spus că nu contează, că eu sunt mereu acasă.

Grady se holbă la hârtie, observând semnătura de pe linia din josul foii.

– O să mai încerce, nu-i așa? Cei de la Amazon mereu fac așa cu pachetele mele sau le lasă la vecini când...

– Nu, nu înțelegi. Ea clipi repede, inspirând și expirând ca să se calmeze, deși Grady vedea că nu funcționa. TechTel, clientul pe care am încercat luni întregi să-l prind... Îmi trimiteau un hard cu fișierele pe care trebuia să le completez ca un test final ca să primesc contractul. Există un timp limitat ca să faci treaba!

Grady își trecu mâinile prin păr, decis să rezolve asta pentru ea.

– Atunci mergem să-l luăm mâine-dimineață, zise el. Primul lucru de dimineață

și vei avea timp tot weekendul să faci treaba.

– Nu funcționează așa, Grady, zise ea, iar lacrimile începură să i se prelingă pe față în timp ce strângea biletul lăsat de curier așa de tare, încât pumnii i se albiră

și hârtia se mototoli. Serviciul ăsta de curierat... Nu au birou local și nu lucrează

în weekend. Nu vor încerca să livreze din nou decât luni dimineață. S-a terminat.

Am ratat.

Ea se prăbuși și se făcu ghem, asemenea biletului. El se întinse din nou spre ea, disperat să o consoleze, să îi spună că avea să fie bine. Că aveau să fie și alți clienți, alte ocazii...

– Știu că tu crezi că nu e mare lucru, zise ea și se retrase. Vor fi alți clienți, nu-i așa?

El clipi, prea uluit ca să răspundă.

– N-am zis asta.

– Nu trebuia să o spui. Văd pe fața ta. Domnul relaxat, domnul care se lasă în voia sortii, domnul care te învață să ai echilibru. Dar asta nu era o afacere oarecare, Grady! TechTel – acolo a vrut mama să lucreze mereu. Jobul ei de vis, jobul pe care tocmai îl primise când l-a cunoscut pe tata. Voiam așa de tare să

obțin contractul! Aveam nevoie de asta!

Cuvintele ei ieșeau în suspine atât de sălbatic, încât umerii i se scuturau. Grady se întinse după mâna ei, chiar dacă vorbele ei erau ca niște lovituri de pumni.

– Bine, înțeleg. El nu era sigur că înțelegea, dar părea să fie ceea ce trebuia să

spună. E o chestiune personală. Dar vor fi și alte contracte, nu-i așa? Tu întotdeauna planifici și te asiguri că ai destule comenzi, destul de lucru.

El o strânse de mână, sperând să o consoleze. Nu înțelegea nevoia ei de a fi mereu cu doisprezece pași înaintea jocului, dar putea să o susțină. Putea să îi ofere măcar asta.

– Nu înțelegi, zise ea și vocea îi tremură. TechTel... Mama a muncit din greu ca să primească jobul acela. Era visul la care a renunțat ca să mă aibă pe mine, ca să se mărite cu el. Asta era șansa mea, Grady! Șansa mea să-i obțin drept clienți și să o fac să fie mândră de mine.

– Ea ar fi deja foarte mândră de tine, Willa, zise el, fără să știe ce să spună, iar asta părea evident. Oriunde ar fi – în Cer –, ea se uită la tine și se gândește ce femeie extraordinară ai devenit. Sunt sigur de asta.

Ea clătină din cap, cu privirea sălbatică și distrusă.

– Nu știi nimic.

Biletul îi alunecă dintre degete, aterizând la picioarele ei ca o pasăre rănită.

– Mama mea nu e moartă, Grady.

El trase sacadat aer în piept.

– Poftim? Se holbă la ea, fără să înțeleagă, fără să respire. Eu nu... Ai zis...

– Am zis că a plecat, zise Willa. Că n-a mai fost. Și tu ai auzit povestea despre bunicii mei care mi-au spus că ea a murit. Toate astea sunt adevărate.

Grady simți că i se învârte capul. A fi vrut să îl apuce cu ambele mâini ca să-l stabilizeze, ca să proceseze ce îi spunea Willa.

– Dar ea nu era moartă?

– Am crezut că era, zise Willa și își șterse lacrimile de pe față. Mult timp am crezut ce mi-au spus bunicii mei. Era mai ușor așa.

– Mai ușor, repetă el, în continuare fără să înțeleagă.

– Mai ușor decât adevărul, zise ea. Care era că ea n-a murit. Ea doar nu m-a iubit destul ca să se întoarcă. M-a abandonat, ne-a abandonat pe tata și pe mine, dar ar fi putut să se întoarcă.

El ar fi vrut să se întindă ca să o atingă, vru să o facă, dar ea se retrase ca să nu o poată ajunge. Îl durea că ea nu-și dorea consolarea lui, dar acum nu era vorba despre el. Acum nu se putea să fie vorba despre el.

– De când știi asta? Ești în legătură cu ea?

Avea așa de multe întrebări, dar acestea două își înfipseseră ghearele în el.

– De doi ani.

Ea își șterse din nou lacrimile, părând frustrată că ele continuau să cadă.

– Ani la rând, tata se îmbăta și zicea lucruri precum „s-ar întoarce la noi dacă ar putea“, iar eu credeam că erau doar baliverne de bețiv. Că voia să spună că nu poate pentru că e moartă.

– Nu înțeleg. Și-a înscenat moartea?

Willa închise ochii.

– Nu știu. Nu am vorbit cu ea. În mod evident, ei nu i-a păsat destul ca să ia legătura cu noi, dar presupun că știe că părinții ei ne-au spus că a murit.

Părea o presupunere însemnată, așa credea Grady, dar nu era cea mai importantă

chestiune.

– Deci tatăl tău știe că ea nu a murit?

– N-am idee, zise ea. Am angajat un detectiv particular ca să îmi dau seama.

Acum ce rost are să deschid discuția cu el?

Grady se încruntă, neștiind dacă ea voia un răspuns.

– Răspunsuri. Un final, presupun.

Ea râse, dar nu era un sunet fericit. Era sec, frânt de sunete pline de furie.

– În mod evident nu-l cunoști pe tatăl meu.

– Nu, zise el încet, nu îl cunosc.

Ceea ce ar fi trebuit să-i spună ceva, nu-i așa? În tot acest timp, el o lăsase pe Willa în viața lui, oferindu-i visurile, temerile, familia lui.

Iar ea nu-l lăsase să intre în viața ei. Nu cu adevărat.

Își strânse pumnii pe lângă corp și își porunci să respire. Să nu transforme asta în ceva despre el.

– Willa, îmi pare foarte rău. Ce banalitate spunea! Nu e vina ta, zise el.

Indiferent ce s-a întâmplat, indiferent de motive, trebuie să știi că nu e vina ta că

mama ta a plecat. Că ea nu s-a întors. Asta e vina ei. Nu a ta.

Ea clătină din cap cu lacrimile șiroindu-i pe față.

– E vina mea că ea a plecat. Că eu mi-am pierdut controlul asupra carierei. Toate astea sunt din vina mea.

Dumnezeule, intrase rapid în spirala depresiei! Nu putea să o lase să pornească

pe drumul ăsta. Se întinse după mâna ei, iar de data asta, îl lăsă să i-o apuce.

– Hai să mergem înăuntru, zise el. Îți fac niște ceai și stăm pe canapea cu Stevie și pisicile și poți să-mi povestești despre...

– Nu, zise ea, iar degetele i se strânseseră în palma lui în timp ce-și închidea ochii.

Nu, nu pot. Îmi pare rău, Grady. Nu pot să fac asta.

– E în regulă, zise el. Nu trebuie să vorbim dacă nu vrei. Pot doar să te

țin fără să

spun nimic.

– Nu.

Ea făcu un pas în spate și clătină din cap.

– Trebuie să fac un plan. Trebuie să îmi rearanjez programul și să-mi dau seama dacă există o modalitate de a concura pentru următorul lor proiect. Poate în câțiva ani când își vor reface site-ul sau poate...

– Willa, ia-o încet! zise Grady și-și trecu mâna prin păr, neștiind cum să se apropie de ea. Putem să luăm lucrurile pe rând. Poate să trăiești un pic și să-ți acorzi șansa de a procesa asta.

Greșită formulare. El văzu asta în felul în care ochii ei fulgerară și în modul în care își strânse pumnii.

– Ție ți-e ușor să vorbești, zise ea cu voce seacă și răgușită. Arunci cu banii de parcă ar fi confetti și ori de câte ori te întreb dacă ai planuri de viitor, tu faci o glumă.

Auci!

Dar ea nu greșea.

– Uite, poate că nu îmi planific viața și viitorul în amănunt, dar...

– Tu nu planifici deloc, Grady.

Ea trase aer în piept tremurând și făcu un pas mai departe de el.

– Asta poate că e bine pentru tine, dar eu nu pot să trăiesc așa. Nu vezi? Suntem prea diferiți.

– Ce vrei să spui?

El știa prea bine ce voia ea să spună, dar voia să pretindă că nu înțelegea. Că nu se prăbușea totul în jurul lui în timp ce el nu putea decât să privească.

Willa se uită la el cu tristețe în privire.

– Cred că ar trebui să pleci.

El înghiți cu greu, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Bine, zise el, după ce inspiră de câteva ori ca să se calmeze. Foarte bine, trebuie să fii singură în seara asta. Înțeleg. Cum ar fi dacă mâine-dimineață...

– Nu, Grady, nu am vrut să spun asta, zise ea cu o lacrimă care i se prelingea pe

obraz. Nu pot să fac asta. Nu pot să mă mai văd cu tine. Am avut dreptate tot timpul. În viața mea nu e loc pentru o relație. Îmi pare rău că te-am făcut să crezi că ar fi. Că mi-am permis să cred când știam în sinea mea că nu va funcționa niciodată.

El se holbă la ea.

– Glumești!

– Nu glumesc. Mi-am pierdut concentrarea. Nu fac asta niciodată și nu-mi permit să o mai fac o dată. Umerii ei se scuturau de durere. Ani de durere, de durere care nu avea legătură cu el, cu ei doi împreună. Sunt prea multe în joc.

Nu-mi pot lăsa cariera de izbeliște. Toată stabilitatea pentru care am muncit așa de mult ca să nu o pierd. Nu pot să renunț la asta.

El se agăța de paie, încercând să găsească o modalitate de a salva situația. De a-i oferi speranță.

– O să ai alte contracte. Vocea i se frânse, dar el continuă: Sau poate că poți obține o prelungire pentru asta. Poate dacă...

– Nu e vorba doar de contractul ăsta, Grady, zise ea. E vorba de imaginea de ansamblu. De faptul că de fiecare dată când îmi iau ochii de pe minge, chiar și o secundă, totul se destramă. Totul.

Cum se întâmpla asta? Cu nici zece minute în urmă, goneau pe autostradă cu mâna Willei pe coapsa lui. El era foarte aproape de a-i spune că o iubea, de a o ține în brațe și de a face din nou dragoste cu ea. Plănuiau să se mute împreună, pentru numele lui Dumnezeu!

Cum dispăruse totul așa de repede?

Pentru că mâna ei încă era într-a lui, el încercă să o tragă mai aproape. Dacă ar fi putut măcar să o țină în brațe, să o consoleze, să îi spună că totul avea să fie bine! Trebuia să fie.

– Nu pot. Ea își trase mâna și se îndepărtă de el. Îmi pare rău, dar

trebuie să plec.

A fost minunat să te cunosc, dar...

– Oprește-te chiar acum! zise el, având nevoie ca ea să nu termine fraza aceea.

Uite, o să te sun mâine-dimineață, când vei fi avut timp să procesezi lucrurile.

Putem să vorbim atunci și...

– O să-mi închid telefonul, zise ea cu râs înecat. Asta voiai să fac, nu-i așa?

– Nu așa, niciodată așa.

Ea clătină din cap și mai făcu un pas în spate.

– Nu ar fi trebuit să las să se întâmple asta, zise ea. Nu ar fi trebuit să permit să

mă îndrăgostesc de tine.

„Să mă îndrăgostesc de tine.“

Cuvintele care cu câteva minute ar fi însemnat totul acum îl loviră ca o palmă.

Ea le spusese ca și cum ar fi fost o condamnare la moarte.

– Poate că dimineață lucrurile vor arăta mai bine, îi spuse el. Te vei fi calmat și...

La naiba, nici asta nu era formularea potrivită. Știu din felul în care îi fremătară

nărilor și îi sclipiră ochii.

– Să mă calmez?

Ea își încrucișă brațele la piept, cu mâinile încă tremurând.

– Totul e doar o glumă pentru tine. Un joc. Să cucerești femeia care nu vrea să

fie cucerită, să îi răscolești viața. Țasta era planul?

– Doamne ferește!

Durerea acuzației îl lovi direct în piept. Nu ar fi trebuit să reacționeze, dar i se aprinse orgoliul masculin.

– Deci asta e cumva vina mea? Nu te-am reținut împotriva voinței tale. Nu te-am târât la hotelul ăla și nici nu te-am legat și nu te-am obligat să privești spectacolul cu stele. Tu ai ales lucrurile alea!

– Așa e. Ea strânse din ochi, de parcă vorbele ar fi durut-o și pe ea. Iar acum aleg să nu le mai fac. Trebuie să pleci, Grady.

El se holbă la ea, cum stătea cu ochii închiși strâns și părul lipit de dărele de lacrimi de pe față. Încă putea să se întindă după ea, să salveze situația.

Doar că nu putea. Găsise în sfârșit o problemă în care nu era nevoie de un erou.

Era nevoie de un miracol.

– Pleacă! zise ea din nou, cu ochii închiși.

De data asta, el o ascultă. Făcu un pas în spate și apoi încă unul. Trebuia să fie o modalitate prin care să îndrepte lucrurile.

– Să nu mă suni, zise ea. O să-ți blochez numărul, Grady, vorbesc serios! Nu e nimic personal, jur că nu e! De asta am nevoie.

Sigur că era personal. Cum putea să nu fie?

– Bine, zise el. Ți voi respecta dorința dacă asta vrei.

„Spune-mi că nu e ce vrei! Răzgândește-te, te rog...”

– Asta vreau. Vocea ei nu tremură deloc. Era fermă, puternică și categorică. Asta e ce vreau.

Deci asta era. Grady aprobă din cap, deși ea nu-l putea vedea. Chiar dacă ochii ei strâns închiși nu voiau să-l vadă.

– Adio, Willa!

El se întoarse și se îndreptă spre camionetă, dorindu-și cu disperare ca ea să-l strige. Să-i spună că se răzgândise.

Dar știa al naibii de bine că ea nu avea să o facă.

capitolul 20

Contractul cu TechTel nu putea fi salvat.

Willa știa asta și accepta. Primi hardul luni dimineată, îl trimise înapoi cu scuzele de rigoare pentru oportunitatea ratată și le mulțumi că se gândiseră la ea.

Ei nu răspunseră, iar ea știu că era o ușă închisă ferm în urma ei. Nu putea să

regrete asta, nu cu adevărat. Nu dacă așteptările lor erau așa de nerealiste, atât de pretențioase. Dacă învățase ceva de la Grady și de la familia lui, acest lucru era că trebuia să fie mai blândă cu propria sănătate mintală. Chiar și așa, simțea pierderea unei potențiale afaceri, durerea de a fi dezamăgit un potențial client.

Nu era singura pierdere pe care o resimțea.

Ea știa că nu putea să îndrepte lucrurile cu Grady. Chiar dacă și-ar fi dorit, spusese prea multe lucruri pe care nu le putea retrage. El o curtase și o cucerise, își folosise magia să o convingă, dar nu avea să facă asta de două ori. Ea se asigurase de asta, deși în ultimele zile se întrebase dacă nu fusese prea grăbită

când luase decizia asta.

– Nu, rosti ea cu voce tare în timp ce strângea volanul cu ambele mâini. E mai bine așa. Sunt prea multe în joc. Prea multe de pierdut dacă-ți iei ochii de pe minge.

În afară de asta, erau absolut incompatibili. Da, fusese distractiv să fie cu cineva așa de spontan, așa de capabil să trăiască clipa. Dar pe cine păcălea? Willa avea nevoie să planifice totul, să prevadă fiecare posibilă mină terestră și să găsească

modalități să le ocolească. Iar Grady... Ei bine, planificarea nu era tocmai punctul lui forte. Într-un fel, ea iubea asta la el, dar trebuia să fie înțeleaptă.

Nu exista nici un mod prin care ei doi să fie împreună. Era așa de simplu!

Discursul încurajator o ajută, dar numai un pic. Se ducea să-l vadă pe tatăl ei,

ceea ce era o idee foarte proastă. Cu siguranță el nu avea să reușească să o facă

să se simtă mai bine, dar oare putea să se simtă și mai rău?

– Tată?

Ea bătu de două ori la ușă și așteptă un pic. Nici un răspuns, dar nu era un lucru neobișnuit. Bătu din nou.

– Hei, tată, ești acasă?

Ea încercă mânerul, care se deschise ușor. Mirosul stătut, uleios, familiar îi umplu plămânii, dar deschise ușa larg și lăsă o rază prăfuită din lumina soarelui să cadă pe canapea.

Tatăl ei stătea întins acolo, cu gura căscată și un braț peste față. Willa rămase nemișcată, privind cum i se ridica și îi cobora pieptul.

– Tată?

El pufni și își luă brațul de pe față, iar Willa respiră din nou. După ce reuși să-și concentreze privirea asupra ei, el zâmbi.

– Hei, draga mea! Cât e ceasul?

– E puțin după prânz, zise ea. Apoi adăugă: E miercuri – asta pentru că probabil el nu-și amintea nici asta.

– Oh, bine!

El se ridică și se frecă la ochi în timp ce Willa se uită la locul gol de pe perete unde fusese televizorul. Nu mai erau decât cabluri și o gaură în perete.

Ea deschise gura să întrebe, apoi o închise la loc. Nu venise pentru asta.

– Ai mâncat astăzi?

– Da, da. Am mâncat ouă cu bacon, pâine prăjită și suc de portocale.

El își puse picioarele pe podea, degetele ițindu-i-se prin găurile din șosete. Willa își notă în gând să-i cumpere altele.

– Ești sigur că ai mâncat?

Ea știa că el mințea. Fie uitase, fie nu voia să o îngrijoreze, ceea ce o întrista și o înfuria în același timp.

Mai mult o întrista.

Se întoarse și se duse la bucătărie, unde puse punga cu cumpărături pe blat.

Începu să despacheteze încet.

– Cum ar fi sendvișurile cu unt de arahide și dulceață? întrebă ea.
Mănânc și eu cu tine.

– Sigur, ar fi grozave.

Începu să le facă, aliniind feliile de pâine integrală. Putea să-i dea măcar asta, proteine. Fibre. Câțiva pumni de struguri pentru mai multe vitamine. Le puse pe două farfurii din plastic crăpate și se concentra asupra a ceea ce făcea ca să nu trebuiască să se uite în ochii lui.

– Am tot vrut să te întreb ceva, tată.

Ea putea să facă asta. Exact așa, în timp ce se concentra asupra sarcinii de a întinde untul de arahide pe pâinea moale. Nu putea să se uite la el. Măcar știa asta.

– Ce anume, draga mea?

– E vorba de mama.

Tăcere. Știa că el o auzise, simțea tensiunea care trosnea în jurul lor din felul în care el rămăsese nemișcat în camera de zi. Ea nu își ridică privirea pentru că nu se putea uita la el.

– Mama ta, zise el în cele din urmă. Credeam că nu-ți place să vorbești despre ea.

Asta era adevărat. Nu vorbiseră niciodată. Nu vorbiseră de foarte multă vreme, oricum.

„Spune direct! Întreabă ce vrei să afli!“

Ea se uită în borcanul cu unt de arahide, încercând să rostească acele cuvinte. Să

le spună cu voce tare după atâta vreme.

– Ea trăiește, zise Willa ușor. Tu știai asta? Vocea i se frânse, dar nu reuși să

rostească restul cuvintelor, rămânând acolo și respirând sacadat preț de câteva clipe. Când bunica și bunicul au venit să ne spună că a murit, tu știai că nu era așa?

Tăcere lungă. Willa nu putea să ridice privirea, nu se putea uita în ochii lui.

Dar simți răspunsul ca pe un pumn în stomac.

– Nu.

Atunci ridică privirea, forțându-se să îl privească în ochi. Să se uite adânc în acei ochi injectați cu irisurile căprui, la fel de familiari ca propriul chip în oglindă. Nu reuși să citească nimic în expresia lui, absolut nimic.

Dar un lucru pe care nu-l văzu era surprinderea.

– Nu pari foarte șocat de ce ți-am spus.

Tatăl ei clătină din cap, încet și înfrânt.

– Nu mă mai surprind multe, Wills, zise el. De ce întrebi? Ce vrei să știi cu adevărat?

– Te întreb dacă știai că nu a murit.

– Nu, zise el. Nu eram sigur. Făcu o pauză care ei îi spunea mai multe decât rostise deja. Dar m-am întreb.

Ea strânse mai tare cuțitul, mirosul de unt de arahide făcându-i ochii să

lăcrimeze.

– Ai crezut că soția ta – mama mea – ar putea să fie în viață și nu te-ai gândit niciodată să faci ceva în privința asta?

– Ce aș fi putut să fac, Willa?

Explozia de viață din glasul lui o luă pe nepregătite și scăpă cuțitul cu un pocnet.

Îl luă din nou în mână, în timp ce tatăl ei își prinse capul între mâini.

– Eu n-am fost destul pentru ea, zise el, cu capul plecat spre podea. Noi n-am fost destul. De ce aş fi vrut să porţi şi tu povara asta?

Dumnezeule sfinte!

Ea bănuise, dar o durea să îl audă rostind asta, să vadă cuvintele întinse goale pe covor ca un cadavru.

– Aşa că m-ai lăsat să cred că a murit, zise ea încet.

– M-am lăsat şi pe mine să cred asta, zise el. A fost mai uşor aşa.

– Înţeleg.

Ea strânse iarăşi cuţitul în mână, forţându-se să nu reacţioneze cu furie sau judecând. Tristeţea era oricum sentimentul ei covârşitor, aşa că se lăsa pradă

acestuia.

– De asta te-ai apucat de băut? întrebă ea.

El clătină încet din cap, fără să-l ridice dintre mâini. De parcă ar fi devenit prea greu pentru el, de parcă nu ar mai fi putut să-l țină ridicat.

– Poate că de asta m-am apucat, zise el. Cine mai ştie?

– Tu ştii, zise ea. Tu eşti singurul care ştie.

El îşi înălţă capul, ochii sclipind a ceva ce ea nu putea să descifreze.

– Beau pentru că sunt un beţiv ordinar. Asta crezi, nu-i aşa?

– Nu contează ce cred eu, zise ea atentă. Nu sunt eu cea care poate lua decizia de a schimba lucrurile.

Alt pufnet din partea tatălui ei.

– E prea târziu pentru asta.

Unde mai auzise cuvintele astea? Din gura ei proastă, de acolo.

„E prea târziu, Grady.“

Şi era, nu-i aşa?

Întreaga ei fiinţă se luptă cu acel gând, atât pentru tatăl ei, cât şi

pentru ea. Trase de câteva ori aer în piept ca să se calmeze în timp ce termina de uns pâinea cu unt de arahide, adunându-și curajul de a pune întrebarea-cheie. Întrebarea pe care voia de fapt să o pună.

– De ce a plecat?

El nu răspunse. În timp ce tăcerea se prelungea, ea puse din nou cuțitul jos și se uită la tatăl ei.

Nu-și mai ținea capul între mâini. O privea cu ochii urduroși, injectați, holbându-se la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o până atunci.

– Nu știu, zise el. Doar ea poate răspunde la asta.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu. Niciodată. Nici măcar n-am știut sigur că e în viață.

Dar Willa știa.

Avea o adresă și tot ce-i trebuia, deși nu făcuse nimic în privința asta. Era prea speriată, prea paralizată de trecut și de temerile pentru viitor, așa că rămăsese blocată, luptându-se să respire.

Așa trăise și ea, nu-i așa? Cariera, relațiile, viața ei – totul fusese doar pentru supraviețuire.

Nimic mai mult.

– O să mă duc s-o văd. Ea nu intenționase să spună asta. Nu intenționase, de fapt, nici să o facă. Dar, în secunda în care rosti cuvintele, ea știu că erau cele potrivite. Mă duc să obțin niște răspunsuri.

– Foarte bine. Tatăl ei aprobă din cap și își sprijini palmele pe genunchi, de parcă

ar fi putut să-și tragă forța din ele. Cred că ar trebui. Nu e sănătos să lași lucrurile să zacă în suc propriu.

Fu rândul ei să pufnească.

Deschise borcanul cu gem, băgă cuțitul în el și îl scoase cu o căpșună în vârful.

Respiră regulat și termină sendvișurile, punând cuțitul pe blat. Apoi se uită din nou la el.

– Ai nevoie de ajutor, tată, zise ea. Ajutor real, profesional ca să depășești alcoolismul. Eu am terminat.

El se holbă la ea. Nu era pentru prima dată când îi spunea cuvintele astea, dar era prima dată că le rostea cu o asemenea forță. Era prima dată când erau adevărate, când le rostise cu toată ființa ei și văzu în ochii lui că știa.

Se încordă, așteptând protestele. Precum „n-am o problemă, pot să mă opresc oricând vreau“. Ea îi auzise negațiile de nenumărate ori, putea să repete cuvintele odată cu el.

– Bine, zise el și încuviință o dată din cap. Bine.

– Poftim?

Ea trebuie să fi înțeles greșit.

– Foarte bine, zise el cu vocea mai fermă de data asta. Du-te să o vezi pe mama ta! Află ce ai nevoie să afli. Iar când te întorci, o să mergem.

– Mergem, repetă ea în continuare nesigură că auzise bine. Vrei să spui că ești de acord să mergi la reabilitare?

El clătină din cap și și-l prinse iarăși în mâini.

– Nu știu de unde o să scot banii, dar...

– Mă ocup eu, zise ea. Dacă vorbești serios că vrei să faci asta, pot să mă ocup.

– Vorbesc serios, zise el cu capul în mâini. Asta e. Am ajuns la fund, nu-i așa?

Willa strânse din ochi, simțind disperarea alături de el.

– Da, zise ea. Cred că asta e.

– Vreau să mă opresc, rosti el. Pe cuvântul meu!

Și pentru prima dată în mulți ani ea chiar îl credea.

De ce făcea asta?

De doi ani știa că mama ei trăia. Doi ani în care știuse, dar nu sunase, nu scrisese, nu spusese nimănui apropiat că știa că mama ei nu era moartă.

De ce acum?

Dar, în timp ce strângea brațele scaunului din avionul care decola, ea știu răspunsul. Îl știa, dar nu-i plăcea.

„Grady.“

El mișcase ceva în adâncul ei, ceva ce ținuse îngropat ani întregi. Cum reușise să

facă asta doar în câteva luni de vreme ce ea petrecuse ani la rând evitând subiectul? Nu doar cei doi ani de când știa că nu era moartă, ci toată viața petrecută fugind de durere, de abandon, de tristețe.

Ea se uită pe fereastra avionului la peisajul care se întindea dedesubt și dispărea.

Asta vedea și el? Încercă să nu se gândească la el, să nu se întrebe unde era sau ce simțea, dar nu se putea abține să nu-i afle programul. Chiar acum probabil se urca într-un avion împreună cu Tony, Jimmy și poate Ryan și cu toți ceilalți pompieri parașutiști pe care nu avea să-i mai vadă vreodată.

Gândul îi făcu inima să se strângă precum un șervețel ud în timp ce avionul urca și mai sus în nori. Deci așa se simțea să zbori. Era înspăimântător, străin și nou, dar sclipirile soarelui care atingeau norii ca de bumbac îi făceau inima să se simtă mai ușoară. De ce nu făcuse asta niciodată până acum?

Până să-și dea seama, aterizau deja în Florida. Orlando, dintre toate locurile.

Willa nu fusese niciodată acolo, nu dorise niciodată să meargă, nici înainte să

afle că acesta era locul pe care mama ei îl alesese. Nu pe ea.

Își adună lucrurile și coborî din avion cu bagajul de mână pe umăr. Nu avusese rost să plătească un bagaj de cală. În plus, nu stătea mult. Doar atât cât să se uite în ochii lui Denise și să o întrebe de ce.

„De ce m-ai părăsit?“

„De ce nu te-ai întors?“

„De ce nu m-ai iubit destul?“

Ea încercă să nu se uite la suma cerută în timp ce semna documentele pentru mașina închiriată. Încercă să nu se gândească la faptul că afacerea ei putea să se destrame. După ce pierduse afacerea cu TechTel, lucrase în plus ca să-i mulțumească pe ceilalți clienți. Totul i se părea ca o muncă de peticire, de parcă

totul ar fi putut să se dezmembreze în orice clipă.

Oare avea să înceteze vreodată să se simtă așa?

Da, desigur. Apoi ea avea să rămână cu ochii pe minge. Nu avea să se lase distrasă, urma să se lase cucerită de lucruri frivole.

„Grady nu era frivol.“

Da, sigur, nu se referea la asta. Dar relațiile – cele care îți cucereau inima, sufletul și toată atenția – erau pentru alți oameni. Nu pentru ea. Mereu știuse asta.

Verificând de două ori adresa, își parcă banala mașină închiriată lângă bordură.

Piedmont Court nr. 3268, exact așa cum scria în raportul detectivului particular.

Casa era joasă și maronie și părea lăsată un pic într-o parte. Un palmier cam golaș se înălța dintr-un pat cu pietre roz, înconjurat de o mare de gazon rar, plin de pete uscate. Chiar și cu aerul condiționat la capacitate maximă, ea tot simțea căldura umedă din afara mașinii.

Poate că mai întâi ar fi trebuit să sune, dar atunci probabil ar fi dat bir cu fugiții.

Trebuia să facă asta chiar ea. Uneori, avea nevoie de elementul-surpriză ca să-și păstreze integritatea, iar Willa de asta avea nevoie cel mai mult.

Cu mâinile tremurând, scoase cheia din contact și coborî din mașină. Vru să-și netezească fusta, dar se opri. Oare chiar voia să facă impresie bună unei femei care își abandonase soțul și copilul, lăsându-i să creadă în toți acești ani că era moartă?

Dar Willei îi păsa, asta era tragedia. Așa că își netezi fusta și păși pe trotuar. Se îndreptă încet pe alee, cu mâinile tremurând pe lângă corp. Poate că mama ei se mutase. Poate că era la serviciu sau vizita niște prieteni ori se recăsătorise și avea șaisprezece copii care...

Ea apăsă pe sonerie înainte să aibă ocazia de a da bir cu fugiții. Trase adânc aer în piept, expiră, inspiră, expiră. Se auziră pași în interior, apoi un clic când fu deschis zăvorul. Ușa se deschise și...

– Orice ai de vânzare, nu mă interesează.

Femeia avea părul blond, creț, ce îi crea un fel de aură în jurul capului. Riduri adânci îi marcau ochii, gura, locul unde ar fi putut fi gropițele dacă ar fi zâmbit.

Willa cunoștea acele gropițe. Le vedea de fiecare dată când zâmbea în oglindă, ceea ce nu se întâmpla prea des. Ea știa și ochii aceia verzi, aceiași pe care-i văzuse aprinzându-se din interior în lunile cât fusese cu Grady.

Nimeni nu zâmbea acum. Chipul mamei ei nu arăta nici o urmă că ar fi recunoscut-o.

– Bună, Denise, zise Willa și ezită. Apoi adăugă: Mamă.

Cuvântul ieși cu o voce răgușită și frântă. Gura femeii se deschise, apoi se închise și se deschise din nou. Nu ieși nici un sunet. La început.

– Willa? Tu ești?

Ea aprobă din cap, neavând încredere în propria voce.

Ochii lui Denise îi erau familiari, dar vocea era cea pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Chiar și răgușită din cauza tutunului, era aceeași voce pe care Willa o auzea în visele ei cântând Itsy-Bitsy Spider în timp ce era pe cale să adoarmă.

– Dumnezeuule sfinte! clipi Denise. Dumnezeuule!

Willa râse. Nu putu să se abțină. Întreaga situație era absurdă.

– Da, mormăi ea. Cam asta descrie situația.

Mama ei aprobă din cap, în continuare în stare de șoc.

– N-am crezut... N-aveam habar... Ea se opri și clătină din cap. Mă gândesc că

ai niște întrebări.

– Câteva.

Era puțin spus.

Denise se încruntă.

– Ai vrea să intri?

Willa ezită. Își imaginase cum avea să o înfrunte pe mama ei pe verandă.

Dar așa de multe lucruri din viața ei se dovedeau a fi diferite de felul în care și le imaginase, așa că încuviință din cap.

– Sigur.

Denise se dădu la o parte, iar Willa trecu pe lângă ea, inspirând mirosurile nefamiliare. Balsam de rufe, pâine arsă, poate miros de câine, deși nu vedea nici un câine pe nicăieri.

Nimic familiar. Nimic legat de copilăria ei.

– Pe aici, zise Denise și o conduse pe hol. E dezordine, îmi cer scuze.

Scuze? Pentru câteva reviste răspândite pe măsuța de cafea sau pentru o viață

întreagă de griji, tristețe și...

– Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă mama ei la capătul holului, făcându-i Willei semn spre canapeaua din camera de zi mică. Ceai, apă plată sau minerală? Nu am vin sau bere. Nu mai țin de ani întregi alcool în casă. Nu pot... Ea se opri din nou și se uită spre Willa. Îmi pare rău, repetă ea.

De data asta, Willa simți că scuzele nu erau pentru dezordine. Pe chipul lui Denise se citea remușcarea. Femeia își strânsese pumnii.

Willa se uită în jos ca să-și vadă și propriile mâini strânse în pumni. Le desfăcu, amețită de situația aceea bizară.

– De ce?

Ce întrebare nepotrivită, complet neadecvată! Ridurile de pe fața mamei ei se adânciră ca niște tranșee prăbușite. Denise se prinse de coate, o formă de autoconsolare pe care Willa o cunoștea prea bine.

– Ia loc, zise mama ei ușor.

Ea făcu semn spre canapeaua gri cu crem, pe care se aflau două pisici alb cu negru, cu cozi nervoase. Una deschise un ochi și se uită la Willa cum stătea rigidă pe marginea canapelei. Din capătul celălalt al sofalei se auzi un tors profund, iar Willa simți un val de dor de casă care o lăsă fără suflare. Dor de un cămin pe care nu-l cunoscuse niciodată. Ce stupid!

– Deci, zise Denise așezată țeapăn pe un fotoliu albastru decolorat, cu genunchii aproape cât să-i atingă pe ai Willei. M-ai găsit.

– Presupun că nu voiai să fii găsită. Vocea Willei era încordată și înțepată. Se forță să respire. Având în vedere că ți-ai înscenat moartea și tot restul.

– Nu am... Nu a fost așa.

– Nu? Atunci cum naiba a fost?

Denise își plecă privirea în poală.

– Am vrut ce era mai bun pentru tine.

Willa râse – un sunet sec, amar și răgușit. Ce replică ridicolă!

– Eu voiam o mamă, zise ea. O mamă care să nu mă abandoneze și care să nu mă

lase să-mi petrec copilăria crezând că a murit.

Denise închise ochii, arătând mai bătrână decât cu două minute în urmă.

– Ai dreptate, zise ea. Merit asta.

– De ce? întrebă Willa din nou, disperată după un răspuns. Voia unul adevărat de

data asta. Îmi datorezi măcar asta, Denise!

Mama ei tresări, dar aprobă din cap. Gura i se mișcă de parcă ar fi vrut să spună

cele mai grele cuvinte imaginabile. Când vorbi în cele din urmă, vocea ei se frânse de parcă n-ar mai fi folosit de ani întregi.

– L-am iubit pe tatăl tău, zise ea. Trebuie să înțelegi asta.

Willa nu zise nimic. Ce putea să spună?

– Te-am iubit și pe tine, zise ea. Mai mult decât orice. Dar nu trebuia să rămân însărcinată. Nu trebuia să se întâmple.

Willa își împreună mâinile în poală ca să nu-i tremure.

– Ce înseamnă asta?

Mama ei trase zgomotos aer în piept.

– Sunt bipolară, zise ea. În plus, sufăr de schizofrenie și de depresie cronică.

Sfânta Treime a bolilor mintale.

Willa se holbă la ea.

Cuvintele în sine nu erau un șoc, dar ea tot nu înțelegea.

– Cele trei boli laolaltă pot fi un coșmar, îi explică mama ei. Dar devin de zece ori mai dificile cu o sarcină.

Willa se holbă la ea.

– Nu îmi amintesc nimic din toate astea. Părei cât se poate de în regulă.

– Aveai cinci ani, răspunse Denise, clătinând din cap. Și eu eram distrusă. Așa de distrusă încât nimeni nu putea să adune piesele și să facă din ele ceva ce părea normal. Crede-mă că nu eram în regulă!

Willa își apăsă palmele pe genunchi, încercând să înțeleagă.

– Deci tot m-ai avut, deși nu ar fi trebuit.

Mama ei aprobă din cap.

– Depresia post-partum – asta e o problemă reală cu care se confruntă multe femei. Pentru mine a fost iadul. Ani, nu luni. N-am putut funcționa. Uneori, nu puteam decât să zac pe canapea suspinând în timp ce tu plângeai în cealaltă

cameră. O dată, aproape că am dat foc casei. Tu aveai doi ani, iar eu am lăsat aragazul pornit și am plecat. Am fi putut muri amândouă.

Willa își ținu răsuflarea. Nimic din toate astea nu i se părea cunoscut,

dar privirea bântuită din ochii mamei îi spunea că erau adevărate. Nimeni nu putea să se prefacă așa.

– Eram mereu fără bani, zise ea. Tatăl tău s-a străduit, a încercat să adune destui bani pentru medicamente, pentru genul de tratament de care aveam nevoie. Dar nu era destul. Nu era niciodată destul. Denise clipi iute ca să alunge lacrimile cu o ferocitate pe care Willa o știa prea bine. Am ajuns până la urmă în pragul dezastrului, zise ea. Mi-am amanetat verigheta. Nu era prea mult, doar un diamant mic.

– Îmi amintesc de inel, șopti Willa. Mă lăsai să mă joc cu el.

Denise aprobă din cap.

– N-am primit prea mult pe el, dar a fost de ajuns ca să pot lua avionul până în Florida, la părinții mei.

– Bunica și bunicul.

Cuvintele erau amare și grele pe limba ei. Nu se gândise de mult la ei, nu îi văzuse din ziua aceea din livingul lor, când veniseră să-i spună că mama ei murise.

– Aveau bani, zise ea. Tatăl meu era psihiatru. Probabil nu știai asta.

Willa clătină din cap, încercând să înțeleagă cum schimba asta lucrurile.

– Te-au ajutat.

– Au plătit pentru centrul de reabilitare psihică, zise ea. Tratamentul și internarea aproape un an într-o clinică închisă. Eram... nu eram deloc bine.

Pe obrazul mamei ei alunecă o lacrimă, iar Willa se luptă cu dorința de a o consola. Furia îi fierbea sub piele, dar înțelegerea se amesteca în acele sentimente amare.

– Aș fi putut să te vizitez aici. Sau aș fi putut să te sun. Sau...

– Doctorii nu au fost de acord.

Obrajii i se înroșiseră și se uită din nou în poală.

– Tatăl meu... a zis că, dacă voiam să mă fac bine, trebuia să nu am parte de distrageri din exterior.

– Iar eu eram o distragere.

Vocea îi sună plat și ascuțită pe ultima silabă.

„O distragere.“

Își aminti că același lucru îi spusese ea lui Grady. Dar acum era ceva diferit.

Mama ei clătină din cap și se uită din nou la Willa.

– N-am vrut să sune așa. Doar că... l-am sunat pe tatăl tău o dată de acolo din spital. El a zis... Mi-a spus că îți merge bine. Că vă mergea amândurora bine, că

totul era în regulă.

Oare așa fusese? Poate că da la început. Poate că fusese așa înainte să fi început să bea mult.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Mi-a fost mai bine. Ea își coborî privirea în poală și obrajii i se înroșiră din nou. După care am avut o recădere. Heroină. E un lucru obișnuit la oamenii cu probleme mintale – provocările automedicației. Știai asta?

– Știam asta.

Willa strânse din buze, înfrânându-și supărarea.

– Știam pentru că m-ai lăsat cu un alcoolic afurisit. Am fost fără adăpost – tu ai

știut asta?

Ochii lui Denise se umplură de lacrimi și de rușine.

– Nu știam, zise ea. El bea mereu. Dar nu așa. Bani erau viciul lui, nu alcoolul.

Datoriile la jocurile de noroc erau tot mai mari. Știam că eram o povară pentru el și nu puteam să-l ajut. Nu putea să funcționeze. Eu nu puteam contribui. La naiba, nici măcar nu puteam fi un părinte pentru propriul copil!

– Așa că ai plecat, zise Willa. Fără un telefon, fără un mesaj, fără

nimic.

Denise tresări din nou.

– Nu am știut mult timp. Iar că tatăl meu ți-a spus că am murit am aflat după mai bine de un an. Am avut o recădere și am trăit pe stradă. Când mi-a spus în sfârșit, răul era deja făcut.

Așa de mult rău! Willa abia dacă putea să respire.

– Bunicul... a mințit pur și simplu?

– S-a gândit că era mai bine pentru noi toți, zise ea. El chiar a crezut asta.

Trebuie să crezi că așa a fost!

Willa nu știa ce să mai creadă.

– Tot ai fi putut suna sau scrie.

Denise clătină din cap cu ochii verzi sclipind.

– El m-a convins că era mai bine pentru tine. Că nici măcar nu ai plâns când ți-a spus.

Simți acele cuvinte ca pe un pumn în stomac.

– Am plâns în fiecare noapte timp de ani întregi. Ai măcar idee cum m-am simțit?

Lui Denise i se umplură ochii de lacrimi, dar clipi ca să le alunge.

– Mă temeam că, dacă mai rămâneam în viața ta, aveam să fac ceva groaznic. Să

dau foc la casă ori să iau o supradoză și tu să mă găsești pe jos cu un ac în braț.

Eram așa de distrusă, Willa!

Willa își strânse pumnii, cu inima plină de furie, dar și de înțelegere.

– La fel eram și eu. Ea încă era, nu-i așa? Singura dată când începuse să se simtă

întreagă fusese alături de Grady. Dar alungă gândul pentru că trebuia

să se concentreze asupra momentului. Am avut nevoie de tine.

Denise își plecă fruntea.

– Am crezut că îți va fi mai bine fără mine.

– Nu mi-a fost.

Mama ei se uită în poală.

– Îmi pare rău. Știu că e prea târziu, dar îmi pare rău.

„Prea târziu.“

Cuvintele continuau să o lovească iar și iar. De câte ori nu le gândise, nu le rostise cu voce tare?

Dar ea era acum aici, nu-i așa? Și avea răspunsuri, măcar câteva dintre ele. Mai existau goluri, pierdere, regret și tristețe.

Încet, ea întinse mâna și o atinse pe a mamei ei. Denise ridică privirea, ochii ei cercetându-i pe ai Willei cu o sclipire de speranță în adâncimile verzi.

– Ai putea... Vocea mamei ei se frânse, tremurată și fragilă. Ai putea vreodată să

mă ierți?

Willa se uită la ea. Se uită atentă la fața marcată de trecerea timpului, la părul fără formă, la ochii obosiți. Ce rost avea să plângă după mama care fusese sau să

o urască pe mama care devenise?

– Te iert, zise Willa blând. Erau doar vorbe goale, crezu ea la început. Dar apoi, când le rosti mai tare, își dădu seama că vorbea serios. Te iert, zise ea din nou, mai apăsător de data asta.

Încă își ura mama. Ura ce făcuse.

Dar mai mult decât orice îi părea rău pentru ea. Era tristă pentru tot ce pierduse.

Pentru tot ce pierduseră ei.

– Mulțumesc, zise Denise și își plecă fruntea în timp ce încă o lacrimă i

se prelingea pe obraz.

Willa băgă mâna în poșetă și scoase un pachetel de șervețele.

I-l dădu, conștientă că îi oferea mamei ei mai mult decât un șervețel.

– Am crezut că nu te merit, zise Denise în timp ce-și ștergea lacrimile. Am făcut atât de multe alegeri îngrozitoare încât am crezut că fac, în sfârșit, o alegere bună

ieșind din viața ta. Dându-ți o șansă să fii normală.

Willa își înăbuși un hohot de râs.

– Asta nu a mers conform planului.

Mama ei o studie.

– Pari să fii cât se poate de normală, zise ea și-și mușcă buzele. Nu ai nici o...

problemă mintală?

Willa clătină din cap.

– Nu din câte știi. Ceva anxietate, desigur, dar...

Ea se opri și se întrebă dacă nu era mai mult de atât. Dacă părinții ei nu erau singurii care aveau nevoie de ajutor profesionist.

Pe chipul mamei se văzu ușurarea.

– Eram îngrijorată. Problemele astea se moștenesc. Țasta era alt motiv pentru care nu voiam să rămân însărcinată. Nici măcar n-am știut până ce sarcina nu era prea avansată.

– Știu, zise Willa și se uită în jos spre mâini. Tata nu vorbea mult despre asta, dar mi-a spus măcar atât.

Între ele se așternu tăcerea, dar nu mai era plină de animozitate. Doar plină de tristețe și de o ușoară ușurare. Când Willa își ridică privirea, mama ei o studia.

– Nu regret, zise Denise ușor. Că te-am avut, vreau să spun. Regret multe alte lucruri, dar nu asta.

Acum nu mai era loc de regrete. Nici acuzațiile nu-și aveau rostul.

Trebuiau să

meargă înainte, asta trebuiau să facă.

– Mulți ani nu am știut de tine, zise mama ei, parcă citindu-i gândurile. Părinții mei au angajat un detectiv particular de câteva ori și mi-au spus că erai bună la școală. Că păraei fericită. Doar acum câțiva ani te-am căutat online. Ai o afacere.

– Da, zise Willa, pregătindu-se pentru apariția familiară a îngrijorării legate de clienți, termene-limită și bani.

Dar nu veni. Nu veni nici panica. Doar un straniu sentiment de... speranță?

– Sunt bine, zise ea și cuvintele o surprinseră, dar nu și adevărul din ele. Nu am fost mereu, dar acum sunt bine.

– Mă bucur, spuse mama ei și păru să ezite. Nu ești măritată sau...

– Nu. Willa strânse din buze. Nu sunt.

– Ți dorești lucrurile astea? se îmbujoră Denise. Îmi pare rău, nu e treaba mea să

întreb.

– Nu, e în regulă. Cred... Cred că nu m-am gândit că ar fi o opțiune.

– De ce nu? Întrebă mama ei cu adevărat nedumerită.

– Prea ocupată, zise ea. Să îmi găsesc stabilitatea, să alerg după afaceri, să încerc să nu las lucrurile să se destrame.

Mama ei aprobă din cap cu o sclipire în ochi.

– Ești așa de concentrată să ți faci griji, să te îndemni singură să ai succes, încercând să fii mai puternică, mai bună, dar uiți de ce faci lucrurile astea.

Lucrurile care fac să merite să te trezești dimineața și să-ți vezi de treabă.

Willa deschise gura să vorbească. Apoi o închise. Ea ce făcuse până acum?

Clătină din cap, nefiind pregătită să accepte această posibilitate.

Pentru Dumnezeu, chiar căuta sursa de înțelepciune la mama ei, care o abandonase?

Dar în timp ce o urmă de speranță o săgeta direct în piept, își dădu seama că așa era.

Mama ei trebuie să-i fi văzut pe chip lupta care se dădea în ea pentru că se aplecă din fotoliu.

– Pot să-ți dau un sfat?

Trebuie să fi sunat ridicol, pentru că Denise se bâlbâi, căutând să-i explice.

– Ști...știi că sunt ultima persoană din lume...

– Nu, e în regulă, râse Willa ușor, fără umor. Chiar am mare nevoie de sfaturi acum.

Denise aprobă din cap, îndreptându-se ușor.

– Fii blândă cu tine însăși! zise ea. Și permite-ți să fii fericită! Nu te lupta împotriva fericirii, nu decide că nu meriți asta. Pentru că meriți. Meriți lumea întreagă, micuța mea.

„Micuța mea.“

Ea uitase că ambii părinți îi spuneau așa. Uitase cum era să aibă pe cineva care să țină așa de profund la ea. Să aibă pe cineva care să vegheze asupra ei și să-i dorească binele.

„Ai uitat până când ți-a amintit Grady.“

Emoția îi cuprinsese întregul corp, gonind prin ea până când simți că nu mai putea să respire.

„Grady.“

Poate că nu distrusese totul dincolo de orice speranță. Dacă ea putea să o ierte pe mama ei, dacă ele două puteau să aibă o a doua șansă, atunci putea primi același lucru de la Grady.

Fu rândul Willei să-și înăbușe lacrimile, să simtă valuri de emoție care o gătuiau.

– Acum o să plec, șopti Willa, neștiind ce să mai spună. Am obținut ce am dorit când am venit aici și cred... că ajunge deocamdată.

Ea se ridică. Denise se ridică și ea, uitându-se îngrijorată la chipul Willei.

– Doar nu zbori acum înapoi?

Willa aprobă din cap.

– În seara asta, da. Nu rămân. Își mușcă buzele, ezitând. Dar aş putea să revin câteodată. Sau tu... ai putea să mă vizitezi.

– Mi-ar plăcea asta, zise Denise. Chiar mi-ar plăcea foarte mult.

– Foarte bine. Îi oferi mamei ei un zâmbet tremurat. E un început.

Și era. Iar deocamdată era cel mai bun lucru la care Willa putea spera.

capitolul 21

– Grady. Mama lui clipi spre el din ușa din față, apoi zâmbi larg. Ce surpriză!

Asta îl făcu să se simtă ca un nenorocit. Avusese parte destul de des de acest sentiment, așa că era încă un buștean în grămadă.

– Bună, mamă, zise el. Îmi pare rău că nu vin mai des și când nu e ziua cu grătarul familiei, dar...

– Nu, e în regulă, râse mama lui și îl trase într-o îmbrățișare. Suntem mereu bucuroși să te vedem, dragule. Hai în casă!

El savură și absorbi confortul îmbrățișării mamei, simțindu-se din nou copil. Și apoi se simți din nou ca naiba, pentru că Willa nu avusese niciodată parte de așa ceva. De confortul unui cămin și de doi părinți care să fie mereu acolo pentru ea.

El chiar lua drept sigure prea multe lucruri.

– Te iubesc, mamă.

Zise asta din adâncimile îmbrățișării ei, iar ea se trase înapoi ca să se uite în ochii lui. Se aștepta să vadă surprindere, dar nu văzu decât simpatie.

– Și eu te iubesc, dragul meu. Vrei să vorbești cu tata?

El aprobă din cap, cam șocat.

– De unde ai... Vreau să spun, de ce...

– A sunat Willa. Înțelegerea îi transformă ochii de culoarea furtunii în gri-închis.

Îmi pare rău că nu a funcționat între voi doi.

– Da.

La naiba, intenționase să-i spună chiar el! Avusese de gând să o facă, dar, desigur, tot amânase. Nici măcar nu răspunsese când îl întrebaseră dacă venea la grătarul familiei, pe care, evident, îl sărise.

Pentru că era un nenorocit.

– De unde ai știut că vreau să-l văd pe tata? Întrebă el.

– Pentru că tată tău a fost acolo unde ești tu acum, zise ea blând. Și poate să-ți împărtășească unele gânduri.

Grady era prea uluit ca să răspundă, așa că o lăsă pe mama lui să-l ia de mână și să-l ducă pe hol spre biroul tatălui său. Acesta ridică privirea când intră Grady, pe chip apărându-i un zâmbet.

– Grady! Mi s-a părut mie că aud voci afară.

Se ridică țeapăn de pe scaun, iar Grady rezistă dorinței de a-l ajuta. Aceeași mândrie care îl făcuse pe tatăl său să-și aleagă cariera și să lucreze așa de mult acum avea să-l facă să refuze ajutorul.

– Hei, tată!

El îl bătu pe tatăl său pe spate într-un gest familiar, inspirând mirosul de fum de lemne despre care știa că era doar în mintea lui. Tatăl lui nu mai fusese la un incendiu de ani întregi, dar intervenea memoria senzorială, iar Grady își îmbrățișă tatăl mai tare ca de obicei.

– Mama ta mi-a spus despre Willa. Tatăl său se retrase și-și dresе glasul. Mi-a părut rău să aud asta. Chiar am crezut... Ei bine, nu contează acum.

– Ce ai crezut?

Tatăl lui ezită.

– Hai, stai jos!

Se așezară amândoi în fotoliile de piele de lângă biroul lui. Tatăl îndreptă

telecomanda spre televizor, oprind meciul de fotbal la care se uita. Apoi se întoarse spre Grady.

– Eu și mama ta am crezut... că Willa ar putea fi aleasa.

Grady trase aer în piept, disperat să-și răcorească durerea din piept.

– A fost. Timpul trecut îl lovi ca o cizmă în figură. Este.

Tatăl său sesiză corectura și aprobă din cap.

– Nu renunți?

Grady se uită la mâinile lui.

– Ea vrea să o fac. Să spun că s-a terminat, dar eu nu pot... nu pot... Vocea îi tremură și nu reuși să-și ridice privirea. Când o făcu în cele din urmă, fermitatea privirii părintelui său îi dădu putere. Am dat-o în bară, tată!

Tatăl său încuviință din cap, fără să fie deloc surprins.

– Vrei să-mi spui sau vrei să ghicesc?

Și asta îl surprinse. Îi dădu lui Grady însă șansa să evite durerea de a spune toată

povestea aceea stupidă.

– Cred că aș vrea să aud ce crezi.

Tatăl său își împreună mâinile în poală.

– Slujba, zise el simplu. Ca să o faci trebuie să te împaci cu faptul că fiecare incendiu, fiecare salt ar putea fi ultimul. Și e greu ca naiba să planifici un viitor – pentru tine sau împreună cu cineva – când știi în adâncul tău că s-ar putea să nu existe unul.

Grady inspiră și expiră. Cuvintele, ideile acestea i se rostogoleau în minte odată

cu cele mai negre gânduri de săptămâni întregi. La naiba, probabil de mulți ani!

Dar nu le verbalizase niciodată până acum.

Iar acum o făcuse tatăl său.

– Am crezut că fac ce trebuie, zise Grady ușor. Îndemnând-o pe Willa să trăiască

mereu clipa, să fie spontană. Dar îmi dau seama că trebuie să fiu mai mult ca ea.

Să fac planuri pentru viitor în loc să fiu îngrozit de faptul că ar putea să nu existe

unul.

Tatăl său îi oferă un zâmbet vag.

– Asta poate fi înfricoșător, zise el. Slujba nu e ușoară și e greu să accepți că nu o poți face pentru totdeauna.

– Da, zise Grady, încuviințând din cap cu un nod în gât. Cred că nu am vrut niciodată să mă gândesc la ce va urma. Să accept faptul că am nevoie de un plan de rezervă pentru atunci când nu voi mai putea să fac asta.

Tatăl său își trecu degetele prin părul rărit și îl studie îndelung și serios.

– Ar fi trebuit să-mi atârnez parașuta în cui cu ani mai devreme decât am făcut-o.

Și ar fi trebuit să îndrăznesc să admit că, ei bine, mi-era teamă. El râse, deși râsul nu ajunsese chiar până la ochi. Ce ironie, nu?

Grady îl atinse pe tatăl său cu piciorul, nevrând să întrerupă discuția cu o îmbrățișare.

– Ești cel mai curajos tip pe care-l cunosc, tată.

Bărbatul clătină din cap.

– Curajul este supraevaluat. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra unui compromis. Să găsesc o cale prin care să pun căsnicia și familia în centrul vieții mele în loc să le las la periferie.

Tatăl său ezită și se uită spre ușă.

– Eu și mama ta am avut perioade grele. Știi că la un moment dat am plecat de acasă?

– Poftim? Întrebă Grady și se lăsă pe spate. Când? Cum n-am băgat de seamă?

– Foarte ușor. Eram oricum mai tot timpul plecat. Tatăl său chicoti cu tristețe.

Erai mic, așa că nu mă mir că nu-ți amintești. Vreau să spun că uneori chiar și cele mai puternice relații au necazuri. Testul constă în felul în care le rezolvi.

Dacă tu poți să te pliezi sau dacă poate și ea să se plieze și să vă întâlniți undeva la mijloc ca să formați podul perfect.

Grady continuă să respire, încă procesând cuvintele tatălui său. Își strânse degetele, în minte formându-i-se planul. Râse, conștient de faptul că poate asta era cheia. Să facă un plan, să găsească o cale să o întâmpine pe Willa la jumătatea drumului.

– O s-o fac.

Tatăl său își înclină capul într-o parte.

– Ce anume?

– Să o cuceresc din nou.

Grady își descleștă degetele, simțindu-se ușurat pentru prima dată de zile întregi.

Reuși să zâmbească ușor, iar tatăl său îi întoarse zâmbetul.

– Bun băiat, zise el și-l bătu pe Grady pe umăr. Un bărbat de acțiune!

Grady râse.

– Chiar mai bine. Un bărbat cu un plan.

Grady înfipse furculița în ultimele bucăți de paste și șuncă și le duse la gură. Se încruntă spre foaia lucioasă pe care o ținea pe genunchi și la markerul albastru fără capac.

– La ce naiba lucrezi acolo? Întrebă Tony și se ridică să strângă farfuriile de la restul echipei.

De partea cealaltă a taberei, Jimmy izbucni în râs.

– Ăsta e proiectul artistic al lui Grady.

Grady rămase cu capul în jos, încă trasând un dreptunghi albastru-deschis.

– Fac planuri.

Tony râse și stivui farfuriile.

– Oh, e ceva nou!

Ceva din expresia lui Grady trebuie să-i fi spus să nu insiste, pentru că se întoarse la Jimmy și începu să vorbească despre briose cu șuncă la micul dejun.

Grady rată mare parte din ce vorbeau în timp ce-și termina planurile cu markerul albastru și-l luă în mână pe cel roșu. Lucra la asta de zile întregi, furând câteva momente după ce restul echipei se culca.

Dar seara aceea era ultima din acea intervenție. Aveau să strângă tabăra dimineață, iar Grady avea șansa lui. Șansa lui de a îndrepta lucrurile cu Willa.

El nu putea rata asta.

– ... de când m-am despărțit de Kayla, am fost...

– Stai așa, cum?

Grady își îndreptă atenția spre conversația dintre Tony și Jimmy.

– Tu și Kayla v-ați despărțit?

Tony îi aruncă o privire serioasă.

– Ai ratat unele lucruri de când ești doar cu gândurile tale de câteva săptămâni.

Grady făcu o grimasă, simțindu-se din nou ca un nenorocit.

– Scuze!

– Nu e cine știe ce, zâmbi Tony, nepărând foarte afectat în timp ce freca farfuriile sub un jet de apă dintr-o ploscă. Treaba a fost destul de amicală. Asta e problema de fapt.

– Poftim?

– Suntem mai buni prieteni decât amanți, zise Tony încet, de parcă ar fi explicat ceva unui puști de clasa întâi. Nu ca tine și Willa.

Willa.

Doar auzindu-i numele, Grady simți cum îl durea din nou sufletul. Se uită la

foile din poala lui și apoi luă markerul galben. Putea să îndrepte asta, știa că

putea.

Mai făcu niște marcaje și se gândi la ceva ce voia să-i întrebe pe băieți. Ceva personal. Și avea să se simtă ca un idiot întrebându-i.

– Voi aveți un fond pentru zile negre? întrebă el în cele din urmă.

Tony își înclină capul.

– Vrei să spui un cont de economii? El ridică din umeri. Da, sigur. Nu așa de mare cât aş vrea să fie...

– Asta a zis și ea, pufni Jimmy și se plesni peste genunchi, dar Tony și Grady îl ignorară.

– Dar dacă nu ar mai fi de lucru, continuă Grady, sau dacă sunteți răniți în acțiune ori ceva de genul ăsta și n-ați putea lucra câteva luni?

– Am cam trei salarii puse deoparte, zise Tony. Știu că ar trebui să fie mai mult, dar am făcut împrumuturi pentru studii și o mamă care are nevoie de ajutor uneori.

– Mda... Iar Grady nu avea pe nimeni și economii care l-ar fi ținut șase zile dacă

ar fi rămas dintr-odată fără job. M-am întâlnit cu un consilier financiar săptămâna trecută.

Tony ridică din sprâncene.

– Serios? Te-ai văzut cu tipul pe care ți l-am recomandat?

– Da.

Grady își dresese glasul, nefiind sigur de ce se simțea jenat că prelua frâiele viitorului său. Chiar știa ce face.

– Ți-am spus eu. Cum a fost?

– Mai bine decât m-am așteptat, admise Grady. Am tot amânat asta ani întregi, crezând că nu voi apuca să ies la pensie.

Chiar și Jimmy era atent acum.

– Ce a spus?

– Împreună am făcut un plan, zise Grady. Nu doar legat de economii, ci și de ce pot să fac după ce nu voi mai sări.

Încruntându-se, Jimmy înfipse furculița în paste.

– Nu ești niciodată prea bătrân ca să sari.

Vorbea ca un începător. Sau ca Grady înainte să-i vină mintea la cap.

– Mai am destui ani buni, dar nu voi fi unul dintre acei tipi care rămân prea mult în domeniu, zise Grady. M-am interesat de antrenamentele de pilot.

– La naiba, ai fi grozav la asta! rânji Tony. Aș zbura cu tine oricând.

– Mulțumesc. Asta înseamnă mult pentru mine.

Și chiar însemna.

Doar că nu la fel de mult cât însemna să-i câștige Willei încrederea. Să o convingă de faptul că el putea să-i ofere genul de stabilitate pe care o merita ea.

Lucrul pe care ea îl dorea cu disperare, așa cum începea el să înțeleagă.

El dădu iarăși pagina din calendar și mai notă ceva, de data asta cu markerul verde.

O oră mai târziu, strânse paginile și băgă ultimul marker în rucsac. Apoi se vâri în sacul de dormit și își puse brațele sub cap. Se uită la stele și se gândi la Willa.

Chiar acum ea probabil era acasă în patul ei mare împreună cu Barrow și Earmuff ghemuite lângă ea și un ocean de stele

fosforescente deasupra capului.

Recucerește-o!

Acesta fu ultimul lui gând înainte să adoarmă cu toate speranțele ascunse în rucsacul de sub capul lui.

A doua zi de dimineață se trezi înaintea celorlalți. Făcu micul dejun și practic îl mănca pe nerăsuflăte înainte să spele tot și să îndese lucrurile în rucsac.

– Unde e punctul de colectare? întrebă Jimmy când porniră spre nord.

– Un oraș mic pe nume McKenzie Bridge, zise el. La 8 kilometri spre est.

Tony fluieră.

– Atunci am face bine să pornim.

Soarele încă încerca să urce pe cer în timp ce ei porniră printre copaci în ritm alert. Pământul era în mare parte neted, iar pădurea nu era așa de deasă. Fumul plutea prin aer deasupra loc ca o ceață ușoară, dar în afară de asta dimineața era limpede.

Grady pune o cizmă în fața celeilalte și se concentra asupra bățăilor inimii ca să

nu se gândească la Willa. Sau la posibilitatea ca planul lui să nu funcționeze.

– Să mă îmbăt la Belknap Hot Springs, zise Jimmy care pornise jocul de data asta. Asta e doar la câțiva kilometri de McKenzie Bridge, nu-i așa?

– Sper că ai de gând să faci duș mai întâi, zise Tony.

– Poate.

– Să stau pe canapea, să mă uit la televizor și să mănânc pizza, zise Grady.

Pieptul i se strânse, dar el alungă durerea. Oare aveau să facă asta vreodată? Să

se cuibărească împreună pe canapea și să se uite la A cui e replica oare? cu o cutie de pizza răcită pe masa de cafea din fața lor?

Tony mârâi.

– Cartofi la Ramble Inn, zise el. Kayla vine să ne vedem acolo când ne întoarcem.

– Credeam că v-ați despărțit, zise Grady.

– Da, dar încă suntem prieteni, zise el. Mai bine prieteni decât amanți, îți amintești?

Grady își amintea.

Nu uitase nici ce spusese Tony după aceea.

„Nu ca tine și Willa.“

Ei aveau ceva unic, chiar și Tony observase asta. Gândul îi provocă durere în suflet, dar îi oferi și speranță. Avea să se întoarcă în oraș, să se ducă direct acasă

pentru a face un duș și apoi la Willa ca să...

– Hei, uite camioneta noastră! strigă Tony. Cred că nu va trebui să așteptăm de data asta.

Grady ridică privirea, surprins să vadă că ajunseseră deja la punctul de colectare.

O camionetă verde prăfuită stătea într-un cerc luminat de soare. Cerc care se făcu și mai mare când Willa coborî din camionetă îmbrăcată într-o rochie albastră și cu ochelari de soare. Ea îi dădu jos când se îndreptă spre el cu fața plină de speranță.

Grady încremeni. Se opri din mers, rămase nemișcat, încetă să mai respire și rămase încremenit între doi pini.

– Willa.

– Bună.

Zâmbetul pe care ea i-l oferi era timid, nu era deloc zâmbetul ei normal.

– Bine ai venit acasă!

Acasă. Se afla la 320 de kilometri de casă, dar Willa era acolo, iar acasă era exact ce simțea el în acel moment. Deschise gura ca să pună întrebări –

cum, de ce, ce Dumnezeu făcea acolo, dar ea vorbi prima.

– Am tot cumpănit dacă vreau să fac asta în fața colegilor tăi. Ea se uită la Tony și Jimmy înainte să facă un pas înainte. Willa era într-adevăr acolo, nu era un miraj. Nu vreau să te fac să te jenezi și nici pe ei.

– Pentru noi e în regulă, zise Jimmy rânjind și își puse rucsacul jos. Nu ne jenăm așa de ușor.

Tony își dădu ochii peste cap și îl apucă pe Jimmy de mânecă.

– O să așteptăm în camionetă.

El îl trase pe Jimmy spre mașină, clătinând din cap în timp ce se urca în urma lui. Ușa se închise și apoi rămaseră doar ei doi. Grady și Willa.

Sfinte Dumnezeule! Lui încă nu-i venea să creadă că era ea.

– Ce faci aici?

– Am venit să-ți cer scuze, zise Willa și se uită în pământ, frecând praful cu sandaua. Am greșit. Ea își ridică privirea și se uită de data asta în ochii lui. Am greșit în multe privințe, dar mai ales când am considerat că tu îmi distragi atenția. Nu erai o distragere, Grady! Erai cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, iar eu eram prea prinsă de propriile anxietăți ca să-mi dau seama de asta.

El se holbă la ea, abia îndrăznind să-și creadă ochilor. Ea chiar era acolo și spunea astea pe care nu visase să le audă de la ea.

– Dar ți-am distras atenția, zise el. Îmi pare rău în privința afacerii TechTel.

– Nu e vina ta, zise ea. A fost mai ușor să dau vina pe tine decât să dau vina pe mine și să accept că sunt doar un om. Că nu pot să-mi conduc viața ca un robot.

Am o inimă, un suflet și un corp care tânjesc să te aibă aproape și nimic din restul nu contează dacă nu faci parte din lumea mea.

El trase aer în plămâni, abia venindu-i să-și creadă ochilor. Ea bătuse tot drumul până acolo pentru el?

– Nu-mi vine să cred că ești aici!

Ea răsese, deși destul de tremurat.

– Am muncit foarte mult. Cu un terapeut, vreau să spun. Și învăț să-mi acord merite pentru că am creat genul de stabilitate pe care mi l-am dorit mereu.

Grady făcu un pas în față, neîndrăznind încă să o atingă.

– Acum înțeleg de ce contează asta așa de mult pentru tine. De ce contează acum și pentru mine, având în vedere că suntem împreună în treaba asta.

Ea făcu ochii mari și lacrimile îi sclipeau în ei.

– Suntem?

El își dădu rucsacul jos și aruncă șosetele transpirate și sticlele goale de apă.

– Am făcut ceva pentru tine.

Un râset ușor umplu aerul în timp ce el aruncă tricourile murdare și încă o pereche de șosete.

– Mi-ai împletit un coș sau ceva de genul ăsta? întrebă ea.

– Nu, ceva mai bun de atât.

Cel puțin spera că era mai bun.

El se îndreptă de spate și întinse ceva cu mâinile care îi tremurau un pic.

Willa se holbă și apoi se întinse încet să-l ia.

– Un calendar? întrebă ea cu capul înclinat într-o parte. Mi-ai făcut un calendar?

– Uită-te înăuntru!

El nu-și putu stăpâni izbucnirea stupidă de speranță care îi umplea inima, vocea în timp ce ea îl deschidea.

El privi în timp ce ea dădea pagina la luna curentă și apoi dincolo de ea. Trecu prin vară, toamnă și iarnă, apoi...

– Ce înseamnă toate culorile?

Ea îl privi cu multă curiozitate în privire.

– Cercurile verzi sunt planurile pe termen lung, weekendurile pe care le vom petrece împreună, genul ăsta de lucruri. El înghiți din greu cu pulsul bătându-i în gât. Dreptunghiurile albastre sunt pentru magie spontană – când pot să-ți fac surprize.

Ea își înclină capul, buzele curbându-se a surprindere.

– Ai făcut planuri pentru spontaneitate?

Da, suna ciudat și pentru el. Dar se putea adapta, putea învăța să planifice așa.

– Datele marcate cu roșu sunt ale tale, continuă el. În fine, timp singur pentru fiecare dintre noi. Dar alea sunt zilele când îmi spui să plec pentru că ai multă

treabă ca să-ți faci visurile să ți se împlinească și ai nevoie de spațiu.

Ea simți cum i se umplură ochii de lacrimi. Se uită la el – îl privi lung – în timp ce mâinile începeau să-i tremure.

– Oh, Grady... Vocea ei se frânse în timp ce se uită din nou la calendar. Când ridică privirea, o lacrimă i se prelinse pe obraz. Ai face asta pentru mine?

El aprobă din cap în timp ce simțea o senzație de ușurare.

– Da, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată să fac planuri pentru că nu am întâlnit pe nimeni cu care să le pot face. El înghiți din greu, emoția înecându-l. Dar vreau să

fac asta cu tine. Pe termen lung, pe termen scurt – vreau totul cu tine, Wills!

Pe obrazul ei se prelinse încă o lacrimă. Ea râse și o șterse cu mâna. Nici nu știi ce mult înseamnă asta pentru mine!

Ba da, știa.

Exact așa cum știa cât de mult însemna pentru el că ea își luase liber de la muncă

pentru a veni acolo și a-l întâlni la punctul de colectare. Cuvintele tatălui său îi răsunară în minte în timp ce făcea un pas mai aproape de ea.

„Testul constă în felul în care le rezolvi. Dacă tu poți să te pliezi sau dacă poate și ea să se plieze și să vă întâlniți undeva la mijloc ca să formați podul perfect.“

Acum erau acolo și formau acel pod.

– Te iubesc, Willa.

Sfinte Dumnezeule, chiar spusese asta!

Ea râse și păru din nou luată prin surprindere.

– Și eu te iubesc.

Ea își aruncă un braț în jurul lui, cu celălalt strângând calendarul.

– Așa de mult! Și mi-a fost îngrozitor de dor de tine, cum nici nu crezi.

– Ba cred. El o trase în brațele lui, recunoscător să o simtă din nou lângă el. Și mie mi-a fost dor de tine. El o sărută mai întâi blând, apoi sărutul adâncindu-se în timp ce ea se lipea de el, așa de caldă, moale și dulce. El se simți amețit în timp ce se retrase ca să o privească. Scuze, zise el, miros ca un foc de tabără

scăldat în transpirație.

Ea clătină din cap și se lipi mai bine de el.

– Miroși grozav pentru mine.

Willa se uită din nou la calendar și îl studie mai atentă. El o văzu încordându-se.

– Stai așa! Ea se dădu înapoi din nou și trecu apoi cu degetele peste liniile pe care le trasase el. Ce sunt liniile astea marcate cu galben în ianuarie?

El rânji, cu pulsul bătându-i în gât. Evident, era stilul Willei să observe.

– Ipotetic vorbind, zise el, întotdeauna mi s-a părut extraordinar să plănuiesc o escapadă romantică în Australia. E finalul oricărui sezon de incendii și...

– Serios? exclamă ea și rămase cu gura căscată. Întotdeauna mi-am dorit să

vizitez Australia!

Ea se uită la calendar, încă încercând să înțeleagă totul.

– Și punctul roz, continuă el, arătând spre un punct la mijlocul acelei perioade.

Tot ipotetic, ar fi un moment foarte bun să cer pe cineva special în căsătorie în această vacanță ipotetică.

El lăsa cuvintele să atârne între ei, știind că se expusese foarte mult. Știind că

Willei nu-i plăceau surprizele, așa că poate era mai simplu să se obișnuiască

amândoi cu ideea.

Pentru el nu era nimic de analizat. Era 100% sigur că voia să-și petreacă restul vieții cu Willa. Nu era nici o îndoială în mintea lui.

Dar poate că ea avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo. Să analizeze fiecare posibilitate, să proceseze fiecare obstacol, să planifice totul până la ultimul detaliu.

Iubea asta la ea. Iubea de fapt totul, dar mai ales asta. Ce îi făcea așa de diferiți era lucrul pe care îl iubea cel mai mult la această femeie care stătea dinaintea lui cu lacrimi în ochi și cu un calendar marcat în brațe.

Ea nu vorbea, iar el își simțea inima în gât.

– Willa? zise el și o atinse pe braț. Nu trebuie să respectăm calendarul dacă nu vrei, zise el. Am putea...

– Răspunsul meu ipotetic la întrebarea ta ipotetică ar fi da, zise ea și o lacrimă i se prelinse pe obraz. E un lucru cu care sunt complet de acord – să avem un moment spontan.

Grady rânji și o trase iarăși în brațele lui, strivind calendarul între ei.

– Te iubesc așa de mult! șopti el în părul ei. Al naibii de mult!

– Și eu te iubesc.

Iar undeva la mijloc, în acel spațiu aproape insesizabil dintre corpurile lor, totul era exact așa cum trebuia să fie.

epilog

Șase luni mai târziu

– Bonjur, sexy! zise Grady și rânji în timp ce intra pe ușa apartamentului lor de hotel în costumul de parașutist.

Faptul că era desfăcut până la talie și pe dedesubt nu purta nimic nu-i scăpă

Willei.

– Arăți ca un stripper, zise ea radioasă în timp ce se ridica să-l întâmpine, cuprinzându-i pieptul gol cu brațele. La naiba, ce bine era! Un stripper australian sexy!

– Asta e bine sau rău?

– Un lucru foarte bun. Ea își trecu palmele peste mușchii lui de pe spatele gol.

Cum a fost la serviciu?

– Grozav. În fine, cât poate fi un incendiu de pădure. Am redus incendiul la sud de Brisbane. Mai vin echipe din Noua Zeelandă ca să ne ajute, plus echipele noastre.

– Și antrenamentul de pilotaj? Ea îl sărută pe bărbia nerasă, apoi depuse încă un sărut pe marginea gurii lui. Încă îți place?

– Foarte mult. El lăsa mâna să-i cuprindă talia și pe cealaltă o coborî mai jos ca să o strângă de fund. Aproape la fel de mult cât te iubesc pe tine.

Ea se foi lângă el.

– Pare serios.

– Da, foarte serios. Ți-am spus cât ador faptul că sunt în Australia cu cea mai frumoasă femeie din lume?

Willa râse.

– Spune-mi când o să apară ca să mă dau din calea ta!

Grady o trase spre el și o sărută lung, profund și puternic. La naiba, cât era de bine! Avea să se sature oare de asta vreodată?

Ea era destul de sigură că nu. Ultimele șase luni fuseseră cele mai bune din viața ei, cu ei amândoi învățând să se adapteze ca să-i lase spațiu celuilalt. Ea devenise mai pricepută la închis telefonul, făcând o regulă strictă: să îl lase în serile cu întâlniri.

Seri planificate. Asta făcea Grady, era felul lui de a prelua inițiativa, de a plănuși cele mai romantice întâlniri pe care le trăise ea vreodată. O aventură la lumina lunii cu pantofi în zăpadă, cacao caldă și ploaie de meteoriți. Un joc caraghios de Twister pe dezbrăcate care îi lăsase pe amândoi cocoșați de râs, cu lacrimile șiroindu-le pe obraji.

Iar Willa învățase subtila artă a spontaneității. Uneori era la fel de simplu să

treacă pe la Hart Valley Air Center cu un picnic-surpriză. Alteori era de acord cu planul nebunesc de a umbla prin magazinele de chilipiruri împreună, fiecare alegând un costum scandalos de cinci dolari pe care să-l poarte la o cină luată la o bodegă de camionagii.

Și niciodată lumea nu se prăbușise în jurul ei pentru că își lua liber de la muncă.

Ea învățase să planifice, să își ia timp liber și să comunice mereu cu clienții.

Timpul astfel obținut o făcuse să se simtă mai ageră și mai eficientă decât fusese în toată cariera ei.

– La ce te gândești? întrebă Grady și se trase înapoi, întinzând mâna ca să-i dea părul de pe față.

Willa îi zâmbi.

– La cât sunt de fericită, zise ea. Și cât de recunoscătoare că sora ta a avut toți kilometrii aia de zbor adunați ca să mă aducă aici.

Grady o sărută din nou.

– Avantajul de a avea atâția frați și surori este că e întotdeauna unul cu o profesie folositoare, care te poate ajuta la nevoie.

– Ieri i-am scris o scrisoare de mulțumire, zise Willa. Și un cadou pentru copii.

Nu-mi vine să cred că o să mai ai două nepoate gemene!

– Familia Billman se pricepe să se înmulțească, trebuie să recunoaștem

asta.

Willa zâmbi.

– E un sentiment plăcut să faci parte din familie, zise ea. Să fii primit cu brațele deschise.

– Ei te iubesc, zise el. Nu la fel de mult cât te iubesc eu, dar destul.

– Și eu îi iubesc, rânji ea și îl sărută din nou. Iar tu, tu ești OK.

El o apucă de fund și strânse.

– Doar OK?

– Hm... Ea ridică din umeri și în ochi îi apăru o sclipire jucăușă. Ești îndeajuns de bun.

El o strânse de fund mai tare, iar ea sări înapoi râzând. Grady o fugări, prinzând-o până la urmă lângă pat. Tocmai era pe cale să o răstoarne când sună telefonul.

Se uitară amândoi la el.

– Trebuie să răspunzi? întrebă Grady.

– Nu, zise ea. Închid pe ziua de azi, e timpul să ne jucăm.

Ea avusese norocul să obțină câțiva clienți australieni noi și câțiva din Noua Zeelandă. Avusese ședințe toată dimineața și se dovedise că țara de la antipodi era pregătită pentru genul de web development oferit de ea.

Iar acum venise vremea să savureze acest hotel minunat – sigur, prietenos cu bugetul – pe care îl rezervaseră. Era prima zi liberă a lui Grady, iar a doua zi aveau să facă snorkeling la Marea Barieră de Corali.

Willa se așeză pe pat și-i aruncă o privire provocatoare.

– Nu-i așa că e minunată salteaua?

– Foarte moale. El se lăsă pe pat lângă ea, făcându-i pe amândoi să salte. Am planuri mari pentru patul ăsta.

– Îmi place când vorbești murdar, zise ea mârâind și depuse un sărut pe buzele lui. Planurile sunt foarte sexy!

– Știi care sunt butoanele tale sexy.

El îi depuse un șir de sărutări pe marginea bărbiei, iar Willa îi tachină urechea.

– Miroși a fum, zise ea, îngropându-și fața în scobitura gâtului. Nu credeam că ai fost la o intervenție azi.

– N-am fost. Doar am ajutat la organizarea echipamentului. Pot să fac duș dacă

vrei.

– Nu mă deranjează, zise ea și-i sărută punctul cald de la baza gâtului, apoi se trase înapoi zâmbind. Asta doar dacă vrei să faci duș. Aș putea să te ajut să te speli în locurile alea greu de atins.

– Tentant, foarte tentant.

El o mai sărută o dată și apoi se lăsă pe spate, pe coate ca să se uite pe fereastră.

Ambarcațiuni albe cu pânze se legănau în port. Willa își trecu o mână peste pieptul lui în timp ce afară treceau în zbor doi papagali nimfă.

– Azi am vorbit pe Skype cu Stevie, zise ea. Kayla a încercat să le convingă și pe pisici să-și facă apariția, dar nu le-a interesat.

– I-ai spus lui Stevie că e băiat bun și că ne vom întoarce curând?

– Absolut, zise ea. Carl ne salută, să știi.

Grady râse.

– Mă bucur că eu și peștele tău ne-am împrietenit, zise el. Vreo veste de la tatăl tău?

– Aislin s-a dus ieri să-l vadă, zise ea. I-a dus ceva de mâncare și s-a întâlnit cu noul lui supraveghetor. Se descurcă grozav. Ia zi după zi, așa cum ar trebui de fapt.

Ea fusese destul de neliniștită să-l lase singur așa de curând după ce ieșise din centrul de dezintoxicare. Era o perioadă dificilă în care să-l abandoneze și aproape că se convinsese să rămână. Dar prietenele ei o ajutaseră – Aislin, Kayla, ba chiar și colegii lui Grady și frații acestuia. Toată lumea se mobilizase ca să se asigure că el era doar rareori singur și că avea mereu ajutor în jurul lui.

– Mă bucur că e bine. Știu că nu voiai să-l lași singur.

– Știam că prietenele mele mă vor ajuta, zise ea. Și știam că el trebuia să se descurce singur. E în regulă. O să-l văd când ne întoarcem acasă.

Grady zâmbi.

– Vorbind de casă, voiam să te întreb ceva.

Ea își ținu răsuflarea, întrebându-se dacă ăsta era momentul. Cel pe care el îl marcaseră în calendar cu multe luni în urmă. Ea îl asigurase că spontaneitatea era grozavă – ba chiar preferabilă – când venea vorba de logodnă.

Dar nu se putu să nu constate că ziua aceea era exact în mijlocul călătoriei lor în Australia.

Grady îi luă ambele mâini și îi zâmbi, privind-o în ochi.

– Probabil nu e o surpriză faptul că vreau să mă căsătoresc cu tine.

Inima Willei începu să bată așa de tare, încât și-o auzea în urechi. Ea aprobă din cap, surprinsă să simtă fluturi care i se agitau în stomac.

– Ai zis asta de câteva ori.

Sau de o duzină de ori, ceea ce era în regulă pentru ea. Ea era pregătită. Pentru propunerea asta – dacă asta era – și pentru restul vieții lor împreună.

– Știu că aici am cam renunțat la spontaneitate, continuă el, dar tot mai am o surpriză în mânecă.

El se aplecă și deschise sertarul de la noptieră. Când el își trase mâna înapoi, Willa scoase o exclamație de surprindere. În mijlocul palmei lui stătea o cutiuță

roșie, nemailăsând nici un dubiu cu privire la ce avea să se întâmple.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, i se puse un nod în gât de emoție.

– Când ai făcut asta?

– Nu te teme, n-am cheltuit un milion de dolari!

Iubea faptul că el știa că asta conta pentru ea. Că nu era genul de femeie care să-și dorească un inel mare și sclipitor. Că ei îi păsa mai

mult de buget, că era mai important pentru ea să se asigure că el își putea permite asta.

Dar cumva el tot reușise să o surprindă.

– William Marie Frank, zise el, zâmbind când pronunță numele ei rar și real.

Apoi continuă: Willa, în mai puțin de un an tu ai devenit cea mai importantă

persoană din viața mea. Ești partenera mea favorită pentru jocuri și de duș. Îmi tolerezi jocul de minigolf și mă faci să râd de o sută de ori pe zi. Mai mult, mă

faci să fiu o versiune mai bună a mea.

Willa simți că lacrimile îi gătuiau vocea și își șterse o lacrimă de pe obraz cu dosul palmei.

– Și eu simt același lucru. Când sunt cu tine, sunt cea mai bună persoană din câte pot să fiu.

El rânji.

– Și erai deja destul de grozavă.

Ea râse și își șterse din nou lacrimile.

– Nu mă așteptam să mă emoționez așa.

Altă surpriză. Cea mai bună.

Grady rânji și se lăsă să alunece de pe pat, îngenunchind dinaintea ei.

– Nu-mi pot imagina viața fără tine. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, zise ea gătuit și încuviință din cap așa de tare încât iar începură să i se prelingă lacrimile pe față. Da, repetă ea în timp ce-și lăsă privirea să se oprească

pe inel pentru prima dată – un cerc simplu cu un mic diamant și o montură

simplă în aur. E foarte frumos, Grady. De unde ai... Ea atinse inelul, amintirea sclipindu-i în minte. Avea ceva acest inel. Oh, Dumnezeu! Ea simți că i se taie răsuflarea când își dădu seama de unde știa inelul.

De ce era așa de familiar, așa de plin de nostalgie. Îl privi ca să-i confirme. E al mamei mele!

– Da, aprobă Grady, așa e.

– Dar am crezut...

Ea încercă să-și amintească detaliile acelei conversații cu mama ei.

– Dar ea mi-a spus că l-a amanetat. Că l-a vândut pentru un bilet de întoarcere în Florida la tratament.

– Așa e, îi confirmă Grady în timp ce scoase inelul din cutie și i-l întinse. Am întrebato despre asta când a venit în vizită. Când erai la alergat cu Kayla. Ea mi-a spus restul poveștii.

– E și o poveste?

El aprobă din cap.

– Părinții ei, zise el, ei au convins-o că ar trebui să se întoarcă. Nu la tine sau la tatăl tău, dar au fost de acord că ar trebui să aibă un fel de memento. Tatăl ei a sunat la amanet și l-a răscumpărat. Ea l-a avut tot timpul.

– Nu-mi vine să cred! O lacrimă i se prelinse pe față. Am crezut că nu-l voi mai vedea vreodată.

El i-l puse pe deget. Era un pic larg, dar modelul era exact cum trebuia.

– Putem să luăm altul dacă vrei, se oferi Grady. Dacă ți se pare că e de rău augur, sau vrei ceva mai frumos, sau...

– Nu, e perfect. Ea ridică mâna și făcu micul diamant să sclipească în lumină. E

simplu. E exact ce mi-aș fi dorit!

– Foarte bine. El rânji, părând ușurat. Asta și speram. Părea să fie genul tău de inel.

Ea își înclină degetele într-o parte și cealaltă, imaginându-și-o pe mama ei făcând același lucru cu ani în urmă.

– Nu-mi vine să cred că l-a păstrat! șopti ea. Toți acești ani... Trebuie să fi însemnat ceva pentru ea.

– L-a păstrat pentru tine, zise el. Știa că probabil nu te va mai revedea niciodată, dar mereu a avut o mică speranță.

Ea își aruncă brațele în jurul lui, lăsându-i urme de lacrimi pe cămașă.

– N-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine.

– Ba cred că da.

– Știi, nu-i așa? Ea se trase înapoi și se uită la el, zâmbind și privindu-l în ochi.

Mulțumesc că mă iubești așa cum sunt. Că mă înțelegi și mă accepți cu tot pachetul în loc să încerci să mă schimbi în ceva ce nu sunt!

– Oh, cred că amândoi ne-am schimbat în bine, zise el. Că nu suntem așa de rigizi ca să nu ne dăm seama că avem nevoie să facem compromisuri.

Ea râse și întinse mâna ca să admire inelul.

– Mulțumesc, Grady. Mă bucur că te-am găsit!

El se aplecă și o sărută, revendicându-i gura cu a lui. Nu dură mult până când lucrurile se încinseră, așa cum se întâmpla mereu.

Următorul lucru pe care și-l aminti era că el o împingea pe pat și mâna lui urca pe sub fusta ei, în timp ce ea îl cuprindea cu brațele inspirându-l. Soț. El avea să

fie soțul ei.

Cum de era așa de norocoasă?

Când se despărțiră, amândoi respirau greu.

– Deci asta e pentru totdeauna, zise ea. Serios.

– Da, spuse el. Vrei ca Stevie să fie cel care aduce inelul?

– Poate că ar trebui să stabilim o dată mai întâi, zise ea.

– Adevărat, fu el de acord. Nunțile necesită multă planificare.

Ea se cuibări lângă el.

– Sau am putea fugi, zise el. Aș fi de acord și cu asta.

În timp ce rostea acele cuvinte, ea își dădu seama că erau adevărate. Un eveniment planificat minuțios, o ceremonie spontană la tribunal sau ceva între acestea... Totul era în regulă câtă vreme erau împreună.

– Mulțumesc că mi-ai oferit cele mai bune întâlniri pe care le-am avut vreodată!

zise ea. Și singurele de care voi avea vreodată nevoie.

– Îmi place cum sună.

Ea îl sărută din nou, recunoscătoare că ajunseseră la finalul jocului lor cu întâlnirile.

Și la începutul restului vieții lor.

mulțumiri

Le sunt profund recunoscătoare celor de la Redmond AirCenter din Redmond, Oregon, pentru că mi-au dat atâtea detalii uimitoare despre viața și cariera pompierilor parașutiști. Le sunt recunoscătoare în special lui Bill Selby, Sam Johnson și Tony Selznick pentru că și-au găsit timp ca să-mi spună poveștile lor.

Orice schimbare a faptelor și licențele artistice cu privire la detaliile intervențiilor pompierilor parașutiști îmi aparțin.

Sunt atât de recunoscătoare membrilor din echipa mea de marketing, Fenske's Frisky Posse – pentru ideile creative, sugestiile de nume pe care mi le-ați împărtășit în timp ce salivați peste fotografiile făcute în vizita mea la Redmond Air Center (ah, scuze, Sam... De asemenea, e o coincidență faptul că tipul de pe copertă arată ca tine).

Mulțumesc minunatei asistente Meah Cukrov, care are grijă să nu fiu împrăștiată

și pentru că e întotdeauna o persoană minunată. Mulțumiri și Lindei Grimes pentru feedback și susținere morală. Ești cel mai bun agent și cel mai bun critic pe care ți l-ar dori o tânără.

Apropo despre agenți, n-aș fi ajuns nicăieri fără susținerea și încurajarea lui Michelle Wolfson de la Wolfson Literary. E uimitor cât s-a schimbat industria în cei peste 12 ani petrecuți împreună și, de asemenea, e uimitor că încă rămân fără

aer când îți văd numele apărând pe telefon. Mulțumesc pentru tot ce

ai făcut și continui să faci pentru cariera și pentru echilibrul meu psihic!

Îmi apreciez foarte mult cititorii, fie că e prima carte de Tawna Fenske pe care o citesc, fie că au devorat toate cele 30 de titluri din lista mea. N-aș putea face asta fără voi!

Multă dragoste și mulțumiri pentru Cheryl Howard și Liana Ottaviano pentru că

mi-au împrumutat jocurile lor neprețuite de Monopoly pentru cercetarea mea.

Garantiez că nu am făcut nimic nepotrivit cu ele. Mai mult sau mai puțin.

Mulțumesc și întregii echipe de la Entangled Publishing, mai ales lui Liz Pelletier pentru sesiunea de brainstorming amețit din Denver. Sunt recunoscătoare pentru toată munca ta grea și dedicarea de a face ca toate cărțile mele să fie cât de bune pot fi. Îmbrățișări și pentru Jessica Turner, Melanie Smith, Heather Riccio, Heather Howland, Curtis Svehlak, Stacy Abrams, Meredith Johnson, Katie Clapsadl și pentru oricine din echipa Entangled al cărui nume am uitat să-l menționez aici. Vă iubesc pe toți!

Nesfârșite mulțumiri familiei mele pentru toată dragostea, susținerea și zâmbetele. Dixie și David, Russ, Charlie și Paxton, Cedar și Violet – sunteți cea mai bună familie de fani pe care mi-aș fi putut-o dori.

Și îi mulțumesc lui Craig Zagurski pentru că e în continuare cel mai grozav soț

pentru o autoare de romane de dragoste. Ești cel mai sexy erou pe care am avut plăcerea să-l cunosc în viața reală și sunt foarte recunoscătoare că ești al meu pentru totdeauna.

despre autoare

Când Tawna Fenske și-a luat diploma în literatură engleză la 22 de ani, a sărbătorit umplând un sac de gunoi uriaș cu romane de dragoste și l-a târât peste tot după ea până când le-a citit pe toate. Acum este finalistă a RITA® Award și autoare de bestselleruri în USA Today, scriind ficțiune umoristică, romane cu scene picante și povești de dragoste frumoase, cu întorsături de situație neobișnuite. Locuiește în Bend, Oregon, cu soțul, copiii acestuia din prima căsătorie și o menajerie de animale obraznice, unde îi place să facă drumeții, să

vâslească pe placa de surf și să inventeze scuze ca să soarbă vin pe veranda din spate. Poate să curețe o banană cu degetele de la picioare și pierde în medie cam douăzeci de perechi de ochelari pe an.

tawnafenske.com

Document Outline

- Cover Page
- Regula celor două întâlniri
- capitolul 1
- capitolul 2
- capitolul 3
- capitolul 4
- capitolul 5
- capitolul 6
- capitolul 7
- capitolul 8
- capitolul 9
- capitolul 10
- capitolul 11
- capitolul 12
- capitolul 13
- capitolul 14
- capitolul 15
- capitolul 16
- capitolul 17
- capitolul 18
- capitolul 19
- capitolul 20
- capitolul 21
- epilog
- mulțumiri
- despre autoare